

Født På Ny

Jørn André Halseth

Innhold

Innhold	2
1 Døren	5
2 Forord	8
3 Introduksjon	12
4 Født På Ny — Pilaren	14
5 Født På Ny — Lampen	17
6 Haukeland Sykehus (1975)	20
7 Barndom (1980)	22
8 Stefar (1983)	24
9 Avisbud (1987)	25
10 Som i en ørken (1990)	26
11 Videregående skole (1991)	28
12 Fokhol Gård (1995)	30
13 Alternativt Nettverk (1996)	32
14 Fagerli Leirskole (1997)	33
15 Mor dør (1998)	34
16 Polyteknisk Institutt (1999)	36
17 HIA Grimstad (2000)	37
18 NTNU Trondheim (2003)	38
19 Oslo (2005)	39
20 Frelsen banker på (2007)	40

<i>INNHOLD</i>	3
21 Frekhaug (2009)	49
22 Kristent fellesskap (2010)	50
23 Valget og brødrene (2011)	54
24 Guds trone (2012)	62
25 Velsignelse og svik (2012)	64
26 Skaden fra 1980 (2012)	66
27 Reinhard Bonnke (2012)	67
28 Bibelskole i USA (2013)	73
29 Charis Bible College (2014)	79
30 Tilbake til Norge (2015)	82
31 Asia (2016)	90
32 Bønnesenteret i Levanger (2017)	94
33 Separasjonen (2017)	95
34 Ny prosjektstilling (2018)	102
35 HUNT forskningssenter (2019)	108
36 Forskningssenteret (2020)	110
37 Publifye AS (2021)	112
38 Veien videre (2022)	115
39 Vanmerket på det nye hjerte	119
40 Yada — Å være kjent av Ham	122
41 Hvem er Jesus Kristus?	129
42 Ingen død, ingen ånd?	134
43 Voksendåp	136
44 Toraens vanmerke (2026)	150

<i>INNHold</i>	4
45 Den kodede dåpen	160
46 De to forfalskningene — Fariseeren og Laodikea	173
47 Er gavene for meg?	176
48 Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?	181
48.1 Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?	181
49 Står navnet mitt skrevet i livets bok?	185
49.1 Står navnet mitt skrevet i livets bok?	185
50 Kontakt meg	189

Kapittel 1

Døren

Og jeg vil sprengre rent vann på eder, så I skal bli rene; fra alle eders urenheter og fra alle eders motbydelige avguder vil jeg rense eder. Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte. Min Ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil gjøre at I følger mine bud og holder mine lover, så I gjør dem.

— Esekiel 36:25-27

Dette er det løftet boken handler om. Løftet koplet med det Jesus Kristus sier i boken til Johannes kapittel 3, hvor Jesus sier vi må bli født på ny for både å være i stand til å se og i stand til å komme **inn i himmelen**. Jesus Kristus sier til deg at du bare kan komme til Gud gjennom Ham. Ingen andre. Han er selve døren til himmelen. Men å følge ham vil gi deg både problemer og glede.

Jesus svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Det er ingen som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller far eller barn eller akre for min skyld og for evangeliets skyld, uten at han skal få hundrefold igjen, nu her i tiden hus og brødre og søstre og mødre og barn og akre under forfølgelser, og i den kommende verden evig liv.

— Markus 10:29-30

Herren sa det også gjennom Esekiel seks hundre år før Kristus. Jesus pekte Nikodemus tilbake til det da Han sa «uten at nogen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike» (Johannes 3:5). Vannet Han sprenger, det nye hjertet Han gir, den nye ånden han forseglar oss med. Jeg bevitner at dette er sannhet etter at jeg selv ble født på ny i 2008. Jeg var usikker på hva som faktisk skjedde da jeg ble født på ny og hadde et syn - i flere år, men i 2015 ble absolutt all usikkerhet satt til side når Gud svarte meg gjennom en ungdomspastor i Trondheim ved Den Hellige Ånd. Jeg har blitt kalt sjarlatan. Jeg har fått høre jeg trenger psykolog. De aller fleste 40+ i alder prøver overse oss på gaten når vi deler. Få eller ingen i min egen familie virkelig lytter eller tar imot når jeg forteller dem om det fantastiske ved Gud og hva jeg personlig har opplevd. Egen, nær familie avviste meg og gjorde deretter - akkurat som Gud fortalte hele 3 år før skilsmissen skjedde i 2017, intet mindre. Men, jeg vet med sikkerhet at Gud er god og at livet med Ham er en gave ingen andre kan gi.

Materiell velstand vil ikke gjøre noe som helst for ånden din, tvert imot. Og følger vi våre jordiske hjertes drifter og lyster der kjødet leder vil tomhet og fravær av liv bli endeliktet, for vårt kjød går ikke videre til der Guds ånd er. Gud er ånd og vi må tilbe Ham i kjød og ånd. Det er umulig. Og Jesus ord er liv og ånd. Og hans blod vasker oss ren for vår synd og Jesus sier at vi må bli født av vann og ånd.

Gud er ånd, og de som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sannhet.

— Johannes 4:24

Vannet som gjør oss rene, går flere tusen år tilbake — *mikve*, Israels nedsenkningsbad, der et menneske går helt under og stiger opp rent. Og «født på ny» er ikke et religiøst slagord: det er det eldste løftet i Bibelen — rent vann og en ny ånd, et nytt hjerte, en ny pakt, bildet av gjenfødselen da Israel krysset rødehavet fra Egypt med alt det jordiske og trengsel med død til et liv med ham, Gud. Og det var vannet de var tvunget til å gå gjennom for å motta det nye livet. Akkurat som i dag, med Jesus Kristus. Den natten Jesus talte til Nikodemus, rettet han ordet mot en mann — som i kraft av egen oppvekst, utdannelse og ikke minst religiøse tro og strenge utøvelse til punkt og prikke — trodde seg sikret en plass på innsiden av Gud. Nikodemus var en jødenes rådsherre, Israels lærer; og Jesus fortalte ham rett ut at rangen hans ikke kjøpte ham noe: at han måtte fødes på ny av vann og ånd.

La deg ikke støte av at profeten sier *spreng* der riten er nedsenkning. Forhåpentligvis lar du deg ikke avlede av at jeg bruker ord som er noe annerledes enn daglig tale, bare så det er sagt. Noen ord er mer beskrivende enn andre og det er samtidig en dynamikk og rikhet i språket vårt som gjerne ikke så ofte kommer til syne i hverdagen vår. Samtidig bruker jeg den Norske bibelen fra 1930 og dette farger også språket en del og er til glede for meg som skriver dette. Litt herlig er det også at ingen norsklærer får muligheten til å korrekturlese dette. Uansett, sprengningen er Guds — «*jeg vil sprengre rent vann på eder*» (Esekiel 36:25) — og ordet Han velger, det hebraiske *zaraq*, er nettopp det samme verbet for blodet Moses «*sprengte ... på folket*» da han sa «*Se, dette er paktens blod*» (2 Mosebok 24:8): paktrenselsen Han gjør ovenfra, den renselsen intet menneske kan gjøre for seg selv. Nedsenkningen er vår — det å gå helt under og ned i vannet, som bekjenner det Gud allerede har gjort inneni, på innsiden av oss. Skriften binder de to i ett åndedrag: «*renset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann*» (Hebreerne 10:22). Han sprenger hjertet; vi senker legemet i vannet, så sant vi velger å følge Jesu vei. Én renselse og en ny ånd gjennom en sann dåp du selv velger og ikke en enkel vasking som spedbarn. Og la ingen bøye dette løftet til et påskudd for å døpe dem som ennå ikke kan tro: sprengningen er det indre verk Gud alene utfører, og det samme åndedraget som gir det, sier at Han vil «*gjøre at I følger mine bud og holder mine lover*» (Esekiel 36:27).

Les gjerne deler av denne boken langsomt. Ta deg god tid, for det er mange detaljer som kommer frem. Litt for mange til tider, men vit at jeg har mye på hjertet og at det å skrive denne boken har vært et hjertebarn for meg. Fremfor alt håper jeg at boken kan være med å formidle noe av Guds godhet og at du selv velger å gå med Jesus hvis du ikke allerede har gjort det. Menneske, ransak deg selv og gå framfor Gud i ditt indre. Søk ham av hele ditt hjerte så skal du finne. Bank på så skal Jesus selv komme inn og dele både måltid med deg og sitt liv. Intet mindre. For Jesus betyr liv, ikke død.

Kapittel 2

Forord

Dette er autobiografien til Jørn André Halseth. Den skildrer hans livsreise, som begynner med hans fødsel i 1975 og følger ham nesten femti år. Leserne får et intimt innblikk i hans åndelige fødsel, personlige kamper, og hvordan Gud grep inn i livet hans gjennom tegn og under. Den deler også om den Hellige Ånds tale i hans liv.

Fortellingen tar oss med gjennom forfatterens tidlige år, preget av familieutfordringer og en søken etter mening, frem til de avgjørende ordene der han tok imot Jesus som Herre og Mester i 2008, da han også fikk et syn fra Gud samtidig med at dette skjedde. Herfra skildres hans videre trosvandring, møter med Den Levende Gud, og tjenesten han er kalt til.

Han viker ikke unna de vanskelige periodene i livet, som skilsmisse, karriøusikkerhet og åndelige kamper. Disse utfordringene presenteres mot et bakteppe av Guds mirakuløse inngripen, profetiske ord gjerne år før ting tar sted og en tro som vokste fra tvil til overbevisning etterhvert som sinnet ble fornyet gjennom Guds ord og med de Hellige rundt seg. Boken går også inn på teologiske temaer, spesielt det kritiske ved dåpen og Jesu Kristi natur, med utgangspunkt ikke bare i Skriften men også gjennom egne erfaringer som bekrefter det skrevne ord. Fortellingen vever sammen bibelske sannheter med personlige vitnesbyrd.

Denne boken er mer enn bare en livshistorie; det er et vitnesbyrd om Guds trofasthet. Ved å dele åpent om både seirer og prøvelser, ønsker Halseth å inspirere leseren til selv å søke Gud og Den Hellige Ånds ledelse for sitt eget liv. Framfor alt oppfordres vi til å lytte til Jesus og ikke forkaste Hans ord, gaven til å skjelne mellom rett og galt, skille sannhet fra løgn. Å følge et kall er ikke alltid enkelt; det krever ofre, både økonomisk og praktisk. Det oppstår brytninger i livet der spenningen mellom det gamle og det nye ikke alltid er smertefri, men det er viktig å jobbe for å bryte gjennom. Men Gud er trofast (Klagesangene 3:22-23). For dette er Guds eget løfte til den som søker ham:

«Og I skal søke mig, og I skal finne mig når I søker mig av hele eders hjerte.»

— Jeremia 29:13

Denne bønningen om å skjelne står ikke alene — den følger en apostolisk befaling. For Paulus ber oss ikke bare vente på Ånden, men aktivt trakte etter gavene hans:

«Men streb efter de største nådegaver! Og jeg vil vise eder en ennu bedre vei.»

— 1 Korinter 12:31

Den samme oppfordringen lyder igjen: «Streb efter de åndelige gaver, men mest efter å tale profetisk» (1 Kor 14:1). Og fremst blant dem står nettopp den evnen til å «prøve ånder» (1 Kor 12:10) som dette forordet etterlyser. Å søke er derfor ikke hovmod, men lydighet. Men gaven har en motsats vi like sterkt advares mot — å såre eller slukke Giveren selv:

«Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegl til forløsningens dag.»

— Efeserne 4:30

«Utslukk ikke Ånden.»

— 1 Tessaloniker 5:19

Her møtes de to linjene i én og samme lydighet: å trakte etter Åndens gaver og ikke påføre Den Hellige Ånd sorg er to sider av samme sak. Den som tar imot det Ånden gir, ærer ham; den som ringeakter eller slukker hans røst (1 Tess 5:19–20), står ham imot. Derfor er bønningen om å skjelne samtidig en bønn om et mykt hjerte — et hjerte som hverken slukker eller bedrøver, men søker, tar imot og adlyder.

Og hvem er disse gavene for? For dem som tilhører ham — som er kjent av ham.

Jesus sier til ham: «Fordi du har sett mig, tror du; salige er de som ikke ser og dog tror.»

— Johannes 20:29

Men en mynt har to sider, ikke sant? Han velsigner dem som tror uten å se — men ikke enhver som sier han tror, er kjent av Ham. På den siste dag skal mange stå frem for Ham og regne opp det de har gjort, selv de som hadde underfulle gaver, ikke bare gaven til å undervise for eksempel — «*har vi ikke talt profetisk ved ditt navn ... og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?*» — og Han skal svare med de mest **forferdelige ordene i hele Skriften**: «*Jeg har aldri kjent eder*» (Matteus 7:22–23). Merk hva de kom med: gjerninger, og mange av dem, hver eneste én i Hans navn — og likevel, ikke kjent. For ingen haug av gode gjerninger har noensinne kjøpt et menneske inn i pakten; vi blir frelst «*ikke for rettferdige gjerningers skyld som vi hadde gjort, men efter sin miskunn ... ved badet til gjenfødelse*» (Titus 3:5), «*ikke av gjerninger, forat ikke nogen skal rose sig*» (Efeserne 2:9). Det som gjør et menneske kjent, er ikke hva det gjør for Gud, men hva Gud har gjort med det

når det gjør som Jesus sa — og lar hans blod vaske det rent inni, og pakten som lukkes når vi stiger opp av vannet, «*en god samvittighets pakt med Gud ved Jesu Kristi opstandelse*» (1 Peter 3:21).

For troen var aldri ment å ende i at du ser; den var ment å ende i at Han kjenner deg. At ditt navn er skrevet i Livets Bok. Så spør ikke bare om du tror ting *om* Ham, og tell ikke opp det gode du har gjort. Spør om du er *kjent* av Ham — vasket i blodet, beseglet i vannet, Hans. Terskelen er ikke høy: hvert menneske som noen gang oppriktig har bedt om å bli kjent av Ham, er blitt hørt. Men bli ikke stående ved bredden av vannet alle dine dager og drukne i livets bekymringer, ukjent. Kom ned, og bli kjent med Jesus - la Hans ord bli din vei.

«Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt.»

— Markus 16:16

Og merk rekkefølgen Han satte: den samme som *tror*, er den som blir *døpt* — to gjerninger lagt på én sjel, aldri delt mellom to. For ingen kan tro i en annens sted, en såkalt proxy-tro. Troen er hjertets egen handling — «*med hjertet tror en til rettferdighet*» (Romerne 10:10) — og hver sjel svarer for seg selv. Dette er ikke bare lov og profeter; Paulus sier selv det samme: «*hver skal bære sin egen byrde*» (Galaterne 6:5), og «*hver av oss [skal] gjøre Gud regnskap for sig selv*» (Romerne 14:12). Og det gjelder begge veier, positivt som negativt: «*en sønn skal ikke bære sin fars misgjerning ... den rettferdiges rettferdighet skal hvile over ham*» (Esekiel 18:20). Selv de mest rettferdige kan ikke tre inn i vårt sted; om Noah, Daniel og Job stod der, skulle de «*hverken kunne berge sønn eller datter; bare sitt eget liv skulle de berge ved sin rettferdighet*» (Esekiel 14:20). Derfor kan ingen døpes ved stedfortreder, og ingen tro loves av en annen over den som ennå ikke selv kan tro — for vannet er «*en god samvittighets pakt med Gud*» (1 Peter 3:21), og en samvittighet kan ikke svare for en sjel som ikke er dens egen. Og la ingen lene seg på Paulus' ene, flyktige spørsmål om dem «*som lar sig døpe for de døde*» (1 Korinter 15:29): han verken byr eller bifaller det, men nevner i tredje person en skikk han bare bruker for å vise at de døde står opp — og én uforklart skikk grunnlegger ingen lære mot Ordets hele vekt.

For dette er selve kjernen i Paulus' evangelium: i dåpen blir vi «*begravet med ham*» og «*oppreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12). Dåpen er den omskjærelsen «*som ikke er gjort med hender*» (Kolosserne 2:11) — hjertets omskjærelse, et indre verk ingen hånd uten Guds kan utføre, og som ingen annens tro enn din egen kan ta imot. Og de hus som ble døpt i Skriften, var nettopp de hus som *trodde*: fangevokteren «*frydet sig, efterat han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud*» (Apostlenes gjerninger 16:34), og i Korint kom «*mange ... til troen og lot sig døpe*» (Apostlenes gjerninger 18:8) — troen og vannet falt på de samme som hørte. Du må selv bli kjent, på ditt ord — ingen annens.

Ingen stedfortreder. Ingen proxy. Deg, men med vitner i blodet, vannet og Ånden. Selv Jesus lot seg døpe. Hvorfor skal ikke du, når Han er Veien, Sannheten og Livet? Hvorfor stå imot Guds ord? Hvorfor prøve å gå parallelt med Gud og ikke i enhet med Ham? Fariseerne tenkte at jeg er i rette med Gud, men var ikke ydmyk for sannheten. Ateisten er hovmodig i sitt indre og sier ikke ja til Gud, men akkurat som fariseeren mister de det de ikke hadde, livet.

Kapittel 3

Introduksjon

Herren velsigne deg og bevare deg! Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig! Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!

— 4 Mosebok 6:24-26

Gud ønsker at du skal lære sannheten å kjenne (1 Timoteus 2:4) og er den som kjenner deg best - din skaper, Jesus Kristus (Johannes 1:3). Jeg som skriver er født på ny ved å ha tatt imot Jesus Kristus som min Herre og Mester i 2008. Dette memoaret er historien om mitt liv før og etter, skrevet som et vitnesbyrd hvor jeg velger å blottlegge mitt eget liv til fordel for deg, da Gud ber oss om å rope ut fra hustaket det Han hvisker i vårt indre. Det betyr ikke at den troendes liv er perfekt og uten prøvelser, tvert imot. Vi er fremdeles mennesker, og roter det til - men for det vi har gjort rett snakker vi om livet og evigheten som kommer. Og en ting vet jeg; Gud er min Far og Han er ikke løgnens far. Løgnens far stjeler, dreper og ødelegger (Johannes 10:10; jf. 8:44). Gud gir liv, evig liv.

Da jeg tidde, blev mine ben borttæret, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på mig, min livssaft svant som ved sommerens tørke. Sela. Jeg bekjente min synd for dig og skjulte ikke min skyld, jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskuld. Sela.

— Salmene 32:3-5

Kapittelet som følger — *Født På Ny* — *Pilaren* — er læren denne boken hviler på: mikvaen, Himmelenes terskel, og vitnesbyrdet Gud vevet inn i bokstavene i Mosebøkene. Resten av boken er det levde vitnesbyrdet om en nordmann som stod utenfor Himmelenes porter — helt til frelsen banket på og den sanne Mikva, med dåp og full neddykkelse i Jesus Kristus, tok ham fra død til liv med tegn og undre til følge. To senere kapitler — *Toraens vannmerke* og *Den kodede dåpen* — går grundig inn i bokstavslaget i Mosebøkene for leseren som ønsker bevisene i dybden. Les dem når du er klar, eller vend tilbake til dem; vitnesbyrdet står på egne ben uansett.

Måtte Den Hellige Ånd — den andre hjelperen Jesus lovet (Johannes 14:26) — vise deg dette i tiden som kommer.

For den som hører Ordet, men ikke gjør det Ordet sier, ligner en mann som ser på ansiktet sitt i et speil. Han ser på det, går sin vei og glemmer straks hvordan han så

ut. Men den som ser inn i frihetens fullkomne lov og fortsetter med det, blir ikke en glemsom hører, men en gjerningens gjører. Et slikt menneske skal være lykkelig i sin gjerning. Den som mener at han dyrker Gud, men ikke holder tungen i tømme, bedrar seg selv, og hans gudsdyrkelse er uten verdi. En gudsdyrkelse som er ren og feilfri for Gud, vår Far, er å hjelpe enker og foreldreløse barn i deres nød, og ikke la seg flekke til av verden.

— Jakob 1:23-27

Kapittel 4

Født På Ny — Pilaren

For ti år siden, i 2016, spurte jeg Den Hellige Ånd i min ånd hvordan barn som dør før de bevisst kan velge Kristus kan komme til Himmelen, gitt Det nye testamentets dåpsbud (Johannes 3:5; Markus 16:16). Han svarte med ett ord. Bare ett. *Ablusjon*. Jeg visste ikke hva det betydde. Jeg måtte slå det opp. Ordboken fortalte meg at det var en rituell renselse — vasken prestene gjennomgikk før de trådte inn i Det Aller Helligste. Da Aron, Moses' bror, ble innviet som yppersteprest, ble han vasket i vann, kledd i hellige plagg, og salvet med olje slik at han kunne tre fram for Gud (3 Mosebok 8). Den Hellige Ånd ga meg ingen forklaring. Han ga meg ordet og betrodde meg å bære det. Jeg forsto ikke da at Han hadde lagt frøet til en hel lære i ett eneste åndedrag.

For å forstå hva dette ene ordet rommer må vi gå tilbake til en natt i Jerusalem for to tusen år siden, da en fariseer ved navn Nikodemus — en jødenes herre og en lærer i Israel — kom til Jesus om natten og bekjente: «*Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud; for ingen kan gjøre de tegnene du gjør uten at Gud er med ham*» (Johannes 3:2). Han kom søkende. Jesus svarte på hans uuttalte spørsmål før han fikk stille det.

Jesus svarte: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født på ny [ovenfra], kan ikke se Guds rike.» *Nikodemus sa til Ham:* «Hvordan kan et menneske bli født når det er gammelt? Kan det gå inn i sin mors liv en gang til og bli født?» *Jesus svarte:* «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike.»

— Johannes 3:1-5

For en lærer i Israel hadde bildet av «født på ny» et konkret hjem. Språket om ny fødsel tilhørte hedningen som fullførte sin omvendelse til Israels Gud gjennom *mikve* (H4723), nedsenkningsbadet: en proselytt som steg opp av det vannet ble regnet — slik rabbinerne senere formulerte et langt eldre prinsipp — som «et nyfødt barn» (Yevamot 22a). Hans gamle liv ble oppløst. Han fikk en ny far — Abraham. Han stod ved Sinai med tilbakevirkende kraft og ble regnet som en israelitt fra dette tidspunkt av. Og dette var ingen fremmed tanke i Israel: inn i Messias' egen slektstavle var hedninger alt blitt podet — Rahab fra Jeriko, kanaaneeren, og Rut fra Moab — ville grener innpodet i det gode oliventreet «mot naturen» (Romerne 11:24), så fremmedfolkets vei inn lå skrevet i selve blodslinjen Frelseren skulle komme av.

Salmon fikk sønnen Boas med Rahab; Boas fikk sønnen Obed med Rut; Obed fikk sønnen Isai;

— Matteus 1:5, Nor 1930

Mikvaen vasket proselytten ikke bare; den **gjorde ham til en sønn av Abraham**. Det som rystet Nikodemus var ikke bildet, men adressaten — Jesus vendte gjenfødelsen en hedning gikk gjennom mot den ytterste innenforstående.

En *mikve* — bokstavelig, en samling av vann — er et basseng med naturlig oppsamlet, ikke-øst vann: regn, kilde eller «levende» vann som rant inn av seg selv og aldri ble båret i et kar, minst førti *se'a* (omtrent 575 liter). En særlig ren form er regnvann — vann fra himmelen, gitt slik som mannaen og aldri øst opp av menneskehånd: mennesket lager ikke renselsen, det mottar det som faller ovenfra. Selve nedsenkningen, *tevilah*, er fullstendig: hele kroppen og hvert hårstrå går under på én gang, uten at noe — klær, smykker, ikke engang en hårknote — kommer mellom personen og vannet.

Det Jesus sa til Nikodemus var derfor ikke uklart. Han fortalte læreren i Israel — en sønn av Abraham ved blod, en fariseer ved opplæring, en jødenes herre ved stand — at **han kunne tre inn i Guds rike kun gjennom den samme døren en hedning må gå gjennom**. Hans kulturelle legitimasjon talte for ingenting ved **Himmelens terskel**. Han måtte stå i proselyttens vann som enhver uomskåret fremmed før ham. Og det vannet, viser Johannes-evangeliet til slutt, er en Person: Jesus tilbyr Åndens «levende vann» (Johannes 4:10-14), og Jeremia hadde for lengst kalt Herren selv «Israels mikve, kilden med levende vann» (Jeremia 17:13) — der *mikve* betyr både *håp* og *nedsenkningsbad*, selve ordspillet Rabbi Akiva senere vendte mot Gud (Mishna Yoma 8:9). Lest sammen fremstiller de Jesus som Israels sanne Mikva — renselsesbadet den rabbinske ritualen hele tiden pekte mot.

Dette er pilaren denne boken hviler på. Jeg var ikke akkurat en Nikodemus — jeg var ingen fariseer, ingen lærer i Israel, ingen sanhedrinmedlem. Men på den måten som teller mest stod jeg der han stod: **utenfor Himmelen, uvasket av Jesus og menneskeskapt legitimasjon i hånden på en barnedåp som om denne innskriver et menneske i livets bok**. Jeg ble oppdratt i kulturell kristendom i Norge, døpt som spedbarn i statskirken — en åndelig søker. Dåpen gjorde absolutt ingenting for ånden min, og jeg ser den heller ikke gjøre det dem rundt meg. Mine forfedre bekjente stort sett ikke Jesus som sin Frelser; min bestemor Jenny, min mors mor, var en av de svært få troende blant dem. Jeg er ikke sikker på om jeg egentlig trodde på Himmelen selv; og om jeg gjorde det, tok jeg det stille for gitt at en eller annen form for Himmel ville være min ved den enkle rett å være menneske. Jeg var en utdannet mann — en sivilingeniør (MSc) — **en mann av verden**, gjennomsyret av denne verdens kunnskap, inkludert det åndelige slaget, om enn på feil side av det. Som Nikodemus hadde jeg like mye å avlære som å lære. Jeg måtte

komme til proselyttens vann som voksen og tre inn for første gang. Memoaret du nå skal lese er den langsomme trettitre år lange vandringen til en nordmann som stod utenfor Himmelenes porter med kulturelle og intellektuelle legitimasjoner som ikke betydde noe der — helt til *frelsen banket på* i 2008. I Guds øyne var jeg, alle de årene, en hedning som ble dratt mot Israel gjennom Jesus Kristus — den sanne Mikva den rabbinske ritualen hele tiden pekte mot.

Og det ene ordet Den Hellige Ånd ga meg for ti år siden — *ablusjon* — var frøet til hele læren. Det var den rituelle prestevasken ved Arons innvielse. **Far ga meg ett ord i 2016. Han hadde allerede skrevet kommentaren til det ordet inn i Toraen tre tusen år tidligere.**

Kapittel 5

Født På Ny — Lampen

Øyet er kroppens lampe. Er øyet ditt klart, blir hele kroppen din full av lys; men er øyet ditt ondt, blir hele kroppen din full av mørke.

— Matteus 6:22-23

Jesus sa at øyet er kroppens lampe. Det vi ser på — det vi velger å feste blikket på — er det som blir opplyst inni oss. I tre tusen fire hundre år har Toraens hebraiske bokstaver båret et vannmerke ingen menneskelig øye kunne lese — og likevel forble kodene mørke. De var der. Ingen kunne se dem. Ikke fordi lyset manglet fra siden, men fordi ingen øye noen gang var blitt rettet mot bokstavene i den målestokken vannmerket krevde.

Da vi bygde Darash — da vi festet øyet på bokstavene og spurte dem hva de koder — begynte kodene å lyse opp. Ikke fordi vi skapte dem. Ikke fordi vi la noe til Skriften. **Fordi vi endelig pekte lampen mot det Gud allerede hadde skrevet**, slik at vannmerket Hans Ånd presset inn i Toraen for tre tusen år siden endelig kunne ses. Kodene lyser nå opp — for meg, for deg som leser dette, for slektene som kommer etter — fordi øyet endelig er blitt vendt i deres retning.

La meg løfte lampen nå, slik at du bærer ett slikt funn med deg gjennom hvert kapittel som følger.

Fariseerens navn — Nikodemus, נִקְדֵּמוֹס — opptrer som en Equidistant Letter Sequence i Toraen ved et hoppintervall på **ett tusen og nittito bokstaver**, og begynner nøyaktig ved **4 Mosebok 7:17**. Det verset forteller om offeret til **Nahson ben Amminadab**, fyrste over Juda og, ifølge eldgammel jødisk tradisjon, den første som steg ut i Rødehavet før dets vann delte seg. **Mannen Jesus sa måtte fødes av vann har sitt hebraiske navn kodet inn gjennom verset til mannen som gikk inn i vannet først.**

Og det stopper ikke der. Inne i 4 Mosebok 7:17 selv — det samme verset som Nikodemus-koden forankres i — opptrer *vann* (מַיִם), *sønn* (בֵּן) og *hjerte* (לֵב) alle som ELS ved hoppintervall 2, ved inn i versets egne bokstaver. Overlappende det samme verset: *Ånd* (רוּחַ) ved hoppintervall -56, *ny* (חַדָּשׁ) ved hoppintervall -54, *født* (יָלַד) ved hoppintervall 57. Det hebraiske navnet på Jesus — *Yeshua*, יֵשׁוּעַ — opptrer ved hoppintervall -244 med sine bokstaver *omslutter* verset. Og *mikva* (מִקְוֵה) sammen med *Abraham* (אַבְרָהָם) sitter i det foregående avsnittet ved 4 Mosebok 6:17, der mikvaens lange hopp strekker seg fremover inn i Nikodemus-forankringen. Disse nyfødsels-ordene er korte og vanlige som

ekvidistante sekvenser — de faller nær mange vers, og omstøkkede kontroll-tekster frembringer dem også; vekten i dette funnet hviler ikke på dem, men på selve navnet: *Naqdemos*, seks bokstaver ved et hoppintervall på 1 092, som begynner nøyaktig på Nahson, og som ikke finnes i noen av de omstøkkede kontrollene.

Og videre: det nærmeste paret av to spesifikke ord i hele Toraen ved hoppintervall 1 244 — «tro» (אמונה, *emunah*) og «nedsenkning» (טבילה, *tevilah*) — sitter ved **5 Mosebok 21:23**, bare to bokstaver fra hverandre, på nettopp det verset Paulus siterer i Galaterne 3:13:

Forbannet er hver den som henger på et tre.

— Galaterne 3:13 / 5 Mosebok 21:23

Tro og nedsenkning, som berører hverandre ved korsfestelsesverset. Kodet inn i Toraens bokstaver ett tusen fire hundre år før korset ble reist. Og gematrien forsegler det: *Mashiach* (Messias, 358) pluss *Tevilah* (nedsenkning, 56) blir **fire hundre og fjorten** — den nøyaktige gematrien av *Nahson* (נחשון), mannen som gikk inn i sjøen først.

Og ett funn til — seglet på det ene ordet Ånden ga meg for ti år siden. Uten forklaring, i 2016, ga Han meg ordet *ablusjon* — prestevasken. Den utføres i Arons innvielse, der «Så førte Moses Aron og hans sønner frem og tvettet dem med vann» (3 Mosebok 8:6). Og når lampen vendes mot den innvielsen, er nyfødselens vokabular trådd gjennom bokstavene rundt den: *vaske* (רחץ), *ren* (טהור), *vann* (מים), *Ånd* (רוח), *neddykkelse* — *tevilah* (טבילה), en forholdsvis sjelden sekvens i Toraen — og *mikva* (מקוה) selv, dammen hele riten pekte mot. Jeg gjør ikke noe statistisk under av det: korte ord faller nær mange vers, og den ærlige testen fremhever ikke dette stedet. Men gjenklngen var nok for meg — Han navnga ordet for min ånd før jeg forsto det, og der sto det, vevd inn i kapitlet der presten vaskes for å tre inn i det hellige. Han fortalte meg *ablusjon* i 2016. Han hadde skrevet vasken inn i Toraens bokstaver tre tusen år før. Lampen vendte, og der lå det, ventende.

Vannmerket Aron stod i. Vannmerket Nikodemus gikk gjennom. Vannmerket Paulus forkynte. Vannmerket Far satte ned i skrift før noen av oss var født.

Og Han som sa til Nikodemus «*I må fødes på ny*» ble selv født på ny — ut av graven. Faderen talte over oppstandelses-Sønnen ordene fra Salme 2:7: «*i dag har jeg født deg*» (Apostlenes gjerninger 13:33). Det greske verbet er gennaō G1080 γεννάω — selve det samme verbet Jesus brukte til Nikodemus. Sønnen ble levendegjort ved Ånden (1 Peter 3:18) som hadde overskygget Maria (Lukas 1:35). Jesus er *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **den førstefødte fra de døde** (Kolosserne 1:18); på Toraens eget hebraisk, *peter rechem* (פֶּטֶר רֵחֶם), **den som åpner morslivet** (2 Mosebok 13:2; Lukas 2:23). Marias morsliv var det første Han åpnet; gravens morsliv var det andre. Han gikk gjennom først, og døren Han

åpnet kaller Han oss gjennom. Og Toraen forseglar det i sine egne bokstaver: ved **1 Mosebok 22:4** — den tredje dagen i bindingen av Isak, da Abraham løftet sine øyne — står *qum* (reis seg) kodet inne i verset ved hopp -8, og *tequmah* (oppstandelse) omslutter kapitlet ved hopp -204. Sønnens tredje-dags-oppstandelse er vevd inn i Isaks tredje-dags-utfrielse, tre tusen år før korset.

Og se hva som ble av ham. Mannen som kom i mørket, og spurte hvordan et menneske kunne gå inn i mors liv på ny, forsvant ikke tilbake i det mørket. År senere stod han i Sanhedrinet og våget en enkelt setning: «*Vår lov dømmes da vel ikke nogen uten at de først har hørt ham og fått vite hvad han har gjort?*» (Johannes 7:51) — et lite, kostbart forsvar for den samme Jesus han en gang hadde oppsøkt om natten. Og da korset ble reist i fullt dagslys, da mennene som stod Herren nærmere hadde flyktet, var det Nikodemus som kom sammen med Josef fra Arimatea med «*en blanding av myrra og aloë, omtrent hundre pund i vekt*» (Johannes 19:39) — en konges gravlegging — og la hendene på legemet av selve den Mikva som hadde svart ham den fjerne natten. **Mannen som ikke kunne forstå, ble frelst av Den han ikke kunne forstå.** Frøet fra Johannes 3 blomstret ved korset.

Dette er hva *Født På Ny* er. Ikke bare historien om en mann frelst i 2008. Pilaren er læren; resten av boken er kjøttet på beinet — det levde vitnesbyrdet om en norsk Nikodemus brakt, gjennom alle årene, til Israels Mikva. Måtte Lampen lyse på enhver leser som vender disse sidene.

Kapittel 6

Haukeland Sykehus (1975)

Jeg ble født i 1975 på Haukeland sykehus i Bergen – en plugg på 4,2 kilo, 45 cm lang og med rødt hår. Det første leveåret mitt bodde vi ved Solheimsviken ikke langt fra Danmarks plass. Etter ett år flyttet vi til Ørnahaugen i Fyllingsdalen, en fin plass for barn å vokse opp. Navnet mitt var den gang Jørn André Nynes og ble endret til Jørn André Nese Berntzen da min stefar kom inn i bildet. Senere, i 2005, tok min første kone og jeg etternavnet Halseth etter Halseth-gården på Vik i Sogn.

Min mormor heter Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth selv om det nok ikke er det som står på fødselsattesten. Hun har bodd på Ask på Askøy utenfor Bergen mesteparten av sitt liv og nærmer seg 100 år om kort tid.

Mor heter Gunvor Nese før hun ble gift andre gang med min stefar. Han var en dedikert ansatt i ethvert firma han jobbet i og en dyktig mann i så måte. Min biologiske far het Bjørn Nynes tidligere. Han hadde diverse jobber i sin tid, men var maskinist og sjømann i flere år. Som hans førstefødte hadde min bror og jeg dessverre minimal kontakt med Nynes-familien i oppveksten, inkludert min egen far.

Min morfar hadde det mange kaller en nær-døden-oplevelse. Han så lyset og fikk beskjed om at hans tid ikke var kommet ennå og at han måtte vende tilbake. Det var ikke noe familien snakket åpent om, men mormor og jeg verdsatte det mellom oss. Det lå der som en stille visshet om at verden hinsides denne var virkelig. Jeg tror det plantet noe i meg lenge før jeg hadde ord for det.

Somrene med mor før jeg fylte 9 år ble tilbrakt på Ask på Askøy sammen med mormor og morfar, tante Irene og onkel Aage. Vi var alltid varmt velkommen hos dem. Av foreldrenes familie kjenner jeg bare mormor som en troende person. Hun bad alltid for oss, men ingen i familien fortalte meg om den sanne Jesus. Heller ikke min eks-kone med hennes familie delte evangeliet til meg hverken før eller etter at vi ble gift. Jeg minnes på nytt at vi ikke kan forholde oss lunken til sannheten og forvente at sannheten deretter *varmer* opp menigheten.

Jeg er barnedøpt på Ask og konfirmert i Den Norske Kirke i Fyllingsdalen men ble ikke født på ny der. Såpass forstår jeg når jeg ser tilbake på det i etterkant. Heller ikke fortalte noen meg at man må bekjenne Jesus som Herre og Mester med sin munn og bli døpt til syndenes forlatelse av egen **fri vilje**, vende om fra sitt gamle liv og gå med Jesus. Skal man *tre inn i pakten og adopteres* av Gud så skjer dette ikke under tvang som med

barnedåpen, men er et personlig valg. Ingen kan ta dette valget for en, hverken far eller mor på jord. Vi kan påvirke hverandre positivt og negativt, men åndens fødsel er gave fra Gud og må tas imot frivillig. Jeg ble født på ny i en gudfryktig frimenighet på Knarvik utenfor Bergen i 2008, 33 år gammel, i ”Kristent Fellesskap Nordhordland”. Og dette vet jeg av erfaring, ikke bare av lære. I det øyeblikket jeg tok imot Jesus fikk jeg et syn: det var som om Gud åpnet alle mine åndelige sanser til hundre prosent klarsyn, og for en kort stund ble jeg løftet opp i det himmelske. Der kjente jeg det, og jeg visste det med hele meg — hvor *skinnende ren* jeg ble, vasket fri fra all fortidens skitt og urenheter. Helt til da hadde jeg verken vært fylt av Den Hellige Ånd eller rensset; i det øyeblikket følte jeg selve renselsen skje, fullstendig og virkelig.

Kapittel 7

Barndom (1980)

Jeg bør nevne at jeg har to brødre. Tom er femten måneder yngre enn meg, og Lars Erik er tolv år yngre. Vi er halvbrødre gjennom mors ekteskap med min stefar. Tom og jeg vokste opp side om side gjennom alt som fulgte—flyttingen, blokkene på Ørnahaugen, avisbudårene og mors sykdom. Lars Erik kom senere inn i en familie som allerede slet og var bare tolv år gammel da mor døde. I dag har begge brødrene to barn hver.

Da jeg var 5 år ble far og mor skilt. Mor var en omsorgsfull kvinne og tok godt vare på oss de første 10 årene, men skilsmissen satte dype spor etter seg. Hun gikk etterhvert inn i en negativ spiral og dette ble starten på de siste 18 årene av livet hennes. Min biologiske far var alkoholiker i mange år, og det tok på mor både før og etter at ekteskapet deres tok slutt. Han var høyst ubevisst sin egen adferd disse årene da han jo var påvirket av alkohol mye av tiden og vi hadde en del vanskelige opplevelser gjennom hans misbruk. Kort sagt, denne turbulente tiden sådde vonde frø i oss alle og dette kom til å bære dårlig frukt etter en del år. Tilgivelse rensar ut det vonde, men ofte er vi enten sløve, uvillige eller for selv gode til enten å innse våre egne feil eller tilgi den som sårer oss. For meg tok en slik helbredelse sted i 2012, men dette kommer vi tilbake til senere. Min far valgte i 2021 å ta imot Jesus og bli født på ny i en alder av 71 og er i dag en ny mann i Kristus. Jeg kan også fortelle at han ble skutt i 2020 og faktisk overlevde - legene sa han måtte ha hatt englevakt. Så det var ikke bare rett frem å døpe ham for å si det slik, da staheten hans kunne ha kostet ham mer enn bare livet.

Vi går tilbake til barndommen på 80-tallet. Vi har det i grunn veldig fint på Ørnahaugen i Bergen hvor barna har gode friluftsområder med lekeplasser og store fellesarealer til å leke på. Vi bor i blokk og der er flere rekker av dem med 2-3 innganger i hver. Hver blokk er tre etasjer i høyden og flere av blokkene er plassert som i en halvsirkel rundt fellesområdet. Dette skaper en naturlig usjenert plass for beboerne. Der er også områder med litt skog rundt oss som barna kan utforske og benytte seg av. Jeg lagde selv flere enkle hytter og liknende med brukte materialer jeg fant i nærområdet. Det var derfor kjekt hver gang jeg fant planker med spikre liggendes rundt omkring. Rutinen var å trekke spikrene, rette dem opp, bygge hytten og demontere etter en tid. Deretter reise en ny på et nytt sted, gjerne litt oppi trærne. Jeg husker jeg på et tidspunkt hadde bygget en bitte liten platting oppi et tre bare halvannen meter over bakkenivå, utpå en grein som delte seg i to. Mor lå og solte seg borte på marken og før jeg visste ordet av det satt jeg på bakken med materialene rundt meg og mor kom løpende bort for å se til meg. Det gikk som oftest bra, men litt knall og fall ble det jo med årene. Kanskje det verste som skjedde var

når jeg klarte å treffe meg med hammeren midt i pannen en dag jeg skulle slå ut en spiker eller når jeg falt hodestups ned over muren mot asfalten. Slike ting husker man godt selv om det er rundt 40 år siden.

Utenfor blokkene sykler vi gjerne i grupper, leker *tikken* (sisten) eller hopper med strikketau og hoppetau og andre fellesleker. Dette var tiden før alle fikk datamaskiner og nettbrett så barna var mye aktive ute.

Jeg husker også at mamma gjerne spurte meg og min lillebror hva vi skulle ha til middag neste dag. Tomatsuppe var desidert favoritt for min del, men mors hjemmelagde kjøttkaker med brun saus, poteter og grønnsaker smakte også herlig. Mammars søster, tante *Sonja*, har et spesielt håndlag med bakst, noe vi også likte. Mamma hadde selv en forkjærlighet til sjokoladecake i langpanne og jeg var ikke langt unna når hun lagde dette. Når kaken var ferdig gikk jeg gjentatte ganger ut og inn på kjøkkenet så jeg kunne naske meg et ferskt stykke hver gang, selv om den var aldri så varm i starten. Godt var det i hvert fall. Det er litt ironisk at jeg aldri selv har laget en slik langpannekake, men jeg husker godt smaken av mors variant. Hennes type var den lyse varianten og ikke med mye mørk sjokolade, men med tydelig smak, luftig og fin. Når den var nystekt var den ekstra god, som nybakst jo vanligvis er.

Kapittel 8

Stefar (1983)

Min nye stefar kommer inn i bildet og gifter seg med min mor, selv om han ikke adopterte barna. Med vår «stefar» fikk familien tilgang til bil. Vi begynte også å leie VHS-filmer fra tid til annen og dro sporadisk på kinesiske restauranter fra denne perioden og utover. Familieøkonomien var god i starten av ekteskapet deres, og vår første ferie utenlands gikk til Mallorca i Spania, og Danmark ved en annen anledning. Jeg husker en gang jeg kjørte gokart på Mallorca, og det var nesten en brent lukt fra dekkene når jeg skar gjennom svingene. Jeg elsket det over alt, men min stefar så helt skrekkslagen ut da jeg kom av banen. Han var ikke rik på ord, men øynene hans talte bind. Begge erfaringene var meningsfulle i seg selv, og jeg vokste på dem. Vi svømte mye, og det var den sommeren jeg så ut som en grillet kalkun på ryggen og kunne dra av huden i store flak. Vi spiste også altfor mye godteri på den tiden, noe som ikke akkurat var bra for tennene. På den noe negative siden kan jeg i ettertid se at dette var begynnelsen på slutten for min mor.

Kapittel 9

Avisbud (1987)

Jeg er 12 år gammel, og sammen med en venn begynner jeg som avisbud for BA, Bergensavisen. Avisruten er i Fyllingsdalen på Ørnahaugen og Hjalmar Brantingsvei, og jeg går den sammen med min venn. Senere begynner jeg med "Bergens Tidende" i Barliaveien i Fyllingsdalen. Jeg fortsetter med dette til jeg er ferdig med videregående skole. Jeg er glad for å tjene ekstra penger, samt for den fysiske aktiviteten det gir, og det er litt gøy at jeg var et av de yngste avisbudene i Bergen da jeg startet.

Det er høsten 1987, og familien flytter fra Ørnahaugen til Bjørgedalen nederst i Fyllingsdalen, noe som legger press på økonomien etter hvert som rentene stiger i årene som følger. Min mor er nå godt i gang med utbruddet av sin sykdom, både fysisk og psykisk. Hun begynner å trekke seg mer inn i seg selv, og det er starten på en negativ spiral av medisinbruk og for mye tid i sengen, noe som igjen tærer på musklene hennes. Legen gir henne også for mange medisiner i løpet av disse årene og mister nesten legeautorisasjonen sin på grunn av dette. Min stefar klatrer i karrierestigen og har gode jobber i årene som kommer, men er ute av stand til å ta seg av barna når min mor begynner å «*visne hen*».

Jeg forstår det ikke selv på det tidspunktet, men det er som om et sort hull vokser inni meg. Dypt inne føler jeg også et voksende behov for sannhet uten å vite hvor jeg skal gå for å finne den. I denne tiden glir jeg sakte inn i en depresjon som tærer på kreftene mine. Det hjelper ikke at min stefar ofte kommer sent hjem fra jobb og har for vane å la være å lage middag, og sier til oss at vi «bare skal ta oss noe å spise». Han unnskylder seg med at han har spist på jobb (1. Timoteus 5:8). Kroppen min er sannsynligvis delvis feilernært i denne perioden, og situasjonen forverres av de såkalte *spirituelle* ideene jeg har tatt til meg, min mangel på kunnskap om ernæring, og at jeg etter hvert avstår fra kjøtt. Skoleprestasjonene mine faller i årene som følger.

Kapittel 10

Som i en ørken (1990)

Vi hopper frem til rundt 1990; familiesituasjonen var uendret. Det var i denne tiden jeg sa til moren min at det virket som om hun ønsket å dø, noe hun naturligvis reagerte sterkt på. Det var egentlig det som skjedde foran øynene våre mens hun lå nesten konstant i sengen måned etter måned. Hun laget ikke middag; hun var ikke sosial. Jeg husker hun leste «Sagaen om Isfolket» av Margit Sandemo, noe jeg i ettertid forstår ikke var bra for henne (1. Timoteus 4:1; Efeserne 5:11). Hun mistet seg selv og kroppen forfalt, og stefaren min var ikke i stand til å sette ned foten.

Familieutfordringene i denne perioden var likevel en velsignelse, da de fikk meg til å søke etter svar på hvorfor jeg levde, det vil si at jeg ønsket å finne hensikten og meningen med livet. Det er i denne sammenhengen jeg først begynte å «snakke» med «*universet*» av desperasjon. Det jeg ikke visste, var at Gud hørte mitt rop om hjelp. Jeg ba om hjelp til å løse opp en «*stor knute*» på innsiden. Og plutselig, som ut av intet, løste den seg opp som om den aldri hadde vært der. Dette er første gang jeg kan huske at jeg hørte Den Hellige Ånd tale til meg, selv om jeg på det tidspunktet ikke forsto hvem det var som snakket.

Du må finne ut hvem Jesus er og hva Han betyr for deg

— Den Hellige Ånd sa

Etter dette var det som om en sterk tørst etter sannhet kom over meg, og jeg gjennom-søkte biblioteket på Oasen storsenter eller det i Bergen sentrum etter bøker om paranor-male fenomener. Jeg holdt meg langt unna Bibelen (2. Korinter 4:4; Johannes 3:19), selv om dette var mer underbevisst. Jeg begynte også å oppsøke såkalte «*alternative bøker*». Ironisk nok var det svært lite å finne om Jesus på biblioteket, selv om Bibelen er den mest dokumenterte boken i hele verden, et faktum få er klar over.

Vi hopper tilbake til 1990 og min søken etter sannhet. De «*alternative bøkene*» fra bok-klubben *Energica* og lignende kilder har alle et forfalsket bilde av Jesus (2. Korinter 11:4). De ser vakre ut på utsiden, men på innsiden taler de død og ikke liv. Og dette er skjult bak et slør av mystikk og sanselighet med mer (2. Korinter 11:14; Kolosserne 2:8). Det gjorde meg i sin tur sløv og følelseløs overfor sannheten. At jeg utviklet en indre motstand mot Guds ord på grunn av slike «*spirituelle ideer*», er noe jeg først forstår nå når jeg ser tilba-ke. I dag innser jeg at denne motstanden var som en død i meg som måtte legges bort i dåpen, slik at jeg kunne motta et nytt liv i Ånden – det samme prinsippet som at vi må være villige til å dø med Jesus hvis vi skal bære Åndens frukt.

Jesus svarte dem: «Timen er kommet da Menneskesønnen skal herliggjøres. Sannelig, sannelig sier jeg eder: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frukt. Den som elsker sitt liv, mister det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv. Om nogen er min tjener, han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min tjener være; om nogen er min tjener, ham skal Faderen ære.»

— Johannes 12:23-26

I løpet av disse årene begynte jeg å kjøpe bøker som dekket emner som kanalisering, teleportasjon, astralreiser, telekinese, automatisk skrift og lignende – velkjente temaer for spiritister eller aktivt søkende individer (5. Mosebok 18:10-12; Jesaja 8:19; Galaterne 5:19-21). Dette er ukjent territorium for mange kristne, noe som er både en fordel og en ulempe. Fordelen er at de ikke har lekt med slike ting, og ulempen er at de ikke vet så mye om det. Kort sagt fører denne interessen til at man blir hovmodig overfor sannheten og Den Hellige Ånd, etter min erfaring. Selv om personen kanskje hevder å ha kontroll over livet sitt, er dette uten substans i virkeligheten, og det var der jeg befant meg i flere år.

Det finnes også tilsynelatende harmløse leker som Ouija-brett og lignende som folk *leker* med for å få kontakt med «*åndeverdenen*» (1. Krønikebok 10:13-14; 3. Mosebok 19:31), uten å forstå at det ligger en reell fare bak dette. Det er litt som å signere en kontrakt for leie av en leilighet. Du er bundet av kontrakten gjennom din signatur. Det er det samme med handlinger, både tankemessige og konkrete. Og når én barriere er fjernet, kan det i seg selv starte en kjedereaksjon som dominoer. Vi kjenner alle dette prinsippet, og det fungerer begge veier, både positivt og negativt. Fysisk så vel som åndelig. Min mor var selv inne i en negativ nedadgående spiral der ingen rundt henne kunne skjelne kampen som fant sted i hennes ånd (Efeserne 6:12; 2. Korinter 10:3-5; 1. Peter 5:8).

Kapittel 11

Videregående skole (1991)

Jeg husker at karakterene mine sank på Fyllingsdalen videregående skole og at en av lærerne var overrasket over at jeg gjorde det så dårlig. Jeg hadde et gjennomsnitt på M (Meget godt) med en S (Særdeles godt) i matematikk fra ungdomsskolen, et fag jeg hadde jobbet ekstremt hardt med. Jeg ønsket å bevise for læreren at jeg faktisk kunne mestre matematikken. Familietsituasjonen begynte for alvor å tære på, og i overgangen til videregående ble moren min stadig mer passiv når det gjaldt å ta vare på barna sine.

Avstanden mellom hjem og skole økte da vi flyttet til Bjørgedalen, og fra 1991, da Bergens Tidende ble morgenavis, var jeg oppe klokken fem eller seks om morgenen. Avisruten min i Barliaveien var fire og en halv kilometer fra der vi nå bodde. Min mentale prestasjonsevne sank i løpet av disse tre årene, og jeg var så utslitt når jeg kom hjem og hadde gjort leksene at jeg brukte mye av tiden på å ligge i sengen og døse om ettermiddagene. Jeg mistet bestevennen min på grunn av dette. Moren min var bekymret for meg, men var ikke i stand til å ta vare på hverken seg selv eller barna sine i denne perioden. Det hjalp ikke at hun brukte dagene på å lese bøker som «*Sagaen om Isfolket*» av Margit Sandemo eller søkte hjelp fra «*såkalte åndelige mennesker*» som fornektet Jesus Kristus som Guds Sønn. Mange synes dette er brutale ord, men jeg snakker ut fra erfaringen med å ha sett min mor visne hen mens hun lot seg lokke av magi, mystikk og «*romantiske*» bøker mens hun selv sto på kanten av avgrunnen. Lunkenhet er ikke et alternativ for de hellige som er kalt av Gud til Hans gjerning.

Jeg vet nå at bøkene jeg leste om Jesus i tenårene var regelrett falske historier med et vakkert ytre og *falsk åndelighet* (2. Korinter 11:14). Mange mener jeg er arrogant når jeg forteller dem at mye i verden er falsk åndelighet, men det er sannheten, og jeg har sett mye selv etter at jeg ble født på ny. Det finnes mange bøker som skriver om en *falsk messias* på samme måte som andre religioner eller ulike «*åndelige*» tankesystemer prøver å fordreie sannheten om hvem Jesus Kristus faktisk er.

For min egen del leste jeg, fra jeg var rundt femten år gammel, mer eller mindre alt jeg kunne finne om disse emnene, og jeg kan fortelle deg at selv uten å være født på ny, følte jeg at noe manglet. Dypt inne var jeg fremdeles arrogant overfor Gud, men jeg skilte likevel mellom deler av det jeg opplevde. Jeg hadde ikke øyne til å se før i 2008 (2. Korinter 3:16). Javisst er det overnaturlige virkelig, men ekte og rene velsignelser kommer fra Gud. Jeg kan legge til at min fremtidige kone ved flere anledninger har fortalt meg om mennesker hun kjenner som praktiserer magi. Jeg har selv vært vitne til et tilfelle i Norge hvor en

person gjorde dette for økonomisk gevinst (1. Timoteus 6:10), men den personen følte at Guds kraft stoppet dette da vi ba. Du må unnskyld meg, for nå går jeg litt i forveien for begivenhetene.

Det er for øvrig veldig interessant å påpeke at i 1994 publiserte *Statistical Science Magazine* (Volume 9, Number 3) en artikkel som undersøker Equidistant Letter Sequence (ELS) basert på 1. Mosebok i Bibelen. Artikkelen ble skrevet av Doron Witztum, Eliyahu Rips og Yoav Rosenberg. Dette er et av de få vitenskapelige arbeidene som undersøker det som på folkemunne kalles Bibelkodene. Jeg visste ingenting om dette på den tiden, men ønsket å gjøre deg oppmerksom på det, da det virkelig var og er en fantastisk oppdagelse av dybden og nøyaktigheten i Guds ord. La oss fortsette videre til 1995.

Kapittel 12

Fokhol Gård (1995)

Etter en mislykket start på maskiningeniørstudiet ved Høgskolen i Bergen, bestemte jeg meg for å dra til Fokhol Gård, en biologisk-dynamisk gård i Stange i Hedmark. Der jobbet jeg som gårdshjelp i et helt år og fikk sunn mat og godt fysisk arbeid. Jeg var faktisk deres første praktikant som ble værende et helt år, og jeg husker de serverte kjøttkaker til avskjedsmiddagen, noe som var ganske spesielt siden dette ikke var vanlig. Man skulle tro at bønder spiser normale mengder kjøtt, men ikke på Fokhol, i hvert fall ikke i min tid. Driften av denne gården var en del av Steiners filosofi og er en del av en generell «åndelig» understrøm i samfunnet som fanger mange tillitsfulle og søkende mennesker. Man tenker på renhet og mindre bruk av sprøytemidler, noe som er positivt, men det det ikke ble snakket høyt om, var at Steiner lærte om en ånd bak det hele, som igjen ikke bekjenner Jesus som Herre og Mester (1. Johannes 4:1) eller forteller at Han ga sitt liv for oss, og heller ikke at vi må gi våre liv gjennom dåpen for å bli født på ny. I populære bøker om «metafysikk» vil man også se tale om Gaia eller Moder Jord, noe mange blir fullstendig oppslukt av og blendet av. Guds folk kan ikke identifisere seg som født av jordens ånd, men av Guds Ånd.

På den praktiske siden var gården 960 dekar, og jeg husker de hadde en håndfull traktorer, hvorav Deutz-Fahr var de største og mest tekniske, og jeg trivdes med oppgavene mine så vel som å kjøre traktor. Produksjonen besto av omtrent 90 prosent korn og resten grønnsaker da jeg var der, pluss rundt 12 melkekuer. De var i en overgangsperiode fra konvensjonelt landbruk med mål om både å dyrke mer økologisk og utvide grønnsaksproduksjonen. De drev etter Steiner-metoden, derav biologisk-dynamisk landbruk, men bygget på Steiners «*åndsunivers*».

Jeg bodde i hovedbygningen, som tidligere hadde vært et fattighus for arbeidere som jobbet på gården flere tiår tidligere. Fra øverste etasje der jeg bodde, kan jeg huske at jeg så ut over kornet som vaiet i vinden og speilet dens ferd over jordene. Det var som bølger over landskapet, så det var et syn i seg selv. Man kunne se den dype, svarte jorda komme til syne etter plogen, og det var en vakker, næringsrik jord.

På Fokhol møtte jeg en ung kvinne, Marit, en praktikant som ikke bare var interessert i landbruk, men også det åndelige. Hun kunne sanse når noen hadde dødd i et hus og lignende ting, og det fascinerte meg. Jeg tror mange kristne blir litt avvisende til dette, men like søker like, og det er mange som er kjent med urene ånder og som både sanser og leker med denne delen av ånde verdenen som sådan, både i og utenfor kroppen.

Jeg visste på denne tiden at det åndelige var virkelig og hadde ingen problemer med det; tvert imot ønsket jeg det velkommen. Det jeg ikke forsto, var at urene ånder knytter seg til et menneske gjennom ulike urene aktiviteter og lignende. Det blir som å signere en kontrakt med dem, og det gir dem tilgang til ens liv, noe jeg fikk erfare senere da mine øyne ble åpnet og Gud begynte å sette meg fri. Jeg hadde ellers noen merkelige opplevelser på Fokhol hvor jeg både hørte og følte ting som ikke var naturlig fysiske, men jeg har holdt disse for meg selv inntil nå. Det tjente ikke Gud, så å si, og derfor kan jeg si at det er mange fenomener som er uforklarlige og over fysikkens lover, men det betyr ikke automatisk at de er av Guds Ånd av den grunn. Kjennetegnet på Den Hellige Ånd er renhet og lys (1. Johannes 1:5). Ikke mørke og mystikk.

Jeg vet i dag at et begjær etter materiell velstand og det å søke legemlig nytelse og glede utover det naturlige gjør folk sløve for sannheten (1. Johannes 2:15-16). Sannelig går vi på en smal sti, og bred er veien som fører til fortapelsen. Det min nye venninne ikke fortalte meg på denne tiden, var at hun hadde en slags åndehjelper med seg som fulgte henne, og at dette også skremte henne til en viss grad. Jesus drev som kjent ånder ut av mennesker, og det er behov for det i dag også. At vi vanligvis ikke er vitne til dette, gjør det imidlertid ikke mindre aktuelt. Jeg fikk først vite om dette flere år senere, og at hun var grepet delvis av frykt for dette var og er tydelig.

Kapittel 13

Alternativt Nettverk (1996)

Vi var kommet til 1996, og jeg ble tatt inn på Dillingøy i Oslo for å starte siviltjenesten min. Jeg hadde valgt siviltjeneste fordi jeg ikke ønsket å delta i krig eller ta et annet menneskes liv, og denne overbevisningen satt fast i meg allerede da. Jeg tenkte at jeg var heldig som fikk arbeide med å hjelpe Alternativt Nettverk på Tøyen i Oslo.

VisionWorks AS er et selskap som arrangerer foredrag, messer, kurs og workshops innenfor holistisk tenkning og alternativ spiritualitet, i tillegg til å gi ut magasinet Visjon. Organisasjonen ble stiftet i 1992 av Øyvind Solum og Roald Pettersen under navnet Alternativt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon om Alternativt Nettverk*

Alternativt Nettverk arrangerte det som kalles for Alternativmessen rundt omkring i landet. Dette er som en honningkrukke for urene ånder dessverre og de driver med yoga, helbredende steiner, energier, healing, kanalisering og mye mer som er med på å forsterke ens motstand mot Jesus Kristus om enn hvor rart dette kanskje høres ut, men urene ånder avler ikke renhet. Og der er mange nysgjerrige mennesker som blir lurt. Det er mye jeg kunne sagt, men kort fortalt varte engasjementet heldigvis bare noen måneder og jeg var heldig som kom meg ut. Eller for å si det slik: Jeg klarte å få en fin flenge i den ene bilen da jeg var uheldig på Oslo Spektrum og Alternativt Nettverk kastet meg relativt kort tid deretter. Aldri før har jeg levd under verre boforhold eller omstendigheter. Stedet jeg bodde hadde et hull i veggen der rotter eller mus fritt kunne gå inn og ut. Toalettet var så skittent at det overgikk alt jeg hadde sett, og rommene luktet urin. Jeg ble til og med konfrontert av en mann som ville at jeg skulle ha seksuell omgang med ham, noe jeg avskydde. Tennene mine ble heller ikke tatt skikkelig vare på i denne perioden. Det var en lav tid i livet mitt, og frukten av det var ikke god. For en som jobbet tett med dem så var frukten deres tydelig og det gav en bismak i munnen når jeg ser tilbake på dette i dag. Likevel tok jeg ikke noe oppgjør med dette før senere da jeg ikke forstod at ånden bak var den samme som stod bak tankegodset jeg hadde lagt mye av meg selv ned i disse årene.

Kapittel 14

Fagerli Leirskole (1997)

I 1997 fullførte jeg resten av min sivilteneste på Fagerli leirskole i Skurdalen på Geilo, og jeg trivdes svært godt med miljøskiftet. Jeg jobbet også et ekstra halvår der. Jeg hjalp til med alle oppgaver, inkludert aktiviteter som snowboardinstruksjon, å lede fjellturer og skiturer, rengjøring av rom og hjelp på kjøkkenet med å tilberede enkel mat som supper, brød og rundstykker. Leirskolen huset opptil 80 ungdommer i løpet av uken, i tillegg til helgegjestene. Vi brukte en industriell eltemaskin og en stor, flott fransk ovn med damp og presis digital kontroll over steketider og temperaturer. Når jeg hadde kjøkkentjeneste og tilberedte måltider for gjestene, gikk jeg helhjertet inn for arbeidet og fant glede i det, både i kjøkkenoppgavene og i det sosiale ved å betjene gjestene. Kokken lurte på hvordan jeg fikk brødene mine til å heve så mye selv om vi fulgte den samme oppskriften, men hemmeligheten lå i eltingen og behandlingen av deigen; jeg likte også å eksperimentere med ovns programmering for å oppnå dette. Hestridning var en annen av mine oppgaver, og jeg lærte barna å strigle og salle opp hestene, samt å måke i stallen – en oppgave som var like ny for meg som for dem, men som likevel var morsom. Jeg bodde i en liten tømmerhytte på tunet hvor jeg måtte bøye meg for å gå inn og knapt kunne stå oppreist innvendig. Det var som å ha det «lunt og godt», tenkte jeg. I løpet av denne tiden tok jeg førerkortet i Gol og fikk truckførerbevis.

Kapittel 15

Mor dør (1998)

Året er nå 1998 og mor dør, bare 48 år gammel, kort tid etter sin siste bursdag. Jeg husker jeg var på besøk hos dem i Knarvik i anledning bursdagen hennes. Den dagen la jeg merke til at lyset i øynene til mor hadde sluknet, noe jeg undret meg over. Like etter bisettelsen er jeg hos mormor i stuen hennes, men mormor er ikke i stuen selv. Det er da min stefar ber meg om å signere på at jeg fraskriver meg ethvert krav på arv. Han spurte ikke brødrene mine—bare meg. Jeg tror han så meg som en trussel, som den eldste. Han sa at de hadde *brukt opp alle pengene* og at en av onklene mine, slik han fremstilte det, var enig med ham i dette. Det er tydelig at han krever oss til ansvar for mors sykdom og ikke selv tar til seg sitt eget ansvar oppi dette. Med et tvunget pennestrøk strøk han ut arven vår. Min stefar giftet seg senere på nytt, og hans nye kone fikk sin andel av huset. Men jeg og min bror Tom fikk ingenting av det mor hadde brakt inn i ekteskapet. Han tok det fra oss. Jeg tror Lars Erik blir hans eneste arving. Mor og tante fikk heller ikke tomt på Ask av sin far mens de tre brødrene ble tildelt hver sin tomt, så det som nå tok sted er i grunn som en tradisjon i familien. (Når mormor Jenny Gjertine dør i 2025 så er mors andel av arven kun lommepenger - ingen gård, ingen eiendom, ingenting - som så deles på hennes tre sønner og betyr i praksis ingenting.) Dette er ikke representativt for hvem Gud er! Bare Gud kan forvandle et hjerte av stein til et hjerte av kjøtt. Der kommer en dag der hver enkelt av oss skal stå tilrette for Gud og svare for våre gjerninger.

Arbeidet mitt på Fagerli Leirskole slutter også dette året og det er også på denne tiden av mitt liv at jeg finner Urantia-boken på over 2000 sider i en bokhandel i Oslo som fanget oppmerksomheten min de neste 10 årene. Den var full av intrikate forklaringer på hva som liksom var menneskets opphav og om en falsk Jesus. Boken er et solid stykke arbeid, men for den som graver dypt nok og følger sporene der de leder så ser man at dette er et falskneri av sannheten, noe jeg også fant ut til slutt gjennom grundig studie av dets opprinnelse. Den var kanaliseringmateriale hvis sanne opprinnelse man hadde prøvd å skjule. Jeg var selv fanget i dens grep og deltok fra tid til annen i en studiegruppe i Oslo. Jeg var intenst opptatt av dens innhold og det vistes godt, noe lederen i gruppen tydeligvis satt pris på.

I slutten av 1998 er jeg tilbake til Knarvik utenfor Bergen. Mor er nettopp bisatt og hverdagene består i å takle sorgen og å prøve å finne seg arbeid. Jeg jobbet noen måneder for Manpower i Bergen, blant annet på Hansa på Kokstad og senere på lageret til Solberg Dekk på Toppe i Åsane. Jeg ble tilbudt fast stilling på Solberg Dekk da de var fornøyd med arbeidet mitt men valgte å begynne på Knarvik Senter som vaktmester assistent. Vår

stefar var som vanlig opptatt av arbeidet sitt og det var klart at han slet med sorg men jeg så ikke at han oppsøkte hjelp for å få det bearbeidet, selv om det var tydelig at han burde gjort det. Han tok likevel vare på oss på en måte og det er jeg takknemlig for. Jeg forstod at hodet mitt fremdeles ikke fungerte godt og for å utfordre meg selv ønsket jeg å ta videre utdanning. Jeg måtte først forbedre karakterene mine i matte og fysikk da jeg bestemte meg for å begynne på utdannelsen som teleteknikk ingeniør. Det jeg ikke har fortalt er at håret var helt ned til rumpen på denne tiden da jeg hadde latt det vokse fritt de siste årene, til min mors fortvilelse. Hun var opprinnelig frisør og hadde mot slutten av sitt yrkesliv jobbet på "Solei Frisørsalong" oppe ved Haukeland Sykehus. At sønnen hennes lot håret vokse var ikke etter hennes ønske, men hun tok det fint likevel. Da tenkte jeg at nå som jeg skal begynne på forkurs til ingeniør høgskole er det greit å se litt skarp ut. Eksperimentet mitt hadde vart lenge nok tenkte jeg. Frisøren som klippet meg, en mann, virket oppriktig lei seg når han kuttet lengdene mine, men for meg var det en lettelse å endelig gi slipp på det og kunne sove uten at det la seg over ansiktet om natten når jeg snudde meg. Det var ellers en artig opplevelse å lære å flette seg selv, så helt forgjeves var det ikke. Den dag i dag lager jeg gjerne enkle fletter på min kommende kone eller jentene mine.

Kapittel 16

Polyteknisk Institutt (1999)

Det er 1999, og jeg tar blant annet opp igjen matematikk, fysikk og kjemi ved Polyteknisk Institutt i Bergen og får gode karakterer. Unntaket er tysk, som jeg fortsatt ikke mestrer, selv om det kanskje skyldes mer mangel på interesse. Dette året blir jeg også kjent med Petter Arild Heitman, som også tar forkurs for ingeniørstudier.

Kapittel 17

HIA Grimstad (2000)

Etter å ha fullført skoleåret ved Ingeniørhøgskolen i Bergen, reiste Petter og jeg sammen til Høgskolen i Agder i Grimstad og begynte på telekommunikasjonsingeniør-studiet der. Jeg fikk også en god studiekamerat der, Richard Paulsen. Det var da jeg begynte å forstå at programmering og systemutvikling var felt jeg hadde et visst anlegg for og likte svært godt (1. Peter 4:10). Karakterene mine gjenspeilet dette.

Det var nå 2001, og jeg ble snart leder for studentrådet ved høgskolen. **Tidlig i 2002** flyttet jeg også inn sammen med fire eller fem enslige mindreårige asylsøkere fra Sri Lanka på oppdrag fra kommunen. Jeg fungerte som deres verge i Grimstad samtidig som jeg studerte, så det var en hyggelig, men hektisk tid. Blant annet tok jeg dem med på turer til både Bergen og Trondheim, noe som ble satt stor pris på. Jeg fikk en utmerket attest for arbeidet mitt der, men sannheten var at jeg fortsatt ikke var helt god i hodet og til tider likte å kjøre i høye hastigheter.

Kapittel 18

NTNU Trondheim (2003)

I april 2003 møtte jeg min fremtidige kone, som er fra Trøndelag, mens jeg fullførte diplomoppgaven min i Grimstad. Vi mottok en pris for beste diplom det året. Det må sies at de to studentene jeg samarbeidet med var dyktige, virkelig. Så gode studiekamerater bidro betydelig til at det gikk så bra som det gjorde på Høgskolen i Grimstad. I tillegg fungerte jeg som leder for Studentrådet i omtrent to år og satt i Høgskolestyret for samme periode. Dette ble tilsynelatende verdsatt av det administrative personalet og andre studenter, da jeg var en av tre ved høgskolen som mottok en utmerkelse for mitt studentarbeid. Jeg tok ellers også initiativ til å lobbyere overfor Høgskolestyret for gjeninnføring av avslutningsseremonien, som skolen hadde avvirket flere år tidligere. Så dette året ble det avslutning for alle studentene slik det sømmet seg å være.

Høsten 2003 flyttet jeg til Trondheim for å begynne på en mastergrad i kommunikasjonsteknologi ved NTNU.

På denne tiden bodde jeg på Falkenberg Studentby på Lade, ikke så langt fra Trondheim sentrum i grunn. **I 2004 tilbød jeg meg først å bygge og deretter drifte eierens nettverk** med 200 nettverkspunkter. Dette var på eget initiativ og med min egen plan for installasjon, utstyr og oppsett. Da jeg bestilte utstyret, kommenterte salgsrepresentanten i Telenor-butikken at det var uvanlig å se en privatperson stå bak en installasjon av denne størrelsen. Noe som jo var litt morro å høre. Vi brukte ellers 10 kilometer nettverk-kabel på prosjektet og det meste ordnet seg praktisk underveis. Jeg husker det bråkte fælt da vi boret oss gjennom betongdekkene i to nivåer for å kunne legge kabel ned i etasjene fra loftet, men da jeg hadde ordnet meg sommerjobb med noe jeg likte holde på med så var jeg i grunn særst fornøyd. Eiereren av Falkenberg Studentby var også tydelig glad for det vi hadde utrettet med hjelp fra vaktmesteren og en ungdom, barnebarnet hans, og han solgte komplekset kort tid etterpå.

Kapittel 19

Oslo (2005)

I 2005 fullførte jeg mastergraden ved NTNU, samtidig som jeg flyttet til Jar i Bærum, Oslo, og begynte i Software Innovation som trainee og programvareutvikler. Det vil si, jeg jobbet samtidig som jeg fullførte masteren. Jeg giftet meg i 2005, rett etter at jeg hadde levert min masteroppgave; dette markerte slutten på flere måneder med opptil 16 timers arbeidsdager, der jeg balanserte studier og yrkeskarriere samtidig. Ved utgangen av 2007 slo vi oss ned på Lindeberg på Kløfta, hvor jeg begynte i Element Logic i samme rolle. Vi bodde i Mohagen 2 borettslag, hvor jeg ble styreleder og ledet borettslaget i et søksmål mot utbyggeren. Det var en tøff tid for oss, men vi kom oss gjennom det relativt bra.

Kapittel 20

Frelsen banker på (2007)

I 2007 flyttet vi videre til Torvikbukta kort tid etter at vi fikk vårt første barn. Min kone ønsket å bo litt i nærheten av sin bestevenninne en tid og jeg fant ikke roen til å jobbe som utvikler hos Element Logic. Deretter gikk jeg over til å arbeide på hjemmekontor for Element Logic med ansvar for support mot Skandinavia samtidig som jeg var med på å bygge opp en ny bedrift sammen med en av min lillebrors barndomsvenner. Dette året fikk vi Olivia og etter noen utfordrende måneder med sykdom og medisiner begynte ting å ordne seg. Vi bodde åtte måneder i Torvikbukta og flyttet derfra til Frekhaug utenfor Bergen, nærmere bestemt Fosse, hvor vi kjøpte hus i august 2008. Ikke så lenge etterpå fikk jeg en drøm til frelsen som skulle komme og jeg fikk kjenne en forsmak på gleden i Kristus.

Jeg går i en korridor med masse dører og jeg kjenner meg litt rådvill med tanke på hvilken dør som er den riktige for livet. Og da kommer der en liten gruppe mennesker som viser meg hvilken dør som er den rette. Jeg går så gjennom og kommer ut i et enormt stort luftig rom som er så høyt at man ikke kan se enden på det, hverken den ene eller andre siden, heller ikke ser jeg noe tak over meg. På høyre siden ser jeg en glassvegg som strekker seg så høyt og langt øyet kan se og foran meg er et hav av krystall man kan gå oppå. Og ut fra under dette kommer der figurer lik statuer, levende men samtidig ikke levende, opp gjennom overflaten uten at det knuser og fryser til i forskjellige stillinger. De var som levende kunst til glede for dem som var der, litt som inspirerende kunst er for sansene. Når de hadde kommet fullt opp stivnet de til i forskjellige positurer før de senere gikk rolig ned igjen. Langt unna foran meg ser jeg et slags fjell hvor kuer gresset oppetter fjellsiden og mennesker sitte nedenfor ved bord i grupper, kanskje drikker de kaffi og pludrer, men det ser ihvertfall ut som de nyter dagen. Jeg kjenner en fantastisk frihet og glede når jeg våkner opp og gleder meg stort over drømmen, selv om jeg på det tidspunktet ikke forstår hva dette var og hvorfor. Men gleden var til å føle og ta på.

— *Drøm til frelse*

Jeg forstod ikke på dette tidspunktet at drømmen var et bilde på frelsen som skulle komme. Og at det er nå ting er i ferd med å forandre seg. Vi har kommet til den perioden

av mitt liv som jo er årsaken til at jeg faktisk kan sitte her i dag, utfridd og satt fri av Gud til å leve et liv under den nye pakten med Jesus. Ikke separat fra ham og i min egen kraft til frelse. Der jeg før var hovmodig og stolt in mitt indre vet jeg i dag at jeg i meg selv er ingenting, men at med Gud er alt mulig for den som tror (Markus 9:23):

Dette er pakten jeg vil slutte med dem i dager som kommer, sier Herren: Jeg vil legge mine lovbud i deres hjerte og skrive dem i deres sinn. Og så: Jeg vil ikke lenger huske syndene deres og all deres urett. Men der det er tilgivelse for syndene, trengs det ikke lenger noe offer for synd. Så har vi da, søsken, frimodighet ved Jesu blod til å gå inn i helligdommen, dit han har innviet en ny og levende vei for oss gjennom forhenget, som er hans kropp. Og siden vi har en så stor prest over Guds hus, så la oss komme fram med oppriktig hjerte og full visshet i troen, med hjertet rensset for vond samvittighet og kroppen badet i rent vann. La oss holde urokkelig fast ved bekjennelsen av håpet, for han som ga løftet, er trofast. La oss ha omtanke for hverandre, så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger. Og la oss ikke holde oss borte når menigheten vår samles, som noen har for vane. La oss heller oppmuntre hverandre, og det så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg. Fortsetter vi å synde med vitende og vilje etter at vi har lært sannheten å kjenne, da finnes det ikke lenger noe offer for synder. Forferdelig er det vi da har i vente: Dommen og Guds brennende iver skal fortære dem som står ham imot. Den som forkaster Moseloven, møter ingen barmhjertighet, men må dø på to eller tre vitners ord. Hvor mye strengere straff synes dere ikke den fortjener som har trampet Guds Sønn under fot, vanhelliget paktens blod som han selv er blitt helliget ved, og spottet nådens Ånd? Vi kjenner jo ham som har sagt: Straffen hører meg til, jeg skal gjengjelde. Og videre: Herren skal dømme sitt folk. Det er forferdelig å falle i hendene på den levende Gud!

— Hebreerne 10:16-31

Vi har kommet til 2008 og livet mitt kommer til å endre seg fullstendig. Min kone og jeg begynte å gå på møter hos Kristent Fellesskap Nordhordland. Møtene var i en gymsal i Knarvik og vi tenkte at det var stedet vi skulle velsigne den første datteren vår Olivia, ikke døpe henne. Da vi begynte å gå i denne menigheten opplevde jeg en glede når vi sang og de troende var åpne og hjertelige mot oss. Jeg kjente meg hjemme og hadde fred for å være der, selv om jeg i tankene var hovmodig endog (Ordspråkene 16:18) og tenkte at jeg hadde *mer kunnskap* om det åndelige enn de rundt meg da jeg i flere år hadde lest mye om det overnaturlige og selv hadde erfart noe av dette. På dette tidspunktet var jeg også bundet opp til det satan hadde av planer for livet mitt. Heldigvis tok de imot oss med åpne armer og dette igjen gjorde at Den Hellige Ånd kunne starte å arbeide med meg.

Kort tid etter at vi begynte å gå i Kristent Fellesskap Nordhordland kom en evangelist fra Bergen på besøk. Etter talen kom han bort til meg og spurte hvem jeg var og om jeg hadde lyst til å ta imot Jesus som Herre og Mester i mitt liv. Jeg ble overrasket over ordvalget hans, men sa ja til å ta imot Jesus uten å på noen måte forstå hva jeg sa ja til. Han sa så til meg: Gjenta disse ordene! Og der og da mens jeg bekjente Jesus som Herre og mester i mitt liv (Romerne 10:9-10), takket Ham for at Han gav sitt liv for meg og for Hans nåde så fikk jeg et syn av min nye ånd gitt av Gud.

I et syn står jeg i bunnen av et stort hvitt egg, ganske mye høyere enn meg selv. Jeg ser opp og konstanterer raskt at egget ikke er laget av menneskehender, men kan beskrives som et levende organisk materiale mer enn noe annet. Inn fra utsiden av egget kommer det et mykt lys som opplyser innsiden av egget. Og jeg kjente at alt var som rent, ikke noe rot, ingenting, bare meg. Det var som om alt rotet mitt var tatt bort for en kort stund. Jeg var sjokkert men jeg kjente en helt spesiell fred inni meg ulikt noe annet, akkurat som evangelisten sa til meg.

— *Synet jeg fikk da jeg tok imot Jesus*

Evangelisten fortalte og bekreftet for meg at jeg skulle oppleve en fred som jeg ikke hadde opplevd tidligere og at denne freden kom til å forsvinne når jeg ble døpt, noe jeg selvsagt undret meg over. Samtidig som dette skjedde rant tårene nedover kinnene. Min kone sa hun ikke kjente meg igjen de neste dagene. Det som også skjedde når vi kjørte fra samlingen den dagen var at jeg hørte Den Hellige Ånd tale svært direkte til meg med en sterk advarsel om å tale liv og ikke død (Ordspråkene 18:21). Den Hellige Ånd kunngjorde for meg at jeg måtte vokte mine ord og velge mine utsagn med omhu (Jakob 3:6). Og det er viktig å ta til seg at Den Hellige Ånd kjenner oss inngående både i nuet og profetisk for fremtiden. Jeg ser tilbake og forstår nå at denne opplevelsen var en nøkkel for mitt kall og er enormt viktig å jobbe aktivt med for å stå imot skuffelser, sorg og annet negativt skal ta rot i ens hjerte. Det betyr ikke at jeg alltid har klart å tale i henhold til det Den Hellige Ånd gir meg, men vi er kalt til å være fredselskende og dele sannheten, ikke spre ødeleggelse og død hverken med handling eller ord.

Når jeg tok imot Jesus fikk jeg for første gangen i mitt liv et syn fra Gud. Med tanke på den statistiske signifikansen av en slik førstegangsopplevelse fordelt på min levetid med mine 33 år og totalt over 11 tusen dager så har jeg to ord til dem som prøver å benekte de troendes opplevelser fra Gud: **vantro og mistenkeligjøring.**

Og i den prosessen som nå starter så ser jeg at Gud **formaner** oss troende, De Hellige, til å fortsette å gå med Ham og ikke snu tilbake til verden med dens sensualitet, begjær og mystikk.

Men det fantes også falske profeter i folket, og på samme måte skal det stå fram falske lærere blant dere. De skal lure inn vranglære som fører i fortapelsen, og til og med fornekte den Herre som har kjøpt dem fri. Dermed fører de raskt seg selv i fortapelsen. Mange kommer til å følge dem i utskielene deres, og på grunn av dem vil sannhetens vei bli spottet. De er grådige og farer med dikt og bedrag for å slå mynt på dere. Men de har alt lenge hatt dommen hengende over seg, og fortapelsen ligger og lurer på dem. For Gud skånte ikke engler som hadde syndet, men styrte dem ned i avgrunnen, hvor de holdes i varetekt med mørkets lenker til dommen. Heller ikke skånte han den gamle verden. Bare Noah, rettferdighetens talsmann, og sju andre ble beskyttet da Gud førte storflommen over de ugudeliges verden. Byene Sodoma og Gomorra la han i aske og dømte dem til ødeleggelse; han gjorde dem til et avskrekkende eksempel for dem som senere ville leve et ugudelig liv. Men han reddet den rettferdige Lot, som led under de holdningsløse menneskenes utsvevende liv. Ja, denne rettferdige mannen som bodde midt iblant dem, ble dag etter dag pint langt inn i sin rettferdige sjel når han så og hørte alt det onde de gjorde. Herren vet altså å fri de gudfryktige ut av prøvelser, men holder de urettferdige i forvaring til straffen på dommens dag, først og fremst de som følger de urene lystene i sitt kjøtt og blod og forakter Herrens myndighet. De er frekke og selvsikre og spotter de himmelske maktene uten å skjelve. Selv ikke englene, som står høyere i makt og styrke, kommer med spottende ord når de fører fram anklager fra Herren mot slike makter. Men disse menneskene spotter det de ikke kjenner, og er som dyr uten fornuft, som av naturen er bestemt til å bli fanget og gå til grunne. Så skal de da også gå under i sitt forfall og lide vondt som lønn for sin urett. De nyter å svire ved høylys dag. De er skamflekker til skjensel for dere når de spiser sammen med dere og mesker seg, nytelsessyke som de er. Øynene deres fråtsrer i kvinner som byr seg fram, de er umettelige på synd. De forfører svake sjeler, og i sitt hjerte kan de kunsten å kare til seg. Under forbannelse er de! For de har forlatt den rette vei og gått seg vill. De følger i samme spor som Bileam, Bosors sønn, han som elsket urettmessig vinning. Men han ble vist til rette for sin misgjerning; et stumt esel talte med menneskestemme og stanset profeten i hans galskap. Disse menneskene er kilder uten vann og tåkedotter som virvler i vinden. Det dypeste mørke har de i vente. For de bruker store ord om tomme ting, og med utskielser og lyster som kommer fra vårt kjøtt og blod, lokker de dem som nettopp har sluppet bort fra slike som går på ville veier. Frihet lover de, men de er selv slaver av forfallet. Det en ligger under for, er en også slave av. For når noen er kommet fri fra det urene i verden og har lært vår Herre og frelser Jesus Kristus å kjenne, og de så igjen blir fanget av det urene og ligger under for det, da står det verre til med dem enn før. Det ville vært bedre for dem om de aldri hadde lært å kjenne rettferdighetens vei, enn at de først kjenner den og så vender seg bort fra det hellige bud som ble overgitt dem. Da

er det gått med dem som det så treffende heter i ordtaket: «Hunden vender tilbake til sitt eget spy» og: «Ikke før er grisen vasket, så velter den seg i søla».

— Andre Peters brev 2

I ettertid forstår jeg at fra denne dagen av skulle jeg komme under Gud Den Allmektiges vinger (Salme 91:4), min utfrier og frelser, min skaper.

Han sa: HERRE, du min styrke, jeg har deg kjær. HERREN er mitt berg og min borg og min befrier, min Gud er klippen der jeg søker tilflukt. Han er mitt skjold og min frelse, min styrke og mitt vern. Jeg ropte til HERREN, han som får lovsang, og jeg ble frelst fra mine fiender. Dødens bånd snørte seg om meg, malstrømmene skremte meg. Dødsrikets bånd ble spent om meg, dødens snarer ventet meg. I min nød kalte jeg på HERREN, jeg ropte til min Gud. Han hørte meg fra sitt tempel, mitt rop nådde hans øre. Da skalv og skaket jorden, fjellenes grunnvoller ristet, de skalv fordi han var harm. Røyk steg opp fra hans nese, fortærende ild fra hans munn, gnister flammet opp fra ham. Han bøyde himmelen og steg ned, under føttene hans var mørke skyer.

— Salme 18:1-10

På tross av dette så skulle det ta meg syv år før jeg kom til fred med hva som faktisk skjedde denne dagen og forståelsen av at jeg ikke var sprø. Jeg tenker tilbake til da jeg sto inne i egget der Gud selv bar vitne for meg om min nye ånd gitt fra Ham. Dette var bare noen dager før dåpen fant sted hvor Oddmund Solheim, min gode bror, førte meg ned i vannet.

Jesus svarte: "Sannelig, sannelig sier jeg deg: Ingen kan se Guds rike hvis de ikke blir født på ny." "Hvordan kan noen bli født når de er gamle?" spurte Nikodemus. "De kan vel ikke komme inn i mors liv igjen for å bli født for andre gang?" Jesus svarte: "Sannelig, sannelig sier jeg deg: Ingen kan komme inn i Guds rike uten å bli født av vann og Ånd."

— Johannes 3:3-5

Den greske teksten viser hva norsken sløver ut. Ordet Jesus bruker for «på ny» — *anōthen* (G509) — bærer to betydninger: «ovenfra» og «på nytt». Nikodemus hører bare «på nytt» og spør om mors liv; Jesus mener først og fremst «ovenfra». Verbet «bli født» er *gennēthē* (G1080) i **aorist passiv** — en gresk form som beskriver en avsluttet hendelse som blir gjort *med* subjektet, ikke noe det selv frembringer. I vers 8 går Jesus over til **perfektum** — en gresk form for en avsluttet fortidshandling hvis resultat fortsatt består — og sier *gegennēmenos* (G1080), «den som er født og forblir født av Ånden». Erfaringen

lever i det vedvarende livet som følger etter, ikke selve fødselsøyeblikket. Og verbet Jesus bruker mot Nikodemus i vers 10 er *ginōskō* (G1097), som greske leksika oversetter med *å kjenne ved observasjon og erfaring*, til forskjell fra *oīda* (G1492), *å kjenne ved refleksjon*. Nikodemus hadde refleksjonen. Han manglet erfaringen.

Årene opp mot 2012 hadde jeg sterke opplevelser i ånden men hodet mitt forstod ikke det som skjedde. Det som også opplevdes som skremmende var at når jeg ble født på ny så ble mine øyne åpnet og jeg begynte å se menneskelignende skapninger på rommet vårt om natten (Efeserne 6:12). Og det blir jo ikke vanligvis snakket om slike ting i kirken, men tilfeldigvis overhørte jeg en samtale mellom to stykk en dag etter søndagsmøtet. Samtalen gikk kort oppsummert ut på at mor, i sammen med sin datter på rundt 3 år, hadde opplevd å se en mann stå ved sengen om natten. Det var en litt skremmende opplevelse, men på dagen derpå hadde hun slått det hele ifra seg og tenkte det måtte ha vært en drøm. Og det som skjer er at datteren nå spør moren hvilken mann som hadde stått på rommet den natten. Det gikk opp for meg at dersom de kunne oppleve slike ting og hadde vitne på det så var mine egne opplevelser kanskje ikke nødvendigvis oppspinn eller bare drømmer. Det igjen gav meg en nøkkel til å begynne forstå at det var en kamp som faktisk tok sted om min vei i livet videre. Vi som Guds menighet må være bevisst i å prøve ta vare på og samtidig utruste våre egne til å ta et oppgjør med fortiden og fullt ut omfavne Guds ånd og Den Hellige Ånds ledelse når vi blir født på ny (Romerne 8:14). Vi må lære å disiplinere våre tanker og vårt sinn (2 Korinter 10:5). Bare slik kan Guds legeme på jord tåle påkjenningene når stormen raser og tøyningene truer med å ryke. Samhold, i ord og i handling. Kirken har solgt sitt arvesølv i så måte da de klipper og limer i Guds ord. Resultatet er at vi kaster velsignelsene Gud har for oss og at Guds folk dør for mangel på kunnskap (Hosea 4:6). Menighetene tørker inn og den yngre generasjonen forsvinner fra samlingene fordi vi ikke går med Den Hellige Ånd og nådegavene Han gir oss. Guds ånd kan ikke fungere i en menighet som ikke er levende og åpen for Guds ledelse (1 Tesalonikerne 5:19).

Uansett, selv om jeg ikke hadde kristne brødre i menigheten som snakket så mye om disse tingene så var fellesskapet fantastisk og jeg stortrivdes. Det betyr ikke at der ikke var utfordringer, men slik er det alltid. Det var en prosess å komme seg ut av fortidens grep. Vår kropp er ikke som ånden, født ut av mors mage men må fødes av Guds ånd. Sinn og hode med tankegods blir ikke automatisk født på ny, men ved å være trofast og gå i menigheten og fellesskapet transformeres vi steg for steg (2 Korinter 3:18), selv om det ikke alltid er like lett.

Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne.

— Romerne 12:1

Bibelen er likevel en bok, uansett hvor velsignet den er så kommer ikke livet i fra boken men direkte fra Guds ånd (2 Korinter 3:6). Han har gitt oss sitt ord i Bibelen for å veilede og hjelpe oss, men selve livet er i fra Ham alene, Kristus i oss og Gud i Ham (Kolossene 3:4), grunnfestet i troen. Jesus selv advarte oss med alvor: de som forkaster Ham vil gå bort til evig straff (Matteus 25:46) og bli straffet med evig fortapelse borte fra Herrens ansikt (2 Tessalonikerne 1:9).

Ved loven døde jeg bort fra loven, så jeg kan leve for Gud. Jeg er korsfestet med Kristus; jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det livet jeg nå lever som menneske av kjøtt og blod, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og ga seg selv for meg. Jeg forkaster ikke Guds nåde. For hvis vi kan oppnå rettferdighet ved loven, da døde jo Kristus til ingen nytte.

— Galaterne 2:19-21

Det som dog er fantastisk er at Hans ord aldri vil motsi seg selv (Salme 119:160) og at vi kan studere og teste ordet for å se om det er godt og riktig. Hvis Far først har sagt noe så er Han tro mot sitt ord, fortid som fremtid. Og hvis det holder vann så vil ordet skjelne løgn fra sannhet og bli et verktøy for oss om vi omfavner det.

For Guds ord er levende og virkekraftig og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom til det kløver sjel og ånd, marg og bein, og dømmer hjertets tanker og planer. Ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger åpent og nakent for øynene på ham som vi skal stå til regnskap for.

— Hebreerne 4:12-13

Transformasjonen etter den nye fødselen er for vårt sinn med følelser og gammelt tankegods. Det vi har tilegnet oss før vi ble født på ny må avlæres i mange tilfeller. Kunnskap som kjemper mot Gud er ikke av det gode og åndens ledelse er livsnødvendig om man skal fungere og gå med Guds ånd:

Jeg sier dere: Lev et liv i Ånden! Da følger dere ikke begjæret i menneskets kjøtt og blod. For kjøttets begjær står imot Ånden, og Åndens begjær står imot kjøttet. Disse ligger i strid med hverandre, så dere ikke kan gjøre det dere vil. Men blir dere drevet av Ånden, er dere ikke under loven. Det er klart hva slags gjerninger som kommer fra kjøttet: hor, umoral, utskeielser, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, strid, sjalusi, sinne, selvhevdelse, stridigheter, splittelser, misunnelse, fyll, festing og mer av samme slag. Jeg har sagt det før, og jeg sier det igjen: De som driver med slikt, skal ikke arve Guds rike. Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, ydmykhet og selvbeherskelse. Slike

ting rammes ikke av loven! De som hører Kristus til, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og begjær. Lever vi ved Ånden, så la oss også vandre i Ånden. La oss ikke være drevet av tom ærgjerrighet så vi utfordrer og misunner hverandre.

— Galaterne 5:16-26

Og gjennom kunnskapen og erfaringen med Gud så går vi steg for steg om man er villig til å legge ned sitt eget i bytte mot det Gud har for oss. Dette er ikke alltid enkelt, men riktig:

Derfor, når vi har så stor en sky av vitner omkring oss, så la oss legge av alt som tynger, og synden som så lett fanger oss inn, og med utholdenhet fullføre det løpet som ligger foran oss, med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus. For å få den gleden han hadde i vente, holdt han ut på korset uten å bry seg om skammen, og nå har han satt seg på høyre side av Guds trone. Ja, tenk på ham som holdt ut en slik motstand fra syndere, så dere ikke blir trette og motløse. Gud oppdrar oss I kampen mot synden har dere ennå ikke gjort slik motstand at det kostet blod. Har dere glemt den formaningen som taler til dere som til barn: Min sønn, forakt det ikke når Herren irettesetter, mist ikke motet når han refsler. For den Herren elsker, viser han til rette, og han straffer hver sønn han tar seg av. Hold ut og la dere oppdra, for Gud tar seg av dere som sønner. Ja, la meg få se den sønn som faren ikke viser til rette! Hvis dere ikke blir vist til rette som alle andre, er dere ikke sønner, men uekte barn. Vi har hatt våre jordiske fedre som oppdro oss, og vi hadde respekt for dem. Har vi ikke mye større grunn til å bøye oss under åndenes Far, så vi kan vinne livet? For fedrene viste oss til rette bare en kort tid og slik de selv syntes var best. Men han gjør det til vårt beste, for at vi skal få del i hans hellighet. All irettesettelse synes nok å være mer til sorg enn til glede mens den står på. Men siden gir den tilbake fred og rettferd som frukt hos dem som er blitt oppøvd ved den. 12 Derfor, styrk de slappe hender og de vaklende knær! 13 La føttene gå rett fram på veien, så det halte ikke blir vridd ut av ledd, men heller blir helbredet. 14 Streb etter fred med alle, og etter helliggjørelse, for uten den skal ingen se Herren. 15 Se til at ingen går bort fra Guds nåde! La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade så mange blir forgiftet. 16 Se til at ingen driver hor og lever ugudelig som Esau, han som solgte førstefødselsretten sin for et eneste måltid mat. 17 Dere vet jo at han senere ble avvist da han ønsket å få velsignelsen. Det var ikke mulig å vende om, enda han ba med tårer.

— Hebreerne 12

Jeg forstår nå i etterkant at selv om jeg ble født av ånd i 2008 så begynte Far i Himmelen å avlære det jeg hadde tatt til meg av vranglære gjennom livet. Og dette tok også sted

gjennom Hans ord i Kristent Fellesskap Nordhordland. Jeg ble tatt med i husfellesskapet deres og i menigheten, men problemet var at hodet mitt var fult av liksom-kunnskap som talte rett imot Gud og jeg delte dette aktivt med folk rundt meg. Selv da var jeg en evangelist, ser jeg nå i ettertid. Det høres kanskje merkelig ut, men jeg hadde en virkelighet i hodet mitt og en knytning til det urene som ikke hang i sammen med den nye ånden Gud hadde gitt meg (Kolosserne 2:8). Og av erfaring ser jeg at kropp og ånd kan snakke i mot hverandre selv for den som er født på ny (Galaterne 5:17).

Kapittel 21

Frekhaug (2009)

Innen 2009 hadde en lokal mann tatt kontakt med oss. Han bodde i nærheten av oss på Fosse på Frekhaug, og var en fargerik, initiativrik person som var politisk dyktig. Han tilbød seg å kjøpe land fra oss som på det tidspunktet var regulert som et landbruks-, natur- og friluftsområde (LNF). Han ønsket å omregulere ett av våre 3,2 dekar til boligformål, og tilbød seg å dekke alle utgifter og kjøpe tomten dersom han fikk byggetillatelse. Jeg nevner dette nå fordi jeg vil komme tilbake til det senere i dette brevet. Hvis jeg husker riktig, var det opprinnelige tilbudet hans på omtrent 350 000 norske kroner, men jeg vil utdype dette i avsnittet for 2013. Jeg nevner det her ettersom denne hendelsen ble en viktig økonomisk faktor fremover.

Kapittel 22

Kristent fellesskap (2010)

Året 2010 markerte midtpunktet i de vanskelige årene ved starten av mitt nye liv. Det var ikke lett for lederne i menigheten min å se meg aktivt dele et budskap som talte imot evangeliet, samtidig som ånden i mitt indre vitnet om et nytt liv (1 Peter 5:8). Til slutt kom jeg til et punkt hvor jeg ble bedt om å velge vei.

Jeg husker en av de eldste i menigheten, *Morten Gundersen*, senere fortalte meg at de hadde sørget for at noen ba for meg og familien min over en lengre periode, da han forsto at jeg gjennomgikk en indre kamp. Når jeg ser tilbake på denne perioden, var det som om mitt gamle liv forsøkte å vinne meg tilbake fordi jeg ennå ikke helt hadde lukket døren til fortiden min. Jeg hadde merkværdige opplevelser med Gud, både da jeg ble født på ny og i tiden som fulgte. Likevel er jeg fullstendig klar over at det finnes handlinger, ord eller eiendeler som kan åpne eller holde en dør åpen for urene ånder. Dette er en innsikt jeg først har fått de senere årene mens jeg har reflektert over Den Hellige Ånds vitnesbyrd i mitt liv. For bare noen dager siden møtte jeg en trosbror, *Arnt-Viktor Pettersen*, som har en profetisk gave; han påpekte hvordan Den Hellige Ånd hadde talt om akkurat dette i hans eget liv. Han fikk også et ord til en trosøster som kjempet for å kaste en «*pinende ånd*» helt ut av huset sitt, om jeg kan kalle det det. Hun hadde gjentatte ganger gått gjennom og bedt over hjemmet. Sønnen hennes, som ennå ikke har tatt imot Jesus, vitnet om at han selv kjente det da de ved en anledning drev ut en ånd. Søsteren vår fortalte meg at de hadde gått gjennom hele hjemmet, bedt og talt over det, og endte opp i garasjen, hvor de plutselig følte at noe «*for ut*». Dette minner meg om senere hendelser jeg opplevde som involverte manifestasjoner rundt kristne som ikke hadde forsaket eiendeler eller sider ved sin fortid som fungerte som en åpning for urene ånders nærvær (1 Johannes 4:1).

For å hoppe tilbake til 2010, opplevde jeg å se ånder som nærmet seg meg om natten med et mørkt nærvær. Jeg forsto ikke hva som skjedde på det tidspunktet, men ethvert menneske ved starten av sitt nye liv har ulike ting de må lære å legge bort eller bryte med. Ofte må man gjennomgå et sant oppgjør for å omfavne det nye, slik at det gamle kan dø. Man må brenne sine broer, så å si. Dette innebærer ofte å bryte forbannelser eller åndelige bånd som arbeider mot Den Hellige Ånd. For å oppnå dette må man ydmyke seg for Gud og be om tilgivelse for de tingene man har gjort (1 Johannes 1:9), tilgi dem som har skadet eller såret deg (Matteus 6:14-15), og kaste ut hva enn det er som åpner døren for sykdom og problemer – enten det er ens livsstil eller eiendelene man eier som skaper en slik åpning:

Jesus gikk til Oljeberget. Men tidlig om morgenen kom han igjen til tempelet. Alt folket samlet seg om ham, og han satte seg og lærte dem. Da kom de skriftlærde og fariseerne med en kvinne som var grepet i ekteskapsbrudd. De stilte henne opp foran ham og sa: «Mester, denne kvinnen er grepet på fersk gjerning i ekteskapsbrudd. I loven har Moses påbudt oss at slike kvinner skal steines. Hva sier nå du?» Dette sa de for å sette ham på prøve, så de kunne få noe å anklage ham for. Men Jesus bøyd seg ned og skrev med fingeren på jorden. Da de fortsatte å spørre ham, rettet han seg opp og sa til dem: «Den av eder som er uten synd, han kaste den første sten på henne!» Så bøyd han seg ned igjen og skrev på jorden. Da de hørte dette, gikk de bort, én etter én, de eldste først. Til slutt var Jesus alene igjen, og kvinnen sto der foran ham. Da rettet Jesus seg opp og spurte henne: «Kvinne, hvor er de? Har ingen fordømt deg?» Hun svarte: «Nei, Herre, ingen.» Da sa Jesus: «Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer fra nå av!»

— Johannes 8:1-11

Det spesielle med Jesus er at Han elsker oss og ikke forkaster oss. Han hjelper oss å bli kvitt synden, noe som betyr å overgi ditt gamle liv til døden og oppstå med Ham til evig liv (Romerne 6:4, Johannes 8:36). Når det gjelder eiendeler knyttet til urene ånder, er dette et konsept som er godt kjent blant ikke-kristne søkere som er fortrolige med krystaller, drømmefangere og lignende gjenstander. Gud har eksplisitt fortalt oss at vi skal holde oss unna magi, som er det vi ofte kaller overtro i Norge:

Og mange av dem som hadde drevet med trolldomskunster, bar bøkene sammen og brente dem opp for alles øyne. Og de regnet sammen verdien av dem og fant at den var femti tusen sølvpenger.

— Apostlenes gjerninger 19:19

Eiendeler bærer med seg en fortid som vi aksepterer når vi tar dem inn i våre hjem, enten vi merker det eller ikke. Dette kan manifestere seg i livene våre som en kamp for å legge av seg synder og dårlige vaner. Selv om det sjelden snakkes om i dag, er det avgjørende å vende om fra sine synder og «rydde i huset» – ikke bare utvendig, men også i ens indre – hvis man skal bryte slike bånd og vandre med Gud (Jesaja 1:18). Jeg tror dette er barrieren som hindrer mange troende fra å vandre med Gud, akkurat som en alkoholiker først må innse at han har en avhengighet.

Men når den urettferdige vender om fra alle de synder han har gjort, og holder alle mine forskrifter og gjør det som er rett og rettferdig, da skal han leve, han skal ikke dø. Ingen av de lovbruddene han har gjort, skal bli husket. Han skal leve fordi han har gjort det som er rett. Skulle jeg ha behag i at den urettferdige dør? sier Herren

Gud. Nei, heller i at han vender om fra sin vei og får leve! Men når den rettferdige vender om fra sin rettferdighet og gjør det som er ondt, gjør alle de avskyelige tingene som den urettferdige gjør, skal han da få leve? Ingen av de rettferdige gjerningene han har gjort, skal bli husket. For den troløsheten han har vist, og den synden han har gjort, skal han dø. Nå sier dere: «Herrens vei er ikke rett.» Hør nå, Israels hus! Er ikke min vei rett? Er det ikke deres veier som ikke er rette? Når den rettferdige vender om fra sin rettferdighet og gjør det som er ondt, da dør han på grunn av det. Han dør for det onde han har gjort. Men når den urettferdige vender om fra sin urett og gjør det som er rett og rettferdig, da skal han berge livet. Fordi han så og vendte om fra alle de lovbruddene han hadde gjort, skal han leve, han skal ikke dø. Likevel sier Israels hus: «Herrens vei er ikke rett.» Er ikke mine veier rette, Israels hus? Er det ikke deres veier som ikke er rette? Derfor vil jeg dømme dere hver etter hans gjerninger, Israels hus, sier Herren Gud. Vend om, vend om fra alle deres lovbrudd, så uretten ikke blir en snublestein for dere! Kast bort alle de lovbruddene dere har gjort, og få et nytt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil dere dø, Israels hus? Jeg har ikke behag i at noen dør, sier Herren Gud. Vend om, så skal dere leve!

— Esekiel 18:21-32

Det som er merkværdig, er at man selv innenfor de helliges innerste «kretser» finner troende som ikke har kastet av seg sin synd. Dette holder dem borte fra et aktivt liv med Gud og stjeler fra dem store velsignelser. Jeg opplevde dette selv med en medtroende og bror. På et tidspunkt tilbød en nær bror meg et papir som inneholdt en *formel* ment for å «hjelp meg åndelig». Jeg kjente et sterkt indre ubehag da han foreslo dette og takket nei. Det er livsviktig at vi som Guds barn ikke lar oss fange eller lokkes av ting som makt, rikdom eller det okkulte. En slik innblanding kalles et «**festningsverk**» og fungerer som en festning som omgir eller griper et menneske fast (2 Korinter 10:4). Det min bror gjorde, kunne ha resultert i at en forbannelse ble lagt over meg og min familie; dette var noe som ble lært bort på bibelskolen. Eiendeler kan åpne dører for festningsverk på samme måte som ordene vi taler kan gjøre oss urene, som Jesus sier (Matteus 15:18). Dette er ikke overraskende, ettersom eiendeler, ord og handlinger gjenspeiler ens indre sinn, som igjen har konsekvenser i ånden.

Tilbake til 2010: Jeg hadde vært en åndelig søker i flere år og hadde vært i kontakt med urene ånder uten å være klar over det (Efeserne 6:12). Vi er alle ansvarlige for våre egne handlinger; jeg var fanget i dette, og det manifesterte seg både innvendig og utvendig.

Jeg befant meg midt i en kamp mellom det nye og det gamle. Jeg husker jeg lå i sengen ved siden av min kone en kveld. Kroppen min var iskald, helt inn til marg og bein, og frykten grep meg. Jeg visste at det var en åndelig kamp, og i ren desperasjon ropte jeg til Gud fra mitt indre og ba Ham hjelpe meg (Jakob 4:7). Det siste jeg husker før jeg sovnet,

var et lys som kom og la seg rundt meg. Da jeg våknet neste dag, var jeg full av energi og glede, ulikt noen annen morgen. Gud vår Far hadde hørt meg og satt meg fri fra det som plaget meg kvelden før. Om enn bare for en kort stund, var i det minste ett slag vunnet (Galaterne 5:1) – og dette er ett av mange vitnesbyrd jeg bærer med meg.

Det jeg sier dere i mørket, skal dere tale i lyset; det som hviskes dere i øret, skal dere rope ut fra takene. Vær ikke redde for dem som dreper kroppen, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller ham som kan ødelegge både sjel og kropp i helvete.

— Matteus 10:27-28

Kampen fortsatte, og mens dette skjedde, delte jeg gammel hodekunnskap med venner, kolleger og brødre og søstre i menigheten – kunnskap som gikk imot Guds ord. Min ånd var født på ny, og jeg hadde hatt kraftfulle opplevelser i strid med det jeg hadde lært på skolen, men jeg satt fortsatt fast i min fortid. I mitt sinn var jeg fortsatt *fanget* av en falsk messias, en falsk Jesus, selv om jeg var født på ny i Ånden.

Jeg hadde vært en flittig student av Urantia-boken siden 1998. Jeg vet i dag av egen erfaring at denne ideologien, med sine tilhørende antikristne verdier og underliggende åndelige strømninger, bidrar til å holde mennesker borte fra Gud på en svært listig måte. Den gjør dette ved å etterligne deler av Jesu lære, samtidig som den fjerner Hans guddommelighet og årsaken til at Han levde på jorden. Jeg har lenge vurdert å skrive en bok hvor jeg deler mer om dette for dem det gjelder, slik at flere har mulighet til å bryte fri. For min egen del var gjennombruddet rett rundt hjørnet, hjulpet frem av gode brødre i troen – inkludert Bror Trond og Bror Thomas. Alle er gode brødre, hver med sin historie og sine erfaringer. Jeg har min egen historie, men de er alle med meg på veien videre i arbeidet for Gud.

Kapittel 23

Valget og brødrene (2011)

Vi var kommet til 2011 da to av de eldste i menigheten, *Magnar Askeland* og *Morten Gundersen*, kom hjem til oss. De fortalte at jeg måtte ta et valg om hvilken vei jeg skulle gå videre. Jeg trengte brødre som evnet å se den kampen jeg stod i. Jeg var født på ny, men hodet mitt maktet ikke å anerkjenne det. Ånden viste meg. Likevel hadde jeg hatt noen fantastiske opplevelser med Gud, og jeg forstod i mitt indre at Den Hellige Ånd forberedte meg på dette møtet. Jeg sa der og da til min kone at hun kunne velge seg ut alle bøkene hun mente var imot Gud. Og hun visste at jeg hadde mange slike bøker. Blant disse var *Urantiaboken*, et verk på rundt 2000 sider med gullsnitt, som jeg på dette tidspunktet hadde studert flittig i ti år. Hun så på meg med *store* øyne og spurte om jeg virkelig mente det jeg sa. Det bekreftet jeg, og deretter møttes en gruppe av mennene i menigheten og vi brant en pappeske med bøker og andre gjenstander. Det var åndelig villfarelse og urene ting som talte imot Gud (Apostlenes gjerninger 19:19). Jeg husker det var som å rive ut et øye på meg selv og forstår i etterkant at det var en utfrielse som fant sted. Den gang forstod jeg det ikke men ved å brenne disse bøkene så kunne Gud fri meg ut av grepet fra urene ånder og snu meg om fra død til liv (2 Korinterbrev 5:17). Jeg sa ja til Jesus i 2008 og Han var trofast og jobbet for å holde meg på veien sammen med Ham, selv om det fantes krefter som motarbeidet dette, både i mitt indre og i min nære krets. Våre ord bærer i seg enten liv eller død; det finnes ingen mellomvei (Ordspråkene 18:21), på samme måte som når den endelige dommen avsies. Man kan ikke være halvhjertet i troen.

De kom fra oss, men de var ikke av oss. Hadde de vært av oss, ville de blitt hos oss. Slik skulle det bli klart at ikke alle er av oss. Men dere er alle salvet av Den hellige og kjenner sannheten. Jeg skriver ikke til dere fordi dere ikke kjenner sannheten, men fordi dere kjenner den og vet at ingen løgn kommer fra sannheten. Og hvem er løgneren, om ikke den som fornekter at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som fornekter Faderen og Sønnen. Den som fornekter Sønnen, har ikke fellesskap med Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også fellesskap med Faderen. La det som dere har hørt fra begynnelsen, bli værende i dere. For dersom det dere har hørt fra begynnelsen, blir i dere, vil også dere bli værende i Sønnen og i Faderen. Og dette er det han har lovet oss: det evige liv.

— Johannes første brev 2:19-25

Jeg forstod i mitt indre at jeg måtte legge ned mitt til fordel for Gud og at dette var en del av en nødvendig prosess jeg måtte gjennom hvis jeg skulle jobbe for Far i Himmelen. Jeg hadde før dette vært en satans evangelist som talte imot Gud og hans verk uten selv å forstå det, men Gud hadde i sin nåde kalt meg til å bli en evangelist for Ham (Efeserne 2:8-9). Og hvem er jeg? Jeg er i grunn ingen. Joda, jeg har fin utdannelse, men jeg har mine svakheter og det ytre er virkelig ingenting verdt hvis vi ikke hører på Gud og hans kall for den enkelte. Jeg har ofte tenkt over hvorfor Gud bruker meg, men forstår at alt er av nåde:

Mine kjære...arbeid på deres egen frelse med respekt og ærefrykt.

— Filipperne 2:12

Jeg husker at en kjær bror i troen, Bror Thomas, så på meg mens han rørte i glørne for at bøkene skulle brenne opp. Han sa at jeg kom til å få oppleve store ting med Gud i tiden som lå foran. Den gang visste jeg ikke at han talte profetisk, men i ettertid ser jeg at Bror Thomas ved flere anledninger har utvist profetisk gave. Dette er en nådegave han må være bevisst og fortsette å bruke.

En av de to eldste, Magnar Askeland, var alltid glad for det jeg gjorde for Gud og valgene jeg tok. På denne tiden skjedde det også at mannsgruppen vi hadde hjemme hos en av brødrene, sammen med *Bror Thomas, Bror Trond* og flere andre, gikk i oppløsning på grunn av indre stridigheter og personlig umodenhet. Jeg har en mistanke om at velsignelsene ble for sterke, og at vi som gruppe ikke taklet det da det oppstod personlige manifestasjoner av urene ånder. Og dette var i en person som anså seg selv som en av lederne i gruppen. Kort oppsummert kan jeg si det slik: En av De Hellige i gruppen, hadde en sykdomsånd i seg, noe vi alle var vitne til på mannsgruppen og dette var også bekreftet av en av pastorene i kristent fellesskap. Men, jeg har også rotet det til ved tidspunkt og vi må alle gå i oss selv til tider og tilgi selv våre egne eller oss selv. Der var flere som bevitnet det som tok sted når vi bad for en av De Hellige og det kom til et punkt der vi en dag hadde bedt sterkt for ham og han følte for å spy, men holdt seg tilbake. Jeg kan ikke si det for sikkert, men jeg mener at etter dette så begynte angrepene å reversere, uten at gruppen var våken til å se det. Personen sa det var som om kniver ble stukket inn i ham når vi bad og samme dagen som møtet var, fredagen, så fortalte han at han gjerne kjente en uro og motstand inni seg før mannsmøtet. Dette var hans egne ord, ikke mine. Ikke alle forstod utfordringene vi her gikk gjennom og det hele toppet seg en dag der gruppen tok feilt standpunkt i ånden og alt falt i praksis sammen på grunn av falske anklager som ble framsatt. Gang på gang hadde noen tatt styring uten at det var ved Den Hellige Ånds ledelse. Den samme personen hadde også til og med fått besøk av en engel når jeg bad for ham som hadde bekreftet ordene mine over ham og gitt ham smertelindring. Jeg vet ikke om dette ble delt med gruppen, men dog. Den Hellige var selv sjokkert over at

dette hadde tatt sted når han ringte meg på kvelden. På tross av alt det gode som hadde skjedd så manifesterte han og klarte ikke styre seg. Jeg vet nå av erfaring at et menneske både kan ha en uren ånd og være født på ny, selv om dette høres selvmotsigende ut. Jeg fikk også bekreftet av en av de eldste i menigheten, han som *alltid var glad for meg* at der hadde vært motstand mot meg og mitt virke, men at han selv aldri hadde noe mot meg. Det tok nesten ti år før en av De Hellige bekjente at han hadde sagt og gjort mye vondt på denne tiden. Jeg har en sterk mistanke om at mange nådegaver blir ødelagt på grunn av at man snakker og handler i umodenhet og eller av urenhet. Jeg er dog ikke uskyldig oppi dette og må lære å bære mitt ansvar. *Bror Øivind* sa en dag til meg at det er viktig å bygge karakter, noe som var gode og riktige ord. Til deg som leser dette: Vær aktiv med å lytte, snar med å tilgi og sen til å tale (Jakob 1:19). Vær våken og sov ikke. Angrep vil komme, selv fra dine nærmeste. Trekk på menigheten og gå sammen i bønn for å stanse ødeleggelsene noen sår inn i den. Få det ut i det åpne. Gud advarer og sier vi må ta vare på hjertet fremfor alt vi bevarer. Det er tydelig at menighetene også har et hjerte de må lære å bevare framfor alt for å kunne ta vare på flokken sin:

Min sønn, lytt når jeg taler, vend øret til mine ord! Slipp dem aldri av syne, bevar dem dypt i ditt hjerte! De er liv for den som finner dem, og gir hele kroppen helse. Bevar ditt hjerte framfor alt du bevarer, for livet går ut fra det. La aldri munnen tale falske ord, hold leppene borte fra svik! Ha øynene rettet framover, fest blikket på det som ligger foran! Gjør stien jevn der foten skal gå, da blir alle dine veier trygge. Vik ikke av til høyre eller venstre, hold foten borte fra det onde!

— Salomos Ordspråk 4:20-27

Parallelt med dette i perioden 2008 til 2012 kjøpte jeg mange digitale bøker skrevet av pastorer, evangelister og andre kristne gjennom bokhandelen Amazon.com. Jeg så også på mange vitnesbyrd på Youtube.com og funderte mye på det jeg her så. Jeg gikk inn i deler av bøkene etter behov og kryssjekket det opp mot Bibelen. Jeg ønsket å se om De Helliges erfaringer også stemte overens med skriften. Jeg vil beskrive det som om jeg gravde etter gull. Jeg gravde og testet det jeg fant for å se om det var godt:

Skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitnet, opphavet til alt som Gud har skapt: Jeg vet om dine gjerninger – du er verken kald eller varm. Om du bare var kald eller varm! Men du er lunken, ikke varm og ikke kald. Derfor skal jeg spytte deg ut av min munn. Du sier: «Jeg er rik, jeg har overflod og mangler ingenting.» Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, fattig, blind og naken. Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, renses i ild, så du kan bli rik, og hvite klær som du kan kle deg med og skjule din nakne skam, og salve til å smøre på øynene dine, så du kan se. Jeg refsers og irttesetter alle dem jeg har kjær. La det bli alvor og vend om!

Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og han med meg. Den som seirer, vil jeg la sitte sammen med meg på min trone, slik jeg selv har seiret og satt meg med min Far på hans trone.

— Johannes åpenbaring 3

Legg merke til Jesus ord når han sier *Den som seirer*, vil jeg la sitte sammen med meg på min trone.

Vi er midt inni *barndomsårene* 2008-2012 og alt hva jeg leste og testet av skriften så klarte jeg ikke å finne svakheter uansett hvor dypt jeg gikk, selv om jeg ofte undret meg og ikke nødvendigvis forstod det jeg leste. Noen ganger viste den Hellige Ånd meg ting direkte og andre ganger fikk jeg ikke svar før flere år etterpå. Den Hellige Ånd gir oss alle en del her og en del der, noen drømmer, andre ser syner, men vi er kalt til å være én menighet. Det som tok sted inni meg var åpenbaringen om hvor fantastisk gave vi har fått i Gud. Det som også skjer på denne tiden er at jeg også leser og ser mange vitnesbyrd om mennesker som har vært i helvete og dette skremte vannet av meg. Jo mer jeg koplet De Helliges vitnesbyrd med Bibelen opp imot mine egne opplevelser av tegn og undre så forstod jeg etterhvert at *der virkelig er en Himmel og et helvete*. Jesus selv advarte om dette gang på gang: om den evige ilden beredt for djevelen og hans engler (Matteus 25:41), om ildovnen der det skal være gråt og tenners gnissel (Matteus 13:42), om helvete der marken ikke dør og ilden ikke slukkes (Markus 9:48), og om den rike mannen som pintes i flammene (Lukas 16:24). Der er mange skriftsteder som viser til dette. De menneskene som har opplevd å bli vist eller ha vært i helvete kan beskrive det som **sterkt opprivende**. Det er hevet over enhver tvil at helvete eksisterer og er absolutt helt ulikt Himmelen på alle måter, men diametralt motsatt det gode. Når mennesket hevder at Gud er ond som sender dem til helvete så forstår de ikke at de selv er harde som stein og ikke ønsker å snu om fra sin ondskap. Frykt Ham som kan ødelegge både sjel og kropp i helvete (Matteus 10:28). Hvilket annet sted kan de da dra enn der de selv velger å være? Dette er rått, men brutalt sannheten bak dem som elsker sitt eget liv til døde. Vi lever ikke alene og adskilt, men er kalt til å dele vårt eget med de rundt oss som har behov.

Parallelt med dette begynte jeg å få ord fra Den Hellige Ånd på bussen og andre steder, ord til mennesker og til oppbygging og hjelp i å dele om Gud, direkte ord i en situasjon eller rundt den. Jeg husker en gang jeg satt på bussen da jeg hørte tre eller fire ord spesifikt for mannen ved siden av meg. Jeg snudde meg til ham og fortalte ham det, og han ble helt sjokkert. Forhåpentligvis ble de med ham som et vitnesbyrd om Gud. Eller jeg sanset i ånden min når andre mennesker hadde fysiske problemer og jeg spurte om jeg kunne be for dem. Det skjedde når de satt helt stille på bussen og det er ingen indikasjon i det synlige på at de faktisk hadde et problem. Dette er nådegave det virker som søsken ofte har sluttet å jage etter selv om Paulus ber oss om å gjøre akkurat dette:

Jag etter kjærligheten, søk åndsgavene med iver, særlig det å tale profetisk. For den som taler i tunger, taler ikke for mennesker, men for Gud. Ingen kan forstå ham, for han taler hemmeligheter ved Ånden.

— Første Korinterbrev 14:1-3

Det var en utfordrende tid i grunn, men også flott og spesiell. Og jeg må erkjenne i etterkant at dette hadde utgangspunkt i min tørst etter å få vite sannheten. Jeg banket og døren åpnet seg, jeg søkte og fant (Matteus 7:7). Viktigst av alt, jeg var født på ny når jeg valgte å ta imot Jesus som Herre og Mester selv om jeg var uverdigg:

Det var en mann som het Nikodemus. Han var fariseer og en av jødernes rådsherrer. Han kom til Jesus om natten og sa: «Rabbi, vi vet at du er en lærer som er kommet fra Gud. For ingen kan gjøre de tegnene du gjør, uten at Gud er med ham.» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» «Hvordan kan en som er gammel, bli født?» sa Nikodemus. «Kan han vel annen gang komme inn i sin mors liv og fødes?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at jeg sa til deg: 'Dere må bli født på ny.' Vinden blåser dit den vil, du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden.» «Hvordan kan dette skje?» spurte Nikodemus. Jesus svarte: «Du er Israels lærer, og vet ikke dette? Sannelig, sannelig sier jeg dig: Vi taler det vi vet, og vi vidner det vi har sett, og I tar ikke imot vårt vidnesbyrd. Når jeg har sagt eder de jordiske ting, og I ikke tror, hvorledes skal I da tro om jeg sier eder de himmelske? Og dog er ingen steget op til himmelen uten han som er steget ned fra himmelen, Menneskesønnen, som er i himmelen. Og likesom Moses ophøiet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøies, forat hver den som tror på ham, skal ha evig liv. For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv; for Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men forat verden skulde bli frelst ved ham. Den som tror på ham, blir ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset; for deres gjerninger var onde. For hver den som gjør ondt, hater lyset og kommer ikke til lyset, forat hans gjerninger ikke skal bli refset; men den som gjør sannheten, han kommer til lyset, forat hans gjerninger må bli åpenbaret; for de er gjort i Gud.»

— Johannes kapittel 3

Ånden min vokste i tiden etterpå og det var litt som å sakte gå fra å drikke melk til å spise kjøtt som Paulus snakker om (1 Korinterbrev 3:2). Jeg begynte å dele med mennesker på bussen i perioden 2011-2013 og hvor enn jeg gikk. Jeg møtte også en kjent evangelist som gikk i kjøttet og gjorde urett mot meg rundt i midten av 2013, muligens fordi jeg var så aktiv med evangeliet og bad for mennesker og så mye helbredelser. Jeg er veldig glad i denne evangelisten, bare så det er sagt. Jeg var nettopp kommet tilbake fra en misjonstur til Hamar hvor vi bevitnet mirakler når vi bad for folk og det virket som dette vekket en slags misunnelse. Uansett, jeg var knust etter å ha blitt forkastet i dette av en som jeg anså for å være et forbilde for mitt eget virke. Jeg nevner alt dette så dere kan få et lite innblikk i min gang med Gud, men også det som gjerne skjer når man faktisk går med Gud, utfordringer på mange måter.

Jeg jobbet denne tiden for Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) på Haraldsplass Diakonale Sykehus og på arbeidstedet var jeg også et vitne til Guds kraft virke mot ateister og ikke-troende. Jeg husker ett tilfelle der jeg bad for en kantineansatt der hun hadde problemer med å holde seg på beina når det skjedde. Det var som om hun ble utsatt for et voldsomt elektrisk sjokk på en måte og det var spesielt å observere. Jeg hadde også vært med Noklus til Island på deres 20 års jubileums-tur og på Gardermoen lagt hendene på det Islandske fotballaget. Jeg satt med to av mine kollegaer og ønsket å vise dem et mirakel når jeg spurte kvinnelandslaget om de hadde problemer med føttene eller liknende. Og selvsagt hadde de det. Og jeg fikk legge hendene på dem, hvorpå de begynner å frike litt ut i reaksjon. Morro var det, men jeg ble senere innkalt på kontoret til min overordnede ganske kort tid etterpå når vi kom tilbake til Bergen. Noen hadde kommet med falske anklager mot meg—jeg ble kalt en kvinnebedårer og det ble sagt at jeg hadde sagt ting jeg absolutt aldri sa. Den som rapporterte dette må ha vært forstyrret for å si noe slikt til min overordnede. Det var ikke så overraskende tatt i betraktning av at de fleste kollegaene var ateister. De var fullt oppegående og gjennomsnittet av dem med høy utdanning, men når det kom til Gudstro så var noen av dem skeptiske. Andre igjen var herlige mennesker som tålte at jeg delte og var åpen om troen min.

Når en bror i troen, en evangelist, kritiserte meg for å dele med alle jeg traff og for alle miraklene jeg bevitnet, ble jeg svært såret. Neste dag jeg gikk på jobben klarte jeg nesten ikke å fungere normalt og var svært nedenfor så jeg til Gud at dersom dette ikke var ment for meg, måtte Han løfte det bort. Da jeg senere gikk på do, fremdeles på jobben, og priste Gud så kjente jeg plutselig som om olje rant nedover kroppen min og etterpå var jeg satt helt fri. Det formelig boblet av glede på innsiden. Det var ubeskrivelig. Det skal sies at denne broren kom til meg igjen bare noen dager derpå, men han ydmyket seg ikke som han burde, men jeg forstod at han angret sine ord. Han omvendte seg dog ikke fra dem fullt og helt og heller ikke har jeg hørt noe fra ham eller sett ham siden den dagen. Har

jeg tilgitt ham for dette? Ja, det har jeg (Kolosserne 3:13). Vi gjør alle feil og går i kjøttet fra tid til annen. Må Gud se i nåde til oss alle.

Alt i alt rensset Gud meg for mine synder i det som var mine «*barndomsår i ånden*» (1 Johannes 1:9) og det endte med at jeg til slutt ikke klarte annet enn å bøye meg for Gud og erkjenne at Hans ord var gode og riktig. Jeg klarte ikke lenger avvise Far med mitt sinn da jeg nå forstod med hele meg at Han var virkelig, hevet over alt og alle.

De kritiske årene som født på ny i ånden var for meg perioden 2008 til 2012 og de personene som kunne bevitne litt av denne uvanlige transformasjonen som tok sted var mine nærmeste ansatte på NOKLUS på Haraldsplass Diakonale Sykehus inkludert brødre og søstre i menigheten jeg gikk i, Kristent Fellesskap Nordhordland. På NOKLUS var der ingen åpent bekjennende kristne. I starten av mitt ansettelsesforhold snakket jeg åpent med flere av mine arbeidskollegaer om et åndelig tankegods som på ingen måte erkjente den sanne Jesus som Guds sønn. Det som dog skjedde under mitt arbeidsforhold hos dem var at jeg gikk fra døden til livet og at Gud tok meg inn i en prosess der Han begynte å avlære det jeg tidligere hadde lært. Og i perioden 2011-2013 begynte jeg å dele mer og mer om det Jesus gjorde med meg, så det ble en merkelig miks for noen av de jeg jobbet med. Men slik er gjerne livet i overgangsfaser. På NOKLUS opplevde jeg også at en av kollegaene mine ble fullstendig helbredet i ryggen. Hun hadde hatt store problemer både med å ligge og stå og en dag på jobben der hun var innom i denne sykdomsperioden så banket jeg på døren hennes og spurte om jeg kunne be for henne. Sommeren derpå var alle problemene i ryggen hennes helt borte, noe hun selv også var overrasket over. Endringen var radikal og en del av oppvåkningen min til hvem vi i sannhet er skapt å være når vi blir født på ny (Markus 16:17-18). Jeg husker bønner var enkel, men den var ved håndspåleggelse og jeg spurte Gud om han kunne gjøre henne frisk, enkelt og greit. Hun lyttet alltid oppmerksomt når jeg delte av det jeg hadde og var alltid så fin å ha med å gjøre.

Jeg opplevde også en person i kantinen som holdt på å gå i gulvet når jeg la hendene på henne og det så ut som om hun fikk en kort *blackout* hvis det kan sies slik. Jeg har sett det samme på andre mennesker jeg har bedt for og det var slik med min kommende kone også de første gangene jeg bad for henne. Jeg vet at vi er i Jesus og Jesus er i Gud, som betyr at vi har Gud i oss (Johannes 14:20). Guds kraft vasker oss ren for synd, helbreder og setter fri (1 Johannes 1:7, Jakob 5:14-15) og det er det som skjer når vi legger hendene på mennesker. Det skjedde med henne som Gud gjorde med meg, han begynte å rydde opp i henne og klargjøre henne til et arbeid for Ham.

I denne perioden der jeg begynte å forstå viktigheten av Gud i mitt liv stod også min stefar. Han er ateist og hadde gitt liten eller ingen økonomisk hjelp de foregående årene. Det være seg i studier og også i tiden derpå, men gav barna litt oppmerksomhet rundt deres bursdager. Jeg forstår at jeg og min bror i grunnen var en byrde for ham. Ting så

kanskje fin ut på utsiden, men han forkastet min søken etter Gud og det gjorde ikke saken bedre når jeg tok imot Jesus. Han sa tydelig i fra at jeg ikke skulle snakke om Gud til ham. Jeg fikk også klar beskjed fra broren til min stefar at han ikke lengre var min onkel hvis jeg delte om troen min til ham.

Kapittel 24

Guds trone (2012)

Innen mai 2012 hadde jeg vært vitne til og erfart så mye av Gud at jeg ikke lenger kunne fornekte ham. Frem til dette tidspunktet hadde jeg også sett på pornografi i flere år. Dette var noe Gud la tungt på mitt hjerte, noe som førte til at jeg sluttet det året (Hebreerne 12:1).

Jeg husker at jeg knelte i kjelleren foran Faderen og la til side min motstand mot å arbeide for hans rike (Romerne 12:1). Jeg sa til Faderen at jeg var villig til å gå dit han trengte meg. Der og da viste Gud meg et syn; jeg så et nabohus noen hundre meter unna der *Eldbjørg Fosse* bodde på den tiden. Like overfor henne bodde hennes svigerinne. Jeg innså ikke da at Gud sendte meg til to troende svigerinner, begge over sytti år gamle, og heller ikke hvor viktige de skulle bli for mitt fremtidige arbeid. Ved å følge Guds ledelse ble jeg vitne til at Eldbjørg ble helbredet i knehasen og under foten; senere ble ryggen hennes rettere, noe som ga henne stor glede (Jesaja 61:1). Hun ble en nær venn i troen og en viktig oppmuntrer i min tjeneste for Gud. Svigerinnens mann hadde Alzheimers på den tiden. Etter et besøk der jeg ba for bønn, ba han om å få være med på andakt kort tid etterpå – noe han aldri hadde gjort, selv ikke da han var frisk. Jeg sa til kona hans før besøket: «Jeg forventer at Guds Ånd skal tale til hans indre når jeg møter og ber for ham». De hellige er kalt til å gå i håp, selv når vi sår med tårer, for den endelige høsten er en gledens dag (Salmene 126:5-6).

Hver gang jeg besøkte Eldbjørg, så hun granskende på meg og spurte hva jeg hadde gjort for Gud og hva jeg hadde opplevd. Hun både frydet seg og undret seg når jeg fortalte henne om mine opplevelser og hva Gud gjorde. Dessverre fikk hun en hodeskade etter et fall for noen år siden og sliter nå med hukommelsestap. Likevel bærer hun fortsatt på en nærhet til Gud, og hun ble overbegeistret da jeg ba for henne over telefon nylig.

Gud er virkelig god, selv om vi lever i en fallen verden preget av lidelse, i motsetning til det himmelske riket. Vi må sannelig legge til side vår motvilje mot Guds arbeid og hans evangelium. Siden det trengs arbeidere, la oss be om at Gud sender flere arbeidere (Matteus 9:37-38), og at hans folk støtter dem slik at de har nok til å klare seg. For å være ærlig er det ikke bare de fattige som trenger hjelp. Det er også de som har råd til å hjelpe som må lære å gi til dette arbeidet og ikke holde tilbake (Lukas 6:38, Malaki 3:10). Dessverre er det min erfaring at mange troende nordmenn skiller seg ut ved å gi mye mindre enn sine brødre og søstre i USA.

Bare dager etter at jeg la til side min motstand mot Guds arbeid i mai 2012, møtte jeg den kristne kvinnegruppen «*Women's Forum Nordhordland*» og deres husfelleskap. Et av medlemmene som var til stede var *Laila Nygård*, som også gikk i Christian Fellowship Nordhordland og kjente meg derfra. De satt og drakk kaffe, strikket, ba sammen og tilbrakte tid med Gud da jeg kom inn til dem. Jeg trodde jeg var der for å hjelpe dem med å lage en nettside, men – for å gjøre en lang historie kort – de spurte om de også kunne få be for meg. Det de sa etterpå var klar profetisk tale fra Gud som lyste opp veien videre for de kommende årene (1 Korinter 14:3). Jeg forsto ikke dette på det tidspunktet, men jeg følte Guds Ånd hvile tungt over meg da jeg forlot møtet. I Ånden ble jeg grepet av en slags ærefrykt, og et dypt alvor preget meg. Jeg forsto at Gud skulle sende meg ut i sitt arbeid, men jeg kunne for mitt bare liv ikke forstå hvordan økonomien skulle gå i orden. Jeg trodde virkelig jeg var ferdig som systemutvikler, men når jeg ser tilbake, var dette barnslige tanker. Dette var den 7. mai 2012, og når jeg ser på notatet de skrev, kan ordene fra Gud oppsummeres som følger:

- Du mottar en salvelse fra Herren til å utføre oppgaver og nå ut i denne tiden.
- Gud gir deg et verktøy, og du kan komme til å gjøre noe ingen andre har gjort før. En person så trær i Afrika hvor grenene var flettet inn i hverandre.
- Du skal glede deg over det arbeidet Gud har tildelt deg.
- Tilbring tid med Herren, og hans ord vil bli som muskler i din hånd.
- Du skal vandre i ferdiglagte gjerninger, og dører vil åpne seg for deg. Hans ord skal være en lykt for din fot (Salmene 119:105).
- Når ting blir vanskelig, skal han gå med deg.
- Fordi du er lydige, vil du oppleve stor glede fremover!

Å skrive alt jeg har opplevd ville vært overveldende, men jeg skal gjøre mitt beste for å dele noe av hvordan Gud har ledet meg de siste årene, med fokus på sentrale hendelser.

Kapittel 25

Velsignelse og svik (2012)

Det som var spesielt med 2012, var at jeg fikk anledningen til å dele evangeliet med sju eller åtte ungdommer på et av internatrommene på Nordhordland kristne folkehøgskole. De ble sjokkert over det som skjedde – både mirakler og helbredelser – mens jeg talte og ba (Lukas 10:19). De var også vitne til en ung gutt som sa rett til meg at hjertet hans var urolig da kvelden kom. Det følte ikke som et rent fysisk problem, så jeg sa til ham: «Kjenn på dette!» Jeg pekte på ham og drev byrden ut av ham, og han sa at han kjente at den *fôr ut av ham*. Jeg husker en jente som satt på sengen i det lille rommet og prøvde å fatte realiteten i det som skjedde. Hun var rett og slett målløs.

Jeg fortalte dem at jeg hadde Jesus og var født på ny (Johannes 3:3), og at hvis de ønsket dette, kunne vi døpe dem i bassenget. Jeg fortalte dem også hva evangelisten hadde sagt til meg: «Hvis dere vil ta imot Jesus, så gjenta etter meg.» Det gjorde de, og en merkbar tyngde fylte rommet. Det var helt vidunderlig, slik det alltid er når mennesker tar imot Jesus som sin frelser og Herre (Romerne 10:9-10). Dåpen ble imidlertid aldri noe av, fordi nattevakten kom og sa at jeg ikke kunne være på skolens område og dele evangeliet med disse ungdommene. De eskorterte meg faktisk bort fra området, noe som følte som et svik mot ungdommene. Begrunnelsen som ble gitt, var at skolen hadde inngått en avtale om ikke å evangelisere for ungdommene som kom på sommerskolen, for å sikre seg økonomisk støtte (Matteus 6:24). Vakten som hadde ansvaret den dagen, overså Jesus, men Gud brukte selv dette til det gode, ettersom ungdommene hadde blitt førstehåndsvitner til tegn og under gjennom en troende. Havet utenfor norskekysten gir oss sannelig «svart gull» i form av olje, men i dag ser jeg et folk som er åndelig fattigere enn da oljeeventyret startet for femti år siden (Matteus 16:26).

Ett av miraklene jeg så dette året, skjedde på IKEA. Min nest eldste datter hadde nettopp vært på toalettet da vi traff to unge damer like i nærheten. Jeg viste dem en video av en person jeg hadde bedt for; på videoen kan man tydelig se at foten hennes vokser. Det er subtielt, men den vokser definitivt. Dette er ikke en hemmelighet, og flere troende har opplevd det jeg beskriver. En av kvinnene ba meg om å be for at fotsålene hennes skulle bli like lange – ikke selve føttene, men sålene. Jeg la hendene mine på føttene hennes og talte til dem i Jesu navn. Etter et par runder med bønn var de begge like lange. Det er utrolig givende å oppleve dette personlig og å se reaksjonene til dem vi ber for. Bibelen sier at tegn og under skal følge dem som tror (Markus 16:17), så dette er noe vi kan forvente. Hennes neste forespørsel var litt uvanlig, selv om det kanskje ikke var overraskende med tanke på at hun nettopp hadde vært vitne til sitt første mirakel. Hun ba meg om å be for

at fotsålene hennes skulle bli kortere. Jeg nølte, ettersom man vanligvis ikke ber for den typen «helbredelse». Men etter en kort indre dialog med Gud, bestemte jeg meg for at dette handlet om hennes tro, så jeg sa ja. Før jeg begynte, ba jeg venninnen hennes om å legge hendene sine på kvinnens fotsåler; jeg la så mine hender oppå hennes og begynte å be. Det som skjedde videre, var at vi begge kjente at fotsålene hennes begynte å trekke seg sammen og forkortes. Jeg la ut videoen på Youtube.com ([denne videoen](#)) den gangen for dem som ønsker å se den. Da vi var ferdige, hadde begge sålene krympet med 2 cm, noe hun bekreftet. Dette miraklet var et av høydepunktene i 2012, og et jeg husker godt. Det er alltid spesielt å være vitne til Guds kraft på denne måten (Hebreerne 2:4) – noe jeg faktisk ikke har delt så mye om i disse memoarene.

Kapittel 26

Skaden fra 1980 (2012)

I 2012 var jeg med i en kristen mannsgruppe der vi ba og søkte Gud sammen hver uke. På et av møtene fortalte to av mine brødre, Bror Thomas og Bror Trond, at de hver for seg hadde fått et bilde fra Gud til meg:

Den ene ser meg med skolesekk og den andre ser at jeg har etasjeseng, dvs dobbeltseng i høyden. Og nå sier de at jeg har et «hull» eller liknende inni meg fra denne tiden som må lukkes. De hadde rett; det var perioden etter foreldrenes skilsmisse. Mye mental skade skjedde i disse årene. Far drakk, og ved ett tilfelle forlot han meg i bilen og gikk inn på en bar. Slike ting setter spor i et barn, og dette skapte skade på innsiden av meg som jeg bar med meg i mange år. Jeg kunne bekrefte at dette også var eneste perioden vi hadde etasjeseng og at meg og min bror delte rom. Den ene sa også at jeg lå nede i etasjesengen, noe som stemte. Min lillebror lå oppe. De sa så at de skulle lukke hullet inni meg (Apostlenes gjerninger 8:17) og når de la hendene på meg ble jeg umiddelbart oppmerksom på en during som om fra en varmpumpe. Jeg tenkte med meg selv: Har noen fått seg varmpumpe?! Det var noe merkelig, det. Men da de tok av hendene så forsvant lyden. Og det føltes som om jeg hadde fått en ny fred inni meg (Markus 16:18).

— *To Hellige ber for meg i 2012*

Jeg er takknemlig for at Gud ser vår smerte (Salme 56:9). Uten fellesskapet med de hellige, lesningen av Guds ord og lovprisningen i Hans nærhet, kan vi heller ikke gå fra å drikke melk til å ta til oss fast føde (Hebreerne 5:12-14). Paulus understreker betydningen av å vokse i Kristus og modnes i Gud, slik at vi ikke så lett vakler når utfordringene kommer. Vi husker lignelsen om såmannen (Matteus 13:18-23), der noen straks tar imot Guds ord med glede, men mangler røtter som kan bære dem gjennom prøvelsens tid.

Kapittel 27

Reinhard Bonnke (2012)

I slutten av 2012 opplevde jeg at Den Hellige Ånd sa at jeg skulle på evangeliseringsskole i Florida – av alle steder. Vi dekket ikke dette av egen lomme. Det var da jeg spurte Eldbjørg og svigersøsteren om de hadde mulighet og lyst til å hjelpe til med turen til *Christ For All Nations* i Florida.

CFAN var ledet av Reinhard Bonnke på den tiden, en kjent tysk evangelist som har ledet store evangeliseringsmøter i Afrika hvor det er registrert titalls millioner av mennesker som tok imot Jesus (Romerne 10:9-10). Da Gud viste meg synet av naboen tidligere dette året, visste Han tydeligvis at de kom til å hjelpe så jeg kunne dra til Florida. Aldri hadde jeg vært i USA tidligere, og jeg hadde heller ingen åpenbar interesse av det tenkte jeg, men å si nei til Gud var ikke noe jeg kunne stå inne for. Gerd drømte at Jesus kom og sa til henne at gaven var for Ham, noe som gledet meg stort og gav meg fred for at jeg hadde spurt dem. Lite visste jeg på det tidspunktet at Gud hadde lagt en plan for mitt arbeid for ham (Jeremia 29:11) og at det hele begynte dette året, rett etter at jeg la bort min siste motstand mot Far og Hans arbeid for meg.

Far i Himmelen må ha visst at jeg kom til å si ja til Jesus i 2008 og legge ned min motstand mot Ham i 2012. Når jeg ser det Gud har ledet meg i og talt profetisk både om fortid og fremtid, så forstår jeg at vi har en helt fantastisk og samtidig tålmodig skaper. Jeg hadde en mistanke om typen arbeid Gud skulle sette meg til, men i dag vet jeg at jeg er en evangelist. Min tjeneste er å være med på å bygge opp Kristi kropp og dele evangeliet (Lukas 4:18).

Og det var han som ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister og noen til hyrder og lærere, for å utruste de hellige til tjeneste så Kristi kropp bygges opp, inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskapet til ham og blir det modne mennesket som er fullvoksen og har hele Kristi fylde. Så skal vi ikke lenger være umyndige småbarn, ikke la oss kaste hit og dit og drive omkring ved hvert eneste vindpust av ny lære, så vi blir et bytte for menneskers falske spill og listige, forførende knep. Men vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet og i ett og alt vokse opp til ham som er hodet, Kristus. Ut fra ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen av hvert bånd og ledd, alt etter den oppgave hver enkelt har fått tilmålt, så kroppen vokser og bygges opp i kjærlighet.

— Paulus brev til Efeserne 4:11-16

Det var en krevende tid, og det var ikke alltid lett å tjene Gud slik jeg lengtet etter. Å ta imot den økonomiske støtten fra våre søstre på over 70 år var ikke lett hjemme.

Det er en ukultur i Norge i dag at en del kvinner ser seg som lederen av familien. Å bekjenne sin tro på Jesus Kristus men i gjerning jobbe imot er å undergrave seg selv. Å oppdra barna bort fra Guds visdom sårer mer enn vi forstår. Dette er å forbryte seg mot ekteskapspakten. Vi ser også denne understrømmningen i samfunnet i dag gjennom *Kvinnebevegelsen*. Det ironiske er at den selv har blitt som en dominant mann i familie-ekteskapet. Begge ytterligheter er feil. Vi er kalt til å elske og ære vår kone men søke Guds rike først:

Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg. Så gjør dere ingen bekymringer for morgendagen; morgendagen skal bekymre seg for seg selv. Hver dag har nok med sin egen plage.

— Matteus 6:33-34

En annen trend i dagens velferds-samfunn er at noen kvinner også leser alle slags bøker om barneoppdragelse og liknende og overkjører mannen med hvordan han bør være og oppføre seg. Man blir aldri fornøyd og skal få mannen med på *selvutviklingskurs* og liknende når problemet er at man ikke søker Gud først. Dette er et gjennomgående trekk ved en del norske kvinner og er ikke i henhold til det Gud har gitt oss. Et ekteskap er en pakt om å prøve å elske hverandre, selv når man er ulik. Ikke prøve få den andre til å bli mest mulig lik en selv.

Når undervisningen på Evangeliseringsskolen var ferdig om ettermiddagene, gikk vi gjerne ut på gaten og bad for folk, helt uformelt og uten åpenbar organisering, men typisk i små grupper på to til fire stykker. Jeg husker spesielt et tilfelle der vi møtte en prostituert. Hun hadde vært i fengsel og gikk med en sporingsbrikke på foten samtidig som hun hadde et kulefragment i foten sin som ikke var operert ut. Det var litt surrealistisk det hele, men vi delte med henne og hun fortalte oss at hennes mann hadde bedt mye om at hun skulle møte Gud. Da vi ba for henne, sa hun at i det øyeblikk jeg la hånden på foten hennes (Markus 16:18) så opplevdes det som om fragmentet gikk ut av foten. Om det faktisk skjedde vet jeg ikke, men jeg har opplevd mye gledelig i USA og jeg ser at folk der er mye mer åpne for forbønn og søkende mot Gud enn det som er vanlig i vesten ellers. Hvorfor det er slik vet jeg ikke. Unntaket er ungdommer. De er vanligvis lett å dele og be for også i Norge og når man møter de i grupper så vil helbredelser og vitnesbyrd på en av dem også bevitnes av dem alle.

Det var fantastisk å få mulighet til å være med på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Det jeg minnes er at Den Hellige Ånd viste meg ting der som jeg er takknemlig for mange år etterpå. Vi så fantastiske helbredelser finne sted og hørte vitnesbyrd som både bygget oss opp og inspirerte oss. Kort fortalt var denne uken instrumental for meg på veien videre med Gud.

Jeg var ikke klar over det, men Gud skulle det neste året bruke flere av de som var på evangeliseringsskolen til å bekrefte og hjelpe med å få sendt meg til Colorado Springs i 2013-2014. Gud hadde en plan og i etterkant forstår jeg hvorfor Han gjorde det på denne måten.

På denne tiden ser jeg også konturene av en kamp blant noen av De Hellige rundt meg og det snakkes bak min rygg. Jeg er en utpreget evangelist og snakker med personer over alt. Når sant skal sies så kan jeg være ganske hyperaktiv og kjenner det brenner en ild for Gud på innsiden noen ganger (Jeremia 20:9).

Jeg husker spesielt en tur til Oslo Sentralstasjon der jeg delte og ba for mennesker og bevitnet Guds kraft gå gjennom flere. Men merkelig nok hadde jeg dårlig samvittighet for dette da jeg kom tilbake til Knarvik, helt inntil en bror i manngruppen sa at Gud viste ham et bilde av meg på Oslo Sentralstasjon med engler rundt oss. Det bildet tok virkelig bort brodden i noe av motgangen jeg dessverre møtte blant noen av De Hellige på denne tiden.

Hvis jeg går med Guds kraft og får kritikk for det jeg ser og bevitner når jeg arbeider for Gud så betyr det at noen ikke har evnet å ta vare på hjertet sitt og ikke anerkjenner at vi har fått forskjellige gaver fra Den Hellige Ånd (1. Korinterbrev 12:4-7). Jeg må selv evne å glede meg over at andre brødre og søstre rundt meg har gaver jeg ikke har. Den Hellige Ånd gir, ikke vi. Men vi må ære Gud med det vi får, ikke misbruke det for makt eller penger. Misunnelse eller sinne mot hverandre i troen vil legge seg som et fettlag rundt hjertet vårt og sløve både oss og menigheten til Gud.

Apropo det å sove og ikke være våken i ånden (1. Tessalonikerbrev 5:6). Det har til tider vært en prøvelse å se hvordan Guds folk spiser opp velsignelsene som var ment å skulle gå til De Hellige som er utvalgt til å arbeide for Gud.

Følg ikke stien urettferdige går, slå ikke inn på de ondes vei! Sky den og gå ikke på den, vend deg fra den og gå utenom! De urettferdige får ikke sove om de ikke har gjort noe ondt. Har de ikke fått noen til å falle, mister de nattesøvnen. Urett er brødet de spiser, vold er vinen de drikker. De rettferdiges sti er som morgenlyset, som stadig vokser til dagen kommer. De urettferdiges vei er som svarte natten, de vet ikke hva de kan snuble i. Bevar ditt hjerte Min sønn, lytt når jeg taler, vend øret til mine ord! Slipp dem aldri av syne, bevar dem dypt i ditt hjerte! De er liv for den som finner dem, og gir hele kroppen helse. Bevar ditt hjerte framfor alt du bevarer, for livet går ut fra det. La aldri munnen tale falske ord, hold leppene borte fra svik!

— Ordspråkene 4:18-24

Og dette er gitt oss av vår skaper, Jesus Kristus, Guds sønn og Fars utsendte til oss mennesket. Det står skrevet i evangeliet etter Johannes:

I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, uten ham er ikke noe blitt til. Det som ble til i ham, var liv, og livet var menneskenes lys. Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvunnet det. Et menneske sto fram, utsendt av Gud. Navnet hans var Johannes. Han kom for å vitne. Han skulle vitne om lyset, så alle skulle komme til tro ved ham. Selv var han ikke lyset, men han skulle vitne om lyset. Det sanne lys, som lyser for hvert menneske, kom nå til verden. Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, men verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av kjøtt og blod, ikke av menneskers vilje og ikke av manns vilje, men av Gud. Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

— Johannes 1:1-14

Jesus er vår skaper og når vi leser om Moses foran den brennende busken så er det faktisk både en engel av Gud og *Yahweh* som viste seg for ham. Engel betyr utsendt av Gud, akkurat det samme som Jesus var, utsendt. Jesus fortalte oss at når vi så Ham så vi Gud. Vi ser at i den Hebraiske bibelen er det *Yahweh* som snakker til Moses. Det er også *Yahweh* som går med Adam og Eva i Edens Hage.

Da viste Herrens engel seg for ham i en flammende ild som slo opp fra en tornebusk. Han så, og se! – busken sto i flammer, men den ble ikke fortært av ilden. Og Moses sa: ”Jeg vil gå bort og se dette mektige synet. Hvorfor brenner ikke tornebusken opp?” Men da Herren så at han kom bort for å se, ropte Gud til ham fra tornebusken: ”Moses, Moses!” Han svarte: ”Her er jeg.”

— *Yahweh ved den brennende busk - Andre Mosebok 3:2-4*

Hvem er Yahweh? Det er Jesus. På samme måte som han skjulte seg for disiplene som gikk til Emmaus så var det Jesus som gikk på jorden i Edens Hage og ved flere anledninger senere, ikke Gud Faderen da vi ikke kan se Far med våre fysiske øyne og overleve (2. Mosebok 33:20). Vi vet at Jesus talte i lignelser og dette var for at Hans egne skulle høre og forstå, ikke de ordet ikke var ment for:

Da kom disiplene til ham og spurte: ”Hvorfor taler du til dem i lignelser?” Han svarte: ”Dere er det gitt å kjenne himmelrikets hemmeligheter, men dem er det ikke gitt. For den som har, skal få, og det i overflod. Men den som ikke har, skal bli fratatt selv det han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser uten å se, de hører uten å høre eller forstå. På dem blir dette profetordet av Jesaja oppfylt:

Dere skal høre og høre, men ikke forstå, se og se, men ikke skjelne! For dette folkets hjerte er blitt fett, tungt hører de med ørene, og øynene har de lukket til, så de ikke kan se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet og ikke vende om, så jeg får helbrede dem. Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. Sannelig, jeg sier dere: Mange profeter og rettferdige ønsket å få se det som dere ser, men fikk ikke se det, og høre det som dere hører, men fikk ikke høre det.

— Matteus 13:10-17

Men hva sier Jesus om seg selv i *Det Gamle Testamente* og i *profetbøkene*? Etter sin egen oppstandelse bekrefter Han at om vi er åpen for skriften så er vi ikke uforstandige og trege til å tro det profetene sa i *Det Gamle Testamente*:

*Samme dag var to disipler på vei til en landsby som heter Emmaus, seksti stadier fra Jerusalem, og de snakket om alt det som var skjedd. Mens de nå snakket sammen og drøftet dette, kom Jesus selv og slo følge med dem. Men øynene deres ble hindret i å se, så de ikke kjente ham igjen. Han sa da til dem: «Hvad er dette for tale som I fører med hverandre på veien?» De stanset og så bedrøvet opp, og den ene, han som het Kleopas, svarte: «Du må være den eneste tilreisende i Jerusalem som ikke vet hva som er hendt der i disse dager.» «Hva da?» spurte han. «Det med Jesus fra Nasaret», svarte de. «Han var en profet, mektig i gjerning og ord for Gud og alt folket, og våre yppersteprester og rådsherrer har overgitt ham til dødsdom og korsfestet ham. Men vi håpet at han var den som skulde forløse Israel. Og dog— med alt dette er det idag den tredje dag siden dette skjedde. Men så har og nogen av våre kvinner forferdet oss; de kom tidlig imorges til graven, og da de ikke fant hans legeme, kom de og sa at de hadde sett et syn av engler, som sa at han lever; og nogen av dem som var med oss, gikk bort til graven og fant det så som kvinnene hadde sagt; men ham så de ikke.» Da sa han til dem: «I dårer og senhjertede til å tro alt det profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?» Og han begynte å utlegge for dem det som står om ham i alle skriftene, helt fra Moses av og hos alle profetene. De nærmet seg nå den landsbyen de skulle til, og han lot som han ville dra videre. Men de ba ham inntrengende: «Bli hos oss! Det lir mot kveld, og dagen heller.» Da gikk han med inn og ble hos dem. Og mens han satt til bords med dem, tok han brødet, ba takkebønnen, brøt det og ga dem. **Da ble øynene deres åpnet, så de kjente ham igjen. Men han ble usynlig for dem.** De sa til hverandre: «Brant ikke hjertet i oss da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?» Og de brøt opp med en gang og vendte tilbake til Jerusalem. Der fant de alle de elleve og vennene deres samlet, og disse sa: «Herren er sannelig opstanden, og er sett av Simon!» Så fortalte de to om det som hadde hendt på veien, og hvordan de hadde kjent ham igjen da han brøt brødet. Mens de snakket om dette, sto Jesus selv midt iblant dem og sa: «Fred være med eder!»*

*De ble forferdet og redde, for de trodde de så en ånd. Men han sa til dem: «Hvorfor er I forferdet, og hvorfor opstiger tvilende tanker i eders hjerte? Se mine hender og mine føtter, og se at det er mig selv! Kjenn på mig og se! En ånd har jo ikke kjøtt og ben, som I ser at jeg har.» Dermed viste han dem hendene og føttene sine. Da de i sin glede ennå ikke kunne tro, men bare undret seg, spurte han dem: «Har I her noget å ete?» De ga ham et stykke stekt fisk, og han tok det og spiste mens de så på. Så sa han til dem: «Dette er mine ord som jeg talte til eder mens jeg ennå var hos eder, at alt det måtte oppfylles som er skrevet i Mose lov og profetene og salmene om mig.» **Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene***

— Lukas 24:12-32

Kapittel 28

Bibelskole i USA (2013)

I løpet av 2012–2013 talte Den Hellige Ånd tydelig til oss om at vi skulle begynne på bibelskole. Jeg husker jeg ba Far om et sabbatsår, og dette var Hans svar til meg. Det kom ikke helt ut av det blå, selv om det ikke var det svaret jeg hadde forventet. På dette tidspunktet innså også min kone at det var meningen at vi skulle starte på bibelskole i USA. Nærmere bestemt *Charis Bible College* i Woodland Park som ligger i *Rocky Mountains*-fjellene i Colorado Springs. Dette ble fortalt meg direkte av Far da jeg var i USA på en kort evangeliseringstur til Denver. Et par som hadde gått evangeliseringsskolen i Florida stod bak arrangementet. Jeg hadde bestilt billetter og var nervøs for om jeg faktisk hadde gjort det rette. Jeg tenkte selv at nå var jeg litt sprø reiste til USA for andre gang på så kort varsel og et opphold på bare noen få dager, men heldigvis fikk jeg bekreftelse før jeg reiste. Det blir litt som Peter (Matteus 14:29-31). Man føler man tar steget ut av båten og er i ferd med å synke før Gud tar hånden og drar en opp igjen:

Om noen blant dere mangler visdom, skal han be til Gud, som villig og uten å bebreide gir til alle, og han skal få. Men han må be i tro, uten å tvile. For den som tviler, ligner en bølge på havet som drives og kastes hit og dit av vinden. Ikke må et slikt menneske vente å få noe av Herren, splittet som han er, og ustø i all sin ferd.

— Jakob 1:5-8

Noen ganger er jeg selvfølgelig usikker på om jeg virkelig har hørt riktig når jeg går på det Den Hellige Ånd gir meg, men når jeg får bekreftelse så kjenner jeg vanligvis fred for valget. Bekreftelsen denne gang kom fra Den Hellige Ånd som fortalte meg deler av navnet på dem jeg skulle ligge over hos. Politikernavnet *Kaci Kullman Five* satt som spikra og senere ser jeg at de het *Kaci Robbins* så jeg forstod at det var fra Den Hellige Ånd. Jeg kjente dem ikke, men de hadde også vært på skolen med Reinhard Bonnke og bodde i Colorado Springs. Ikke bare det, men de var blitt velsignet av meg indirekte da en annen bror, *Mike Sanchez*, også fra evangeliseringsskolen, hadde bedt for helbredelse over Daniel ved en tidligere anledning da jeg oppmuntret ham til dette. Og Gud hadde planlagt det slik at byen dette ekteparet bodde i var der Bibelskolen lå, noe som velsignet oss alle.

Daniel Robbins og hans kone fra Colorado Springs kjente meg ikke før jeg kom dit selv om vi hadde vært på den samme skolen i 2012 med CFAN og Reinhard Bonnke. Men Gud brukte dem for å vise meg skolen og åpne opp forståelsen min for hva som skulle skje videre det neste året.

Jeg visste at jeg skulle til Denver fordi Den Hellige Ånd hadde sagt dette til meg og Han bekreftet det gjennom en søster i troen fra USA. Gud viste henne paret Anh Le og Michelle som var arrangørene av dette evangeliseringsmøtet når hun spurte Gud. Hun visste ikke at Gud allerede hadde gitt meg navnet *Denver*.

Jeg deltok på evangeliseringsmøtet i Denver. Det var åpen scene og jeg var med på gruppen som delte og bad for de som kom til arrangementet. Pastor *Bryan Schwartz* var den som ledet det praktiske og plutselig talte han til meg og sa noe slikt som: «*Du er dyp, men det er ikke viktig om man er dyp eller ikke*». Han kjente meg ikke, men *Marcus Wick* sier også noe liknende til meg i 2014, et par år senere. Det betyr bare at Gud så meg når jeg gikk dypt i skriften og søkte Ham for sannheten, men at jeg også ikke må dømme andre som ikke gjør det. De Hellige har alle sin egen plass i Guds hus og er ansvarlig for å følge Jesus, forfatteren av deres tro. Dog, alle bøkene og opplevelsene jeg hadde i 2008-2012 ledet meg til ett punkt i tiden der jeg la bort min motstand til Gud og dette skjedde mai 2012. Vi befinner oss fremdeles i Denver og kjører frem og tilbake mellom huset i Colorado Springs og arrangementet, en god halvannen time eller så.

Vi har litt ledig tid og det er da Daniel Robbins bestemmer seg for å vise meg litt rundt i Colorado Springs. Jeg forstod at jeg var kommet til et bibelbelte med mye aktivitet for Gud. Og mens vi stod i et av lyskryssene og ventet på grønt så åpnet Gud opp forståelsen min og viste meg at vi skulle gå på *Charis Bible College*. Umiddelbart kjente jeg en fred for Andrew Wommack som ledet skolen og kunne ikke si nei til Far i mitt indre selv om jeg senere hadde utfordring med å fordøye alt sammen når jeg kom hjem igjen. Likevel, jeg ble litt *paff* om jeg kan si det slik og fortalte det til vår bror som kjørte bilen hvorpå han priste Gud. Det var litt uvirkelig det hele og jeg visste på ingen måte hvordan det økonomiske skulle ordne seg da vi allerede var hundre tusen i minus på salget av huset på Frekhaug. Deri lå også *utfordringen min* tenkte jeg, midler til å reise på bibelskolen.

På dette tidspunktet bodde vi nederst i Galtenesveien i en leid leilighet der, akkurat som Gud hadde bekreftet til min kone før vi fikk tilslag på den. Eieren var en tidligere venn av henne, en pastor fra Den Norske Kirke i Loddefjord. Lite visste jeg at grunnen til at vi hadde solgt huset et år tidligere var at Gud hadde lagt opp et løp for oss årene derpå og at det var grunnen til at *Bror Thomas* så tydelig hadde sagt at det å selge huset var det rette å gjøre.

Vi gav bort mye av det vi hadde i huset på Fosse på Frekhaug før vi solgte det og i forbindelse med dette kom der en mann til oss som fikk stereoanlegget. Jeg delte åpent med ham og det han så fortalte var at huset hans var besatt. Jeg dro senere på besøk til ham men før dette så irettesatte Gud meg faktisk før jeg dro. Gud bad meg være **lydig** (1. Samuel 15:22), men i min umodenhet tok jeg ikke til meg alvoret i dette. Jeg besøkte så personen med urene ånder i huset og presterte å bagatellisere problemene denne personen hadde selv om jeg burde forstått at det var feil. Han hadde dødningshoder på

putene sine og masse våpen hengende på veggen. Han sa at om natten så var det så sterkt at selv dynen ble forsøkt revet av sengen. Gud irecttesatte meg, men jeg var umoden. Det jeg burde sagt var: Kvitt deg med alt av død i huset da de urene åndene søker hvile (Matteus 12:43-45), angre din synd for Gud (1. Johannes 1:9), si ja til Jesus og la deg bli født på ny. Jeg må erkjenne at hvis jeg skal fungere i mitt virke må jeg adlyde Far og ikke mennesker, noe jeg har blitt flinkere til de siste årene. Mange prøver å bortforklare sin synd eller harde hjerter til evangeliet og Guds arbeid og Far har skjerpet meg i dette.

I alt fem personer talte profetisk til meg angående bibelskole i USA (1. Korinterbrev 14:3). I tillegg kom det Gud viste meg når Han åpnet min forståelse, litt på samme måte som med apostelen Lukas kanskje:

Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå...

— Lukas 24:45

En av de som talte til meg var *Søster Amy*. Hun er gift med fire barn og bor i USA. Hun har et evangelistisk kall over seg. Den andre var *Ikem Grigsby*, en fulltidsevangelist. Der var også en troende fra min egen menighet, *Bror Trond*, som talte direkte til meg om at han hørte Bibelskole, samt den samme evangelisten på besøk som mente Den Hellige Ånd sa dette da han var hjemme hos oss. Robbins familien i USA hadde også vært på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Søster Amy hadde også tidligere opplevd at Gud viste henne hele familien min med full oppakning i USA, noe jeg på det tidspunktet tenkte neppe kunne stemme. Dette var noe tid før evangeliseringsturen til Colorado og Denver.

Etter den korte evangeliseringsturen skulle man tro at jeg nå var fortrolig med å skulle reise og gå på bibelskole i USA. Gud hadde vist meg skolen, men selv om jeg hadde spurt Far om et sabbatsår med tid til å studere Hans ord så tok jeg ikke steget fullt ut før siste bekreftelse kom. En av personene som også snakket direkte til meg var *John Natale*, fra USA han også. Dette var tilfeldig tenkte jeg selv, men jeg ble spurt om å være med på en konferansesamtale der John Natale talte til oss alle med kunnskapsord fra Gud og det ble bekreftet av en annen deltaker på evangeliseringsskolen at John virkelig hadde en profetisk gave, noe jeg selv nå fikk forståelsen av:

Ditt arbeid her er ferdig. Kast deg på flyet.

— *John Natale sa profetisk til meg*

Ikke visste John noe som helst om meg og definitivt ikke at Gud ba meg dra på Bibelskole i USA, så jeg kjenner jeg fikk hjertebank om jeg kan si det slik. Etter alle opplevelsene mine så skulle en jo tro jeg evnet å forholde meg rolig til alt dette, men det gjorde jeg ikke.

Å skulle si opp jobbene våre og stole på Gud var et stort steg å ta også med tanke på at vi hadde tre barn på tidspunktet.

Det kom til et punkt der jeg og min kone bestemte oss for å be Gud om bekræftelse på at vi faktisk var ment å skulle dra til USA på bibelskole der. Og det som så skjer er at *Ikem Grigsby* bare noen dager derpå tar kontakt med meg gjennom Facebook for første gang og forteller at han har fått en drøm han ikke forstår betydningen av. Han sa at jeg var midt i drømmen og han tror kanskje den er til meg. Han var selv fulltidsevangelist, kalt av Gud rett før orkanen *Katrina* traff Florida i 2005 og de mistet hus med alt de eide:

Ikem går frem og tilbake mellom huset og bilen og pakker den full av bagasje. Han får så et oppkall fra meg på telefonen men når han prøver å ta den så er der plutselig ingen kontakt med oppringer, meg. Han og hans kone kjører så til flyet og nesten mister avgangen. Når de lander får han et dusin tekstmeldinger på telefonen fra meg, men alle var tomme.

— *Ikem Grigsby sin drøm fra 2013*

Ikem visste ikke hva drømmen handlet om og tok kontakt med meg siden han visste om meg fra evangeliseringsskolen i Florida 2012 og vi var del av samme facebook-gruppe. Han bemerker også at det var mye mer bagasje enn det som var vanlig når han reiser alene. Jeg forstod umiddelbart betydningen av drømmen og min kone lurte på hva jeg hadde gjort med den saken?! Jeg ble litt perpleks da jeg jo allerede hadde fortalt henne det Gud hadde sagt og vi måtte jo bli enig først før vi søkte. I sannhet var det i grunn min vantro som hadde holdt meg tilbake fra å søke da vi ikke hadde penger til dette på tidspunkt. Vel, vi blir enig om at vi søker på skolen (Hebreerne 11:1). Responsen fra skolen var at de trengte bevis fra banken på at vi kunne underholde oss selv i USA. Dette hadde vi jo ikke, så jeg sa til dem at Gud hadde bedt oss om å søke hvorpå jeg får til svar at de skulle behandle søknaden i tro på at Guds ord kom til å oppfylles. Lite visste jeg at *den lokale grunderen* som kom til oss i 2009, nå hadde fått ordnet med byggetillatelse gjennom kommunestyret. Kort tid før fristen gikk ut på å sende bekræftelse fra banken så ringte han og sa at: «nå kunne jeg komme å signere kontrakt». Jeg er kanskje litt enkel av meg, men etter så lang tid behandlingstid i saken så var det nesten overraskende at pengene skulle komme herfra. På veien til møtet så blir jeg plutselig litt engstelig og *utbasunerte til Gud* at vi jo umulig kunne dra til USA med 3 unger og 2 voksne på det vi stod igjen med etter salget av tomten. Det var i hvert fall det jeg trodde. Jeg husker jeg sa dette rett før jeg krysset Hagelsundbrua mellom Flatøy og Knarvik (Ordsprakene 3:5-6). Og det som så skjedde var at han på møtet spurte om vi også kunne tenke oss å selge resten av tomten til ham, så summa summarum ble vi enig om at han kunne få kjøpe den delen som var omgjort til boligformål samt resten av tomten som fremdeles var LNF område. Vi ble også enig om at han skulle dele betalingen på 3 og han godtok dagbøter på 1000,- per dag hvis en

delbetaling uteble til gitt dato. Og vi endte opp med nesten 1 million ett hundre tusen kroner, noe som var utrolig morro og en velsignelse Gud allerede hadde visst om på forhånd. Vi har virkelig blitt velsignet av Gud både med mirakler i kropp og ånd, men også finansielle mirakler (Filipperne 4:19). Dette kan jeg ikke benekte. Dette får meg til å reflektere over hvorfor jeg ikke bare sa ja og søkte med en gang, og grunnen til dette var min egen vantro.

I mitt hode tenkte jeg: «Vi har jo ikke penger». Men problemet var ikke det økonomiske, men min vantro til Guds ord (Markus 9:24). Jeg startet ikke å søke på Bibelskolen da jeg ikke gikk i tro for at dette skulle ordne seg. Når Gud har snakket og dette er bekreftet så har man et problem med troen sin og bør ikke prøve bortforklare det på annen måte.

— *Min egen vantro når Gud talte om bibelskolen*

Alle forberedelser gjøres for skolen og vi sier opp jobbene i Bergen. Jeg som systemutvikler på Noklus og hun som lærer og i oktober 2013 drar vi til USA med Charis Bible College i Colorado Springs. I drømmen hvor Ikem Grigsby nesten mistet flyet så var dette fordi vi fikk VISA til yngste datteren vår bare 3 dager før flyet lettet, så det var litt på hengende håret at vi faktisk rakk det. Vi mellomlander på Island og deretter flyr videre til Denver i USA. Vi har en haug med bagasje med oss og barna stod ved siden av trallene lastet til fulle på flyplassen. Det var nok et skue i seg selv tenker jeg. Vi innretter oss i Colorado Springs før vi starter på Bibelskolen. Allerede første dag fikk alle førsteårsstudentene medalje. Det ble sagt at det å ha kommet så langt var en prestasjon i seg selv, noe som jo stemte. Charis Bible College i Colorado Springs var også eneste skolen til Andrew Wommack som tok imot internasjonale studenter fant jeg ut etterhvert, som Gud selvfølgelig kjente til i forkant (Romerne 8:28).

Det er helt på tampen av 2013, rett før skolen åpner de nye lokalene oppi Woodland Park og det nærmer seg jul. Undervisningen går som normalt og det er pause akkurat nå. Vi er fremdeles i de gamle lokalene nedi Colorado Springs.

Her kommer du ikke til å være neste år.

— *Jeg sitter på skolen og Den Hellige Ånd sier*

Jeg tenkte inni meg at dette kunne så absolutt ikke være Den Hellige Ånd, så jeg protesterte kraftig på det som ble sagt. Noen ganger er jeg barnslig slik, dessverre. Men dog, det var av sin godhet at Gud gjorde det slik, noe jeg skulle forstå først senere i 2014. Vi hadde en flott tid på skolen. Min kone gikk kveldsskolen og jeg på dagskolen og vi byttet på å passe barna.

Jeg velger å ikke dele åpent om en traumatisk hendelse som fant sted i USA på denne tiden da vi kjørte på motorveien hundre kilometer i timen. Det jeg kan si er at personen det gjaldt nektet å ta ansvar. Ikke kom personen med noen form for unnskyldning eller forstod skaden denne handlingen kunne ha forårsaket.

Kapittel 29

Charis Bible College (2014)

Vi var kommet til 2014 og Charis Bible College har åpnet opp det nye bygget sitt i Woodland Park og undervisningen til førsteårskullet skjer i hovedsalen der. Konstruksjonen er luftig med bærekonstruksjon av tre med flotte buer som troner høyt over oss. Amerikanerne er generelt flinke med innredning og dette var en flott trekonstruksjon hvor ene siden av rommet hadde et gedigent panoramavindu mot Pikes Peak på 4302 moh. Woodland Park lå på 2580 moh, så dette var litt spesielt. Vi bodde selv på 2300 meter og var noe kortpustet de første månedene av vårt opphold der når vi gikk i trapper og liknende.

Skolen har Bibelen som hovedmateriale men vi får utdelt hefter med tematisk oppdeling av lærestoffet og etter endt tema går vi alltid gjennom en enkel test for å se om vi har tatt til oss materialet. Det arrangeres jevnlig konferanser og et tema som ofte går igjen på *Charis Bible College* er helbredelse og Guds nåde. Ikke nåde til å synde, men Guds nåde for synderen som kommer til korset og legger ned sitt eget og sin motstand mot Gud. Jeg har ikke nevnt dette særlig, men jeg har sett mange mirakler når jeg har bedt for folk og det er dette også Andrew Wommack deler litt om, Guds nådegaver til oss mennesker og hvordan helbredelse er naturlig å forvente for De Hellige (Jakob 5:14-15). Dette visste Gud og jeg kjente meg *veldig hjemme* her på Bibelskolen i så måte. Min kone var nok glad i alt det praktiske rundt reise, planlegging og generelt et nytt sted med nye venner og aktiviteter. Et varsellys på denne tiden er at hun ikke er glad i å lese Bibelen sammen med meg og blir raskt utålmodig og irritert når jeg snakker om det skriften sier eller forteller om de tingene Gud gir meg eller helbredelsene jeg ser.

Vi går gjennom skoleåret og familien begynner samtidig å gå i en menighet i Woodland Park på søndager hvor det også er barnesamlinger. Under skolen snakker en av bibellærerne, *Greg Mohr*, direkte til min eks-kone midt i undervisningen. Jeg var veldig heldig for all undervisning blir gjort lydopptak av. Få eller ingen kjente til utfordringene min daværende kone og jeg gikk gjennom; arbeidet for Gud tynget tungt mellom oss. Det hele var et paradoks i grunn, da hun og familien erkjenner seg som troende. Likevel, Greg Mohr sier det jeg selv ikke ønsket å uttrykke. Greg Mohr kjente ikke på noen måte min eks-kone når han talte til henne, så dette kom ut av det blå for å si det slik:

Gud kommer til å **sprenge vantro** ut av deg og bringe deg til en slik gunst og slik velsignelse og slik tro for økonomi. Og Gud kommer til å sprenge det fullstendig ut av deg, og han kommer til å bruke deg kraftig, ikke bare innen økonomi, men også innen helbredelse. **Og Gud kommer til å bruke deg**

mektig hvis du lar Ham. Hvis du gir ham tillatelse til å gjøre det. Og jeg kansellerer fiendens oppdrag mot deg og enhver negativ opplevelse som har prøvd å få deg av veien. Din Far elsker deg og han ønsker å utøse sin velsignelse over ditt liv. Du kommer til å oppleve dette og du skal hjelpe andre til å oppleve dette. Amen? Amen!

— Greg Mohr talte til min kone

Da Marcus Wick noen måneder senere sa at Gud skiller oss, ble det tydelig at hun allerede har bestemt seg for å separeres. Vi var ment å skulle fungere sammen, som ett legeme (Efeserne 5:31), men Gud hadde sett hvordan ting bar seg. Må Gud se i nåde til de som lar seg forføre av denne verdens fristelser:

Sannelig, jeg sier dere: Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket. Den som gjør seg selv liten som dette barnet, han er den største i himmelriket. Og den som tar imot et slikt lite barn i mitt navn, tar imot meg. Men den som lokker til fall en av disse små som tror på meg, han var bedre tjent med å få en kvernstein hengt om halsen og bli senket i havets dyp. Ve denne verden som lokker til fall! Forførelsene må komme, men ve det mennesket som de kommer fra! Om hånden eller foten din lokker deg til fall, så hugg den av og kast den fra deg! Det er bedre for deg å gå lemlestet eller halt inn til livet enn å ha begge hender eller begge føtter og bli kastet i den evige ild. Og om øyet ditt lokker deg til fall, så riv det ut og kast det fra deg! Det er bedre for deg å gå enøyd inn til livet enn å ha begge øyne og kastes i helvetes ild.

— Matteus 18:3-9

Når en person driver med psykologisk manipulasjon for å få en til å tvile på sin egen dømmekraft, oppfatning eller hukommelse så er dette kjent som gaslighting og er i grunn svært alvorlig som sådan.

På slutten av skoleåret måtte jeg gå sommerskolen da vi hadde startet opp til vinter semesteret og ikke på høsten. Min kone og barna dro på ferie til Norge sommeren 2014 og tenkte at de skulle komme tilbake til neste skoleoppstart, men inni meg kjente jeg at det var noe som var feil ved dette. Jeg husket ikke da at Den Hellige Ånd hadde snakket til meg tidligere på skoleåret og sagt jeg ikke kom til å være der neste år. Heller ikke hadde jeg åpent tatt imot dette.

Vi blir enig om ikke å gå videre det andre skoleåret. Deretter flytter vi til Levanger etter hennes ønske. Jeg var lei meg for at vi sluttet etter ett år. Det som så skjer er at bare to til tre uker før jeg reiste tilbake fra USA så snakket fire av De Hellige til meg. Den ene var i menigheten vi hadde gått i det året. Det var mitt siste menighetsmøte der og de hadde

nettopp bedt for meg. Jeg skulle til å gå bak i salen da en av De Hellige, en profet, stod opp og ut av det blå talte om forskjellige ting jeg kom til å gjøre for Gud. Litt av det som ble sagt var at jeg kom til å reise til flere land i Europa og han sa at arbeidet mitt skulle bli mye større enn jeg selv forventet. Han hadde selv gått på Charis og likeså hans kone fra Frankrike. Det var sterke ord og jeg ble helt tatt på sengen av dette. Hans ord skulle senere bli bekreftet av andre i Gud (2. Korinterbrev 13:1).

De to neste som talte til meg var ekteparet Marcus og Sharon Wick. De hadde også gått på Charis sammen med meg og jeg var *tilfeldigvis* på et husmøte med noen fra bibelskolen hos dem på dette tidspunktet, første og eneste gang jeg har vært på husfelleskap med dem. Vi var fremmede for hverandre, bortsett fra at vi gjenkjente hverandre. Både han og hun snakket til meg med ord fra Gud.

Gud viste Marcus at jeg hadde gravd dypt i Guds ord, men at nær familie hadde kritisert meg for de valgene jeg hadde tatt for Gud. Gud var ikke glad for dette. Det profeten så ser er et tog med meg i front. Og Gud sier at Han kommer til å kople av vognene bak meg og ta bort tyngden av dette og gjøre det slik at jeg kan starte å jobbe for Ham. Sesongen for dette arbeidet skulle snart starte blir jeg fortalt. Sharon gav meg også en bekreftelse på at tiden fremover kom til å bli svært vanskelig og at det ville føles som om det vil komme til å stagnere helt opp, men at store ting bruker tid på å bygge opp momentum. Marcus sier også at han ser en elv renne over meg med velsignelser fra Gud (Salme 46:4), noe som har blitt bekreftet senere også.

— Marcus og Sharon Wick i 2014

Den siste personen var *Jeffrey Hardwick* og han hadde også gått på Charis tidligere. Jeg var blitt invitert på pizza og han var en av de inviterte. Uten å kjenne min bakgrunn spurte han om han kunne dele ord til meg fra Gud. Han sa blant annet at Gud hadde gitt meg gaven «*kreative mirakler*» (Johannes 14:12). Jeg har ikke skrevet om dette tidligere, men jeg har bevitnet bein og liknende gro eller forlenges på sekunder og jeg var fullt klar over hva han mente. Han sa også at jeg var kreativ av meg og at Gud var veldig glad for at jeg søkte bekreftelse før jeg tok viktige valg.

Jeg trodde jeg hadde sviktet Gud, men min sorg ble snudd til glede da jeg nå forstår at arbeidet mitt ikke var ferdig. Jeg forstod at Gud kom til å ta bort problemene som holdt meg tilbake (Romerne 8:28), men ikke at Gud faktisk kom til å skille meg tre år senere. Dette er første gang opp til dette tidspunktet at Gud har talt til meg gjennom fire troende over så kort tidsrom. Det var også dette året jeg begynte å bli kjent med Jangili fra et asiatiske land og vårt virke og broderlige vennskap starter dette året.

Kapittel 30

Tilbake til Norge (2015)

Vi var kommet til 2015 og jeg var arbeidsledig. Om vi hadde prøvd å bli værende ett år ekstra så ville jeg mistet rettigheten på dagpenger. NAV avslo faktisk søknaden og denne gikk først gjennom når jeg klagde på vedtaket. Jeg hadde på dette tidspunktet en solid utdannelse og fin erfaring, men sliter med å finne meg jobb. Heller ikke virker arbeidsgiverne imponert over at jeg har gått på bibelskole og skulle helst sett at jeg var ordinær ikke-troende. Jeg forstår at min CV har et hull i deres øyne og ikke bare et teknisk ett. Dette ble fortalt meg både indirekte og direkte i så måte.

I frustrasjon over å ikke ha arbeid begynner jeg dette året å skrive på en tekst hvor jeg deler om hvem Far er og hva Han har gjort for oss. Det skulle utvikle seg til å bli mye mer enn jeg hadde forestilt meg. Oppi alt så får vi to sønner til og det er ekstra liv i leiligheten nå for å si det sånn. Gutter og jenter er litt forskjellige slik. Ikke bare er det liv på rommene, men også inni veggene da huseier har et museproblem. Litt frustrerende med hensyn på hygiene men også spennende for barna og det var med skrekkblandet fryd de åpnet skapdøren under vasken der musefellen var. Det er mange fine stunder med barna, men det å ikke ha et *arbeid* var nytt og utfordrende. På dette tidspunktet ante det meg at det som var blitt sagt i 2012 av *Kvinneforum Nordhordland* muligens snakket om det jeg her startet opp, men jeg var ikke sikker. Jeg fant glede i å skrive, akkurat som nå. Dette året er også første gang jeg drar på misjonstur til et asiatiske land og ser folk helbredet, satt fri fra lidelser og ta imot Jesus (Apostlenes gjerninger 1:8). Det var en flott tur men også utfordrende da jeg ikke alltid klarte å forholde meg passiv. Jeg deler gjerne både i tide og utide og når en av sjefene på hotellet bevitner mirakler og får sin kone helbredet så ser man ikke bort i fra at det kan bli litt kluss med myndighetene. Jeg kom ikke under religiøst visum, så det var litt spennende for å si det slik. Jeg stod med to av de ansatte, kristne begge to, og vi gikk til en kvinne og hennes datter som bodde i garasjen ved siden av hotellet. Datteren hadde hatt tungetale tidligere, men hadde så mistet denne. Hun hadde en abnormal kraftig vekst og moren ba oss be for henne. Mens vi ber bryter datteren plutselig ut i sterk tungetale som fikk nakkehårene mine til å reise seg. Det var mye som skjedde, kort sagt, men fantastisk var det, om en dog litt nervepirrende!

Mine kjære, dere har jo alltid vært lydige mens jeg var hos dere. Så vær det enda mer nå når jeg er borte, og arbeid på deres egen frelse med respekt og ærefrykt. For det er Gud som er virksom i dere, så dere både vil og gjør det som er etter Guds gode vilje. Gjør alt uten murring og misnøye, så dere kan være uklanderlige og rene,

Guds barn uten feil midt i en vrang og villfaren slekt. Dere stråler blant dem som stjerner på nattehimmelen når dere holder fast på livets ord, og da skal jeg få den ros på Kristi dag at løpet mitt og strevet mitt ikke har vært forgjeves. Ja, om jeg selv skal ofres mens jeg gjør altertjeneste og bærer deres tro fram som offer, er jeg likevel glad og gleder meg med dere alle. Så må også dere være glade og glede dere sammen med meg.

— Filippene 2:12

Det var nå gått syv år siden jeg ble født på ny. På tross av alle opplevelsene jeg hadde denne tiden så var jeg ikke sikker på min egen fødsel i ånden. Gud må ha visst om dette helt fra begynnelsen av, for opplevelsen jeg hadde med å få et syn der jeg stod inni et egg var et bilde av min egen ånd i Gud. Helt siden den opplevelsen hadde jeg dog tvilt på det jeg så. Vi er i 2015 og Gud er i ferd med å svare meg på hva jeg hadde opplevd. Vi var en gruppe av De Hellige som delte evangeliet på gaten i Trondheim og jeg gikk med to andre brødre da jeg kjenner at jeg trekkes mot en gruppe mennesker på Trondheim Torg. Den ene broren nektet å bli med oss da det sto tre lettkleddede unge damer der sammen med en ung mann og forsvant raskt bort fra oss. Vi gikk rundt og når vi snudde oss mot dem kjente jeg en smerte eller merkelig følelse i høyre arm og skulder. Jeg spurte om noen av dem hadde problemer med høyre arm eller skulder og umiddelbart bekreftet den unge mannen dette. De unge damene friket litt ut for å si det sånn, men vi beroliget dem. Vi fortalte at vi kom med Jesus og delte evangeliet og dette var en nådegave fra Gud, det å kjenne og høre fra Den Hellige Ånd. Vi ba så for den unge mannen og han fortalte oss at han het *Azariah* og var ungdomspastor i den internasjonale menigheten Betel her i Trondheim. Han fortalte også at han for første gangen i sitt liv hadde hørt Den Hellige Ånd tale til ham *audibelt*:

Ta med deg tre egg og gå ned til (Trondheim) sentrum!

— Den Hellige Ånd snakket til *Azariah* i 2015

Audibelt betyr at man hører med øret og ikke i ånden. Og dette overrasket oss alle, ikke bare *Azariah*. Han visste ikke hva som skulle skje og hvorfor han skulle gå til sentrum så Den Hellige Ånd måtte gjenta beskjeden to ganger før han faktisk tok med seg de tre eggene og gikk ned til sentrum. Han fant ingenting der og han kommenterte og sa at på veien tilbake så gikk han en litt annen vei enn den han vanligvis går. Og det var da vi kom og snakket med ham. Jeg sa at «**eggene betyr nytt liv**» og var glad for ham i dette. Det var først da jeg tok toget tilbake til Levanger at det slo meg hva som faktisk hadde funnet sted. Jeg forstod at Far i Himmelen etter syv år nå hadde svart meg på spørsmålet om hva synet av meg selv inni egget tilbake til 2008 betydde.

Under hans vinger kan du søke ly, han dekker deg med sine fjær. Hans trofasthet er skjold og vern.

— Salme 91:4

Og dette bekrefter Jesus også i Matteus:

Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine. Men dere ville ikke.

— Matteus 23:37

Husk at vi døpes til Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånds navn (Matteus 28:19). De jobber sammen i treenighet og hvis der er én setning som kan beskrive Fars vilje for oss mennesker så er det denne: **LIV, IKKE DØD!**

Som nevnt symboliserer eggene liv fra Gud og mitt eget syn bekreftet dette før jeg selv hadde lest om det i Bibelen eller hørt det fra andre rundt meg. Jeg vet nå at jeg er født på ny av Guds ånd (Johannes 3:3) og mine gjerninger er også med tegn og undre og slik kommer det til å fortsette om jeg går med Den Hellige Ånd. Verden er inngrodd i penger og materiell velstand og det er naturlig å forvente at mange vil håne en når man kommer med ord fra Gud. Dette kommer ikke bare fra fremmede, men også egen familie og andre «troende» som selv skulle være i brann for Guds ord og ikke forholdt seg lunken. Er det én ting jeg vet etter så mange år med Far så er det det at jeg er utrolig heldig som har tatt imot døren til Guds liv, livets vann, dødens frigjører, vår skaper, som Herre og Mester, Jesus Kristus. *Halleluja! YES!!*

Jeg forstod endelig i 2015 at Gud virkelig hadde sett i nåde til meg dagen jeg ble frelst i 2008 og jeg undres over ordene Han gav til Moses da Gud satte sitt folk fri fra Egypt:

Herren sa til Moses: «Du skal hellige mig alt førstefødt, alt det som åpner morsliv blandt Israels barn, enten det er folk eller fe! Mig hører det til.» Moses sa til folket: «Husk den dagen da dere dro ut av Egypt, ut av slavehuset. For med sterk hånd førte Herren dere ut derfra. Da skal dere ikke spise noe syret. I dag drar dere ut, i måneden abib. Med ed lovet Herren fedrene dine å gi deg et land som flyter av melk og honning...»

— Andre Mosebok 13:1-5

Tenker jeg at Den Norske Kirke ikke har gudfryktige menigheter? I stor grad ja, dessverre. Men de står ikke alene i dette. Og det jeg opplevde personlig i min egen ungdom er også bekreftet av Sokneprest Morten Gravdal i Møre bispedømme over 40 år siden.

Morten fikk bilde fra Gud etter et budskap i tunger når han var student ved Menighets-fakultetet i Oslo:

Det var bildet av et tog. Toget gikk gjennom et landskap i stor fart. Det var lenge siden det hadde gått tog på skinnegangen, og både trær og store steiner var falt ned i skinnegangen. Men foran på lokomotivet var det en stor plog. Denne ploget feide alt som var på skinnegangen til side. Til og med på steder hvor det hadde gått ras, - og det såg farlig ut, feide ploget skinnegangen rein, og toget mistet ikke noe av farten. Så såg jeg at ploget var en åpen bok. Damp lokomotivet ga ikke fra seg røyk, så jeg forsto at det var ikke kraften fra maskinen som drev toget framover. Det som drev toget framover var at folket som var med toget, leste boken – og trodde det som sto der! Folk lente seg ut av vinduene, de hadde vind i håret og tårer i øynene pga av vinden. De jublet fordi det gikk så fort! Så kom neste bilde: Toget sto stille. Det sto på en stasjon. Ploget – boken - var demontert og låg oppe på en av vognene. Der gikk lokførere og konduktører og folk med jernbane luer og uniformer med stjerner og striper. De leste litt i boken, og de klypte og limte, - de tok vekk det de ikke fikk til å passe. De reiv ut hele sider av boken, og de gjorde ingen ting for å sette ploget på plass igjen. Noen lurte på hvorfor toget ikke gikk. De aller fleste var fornøyd med at det sto, de gikk av og på akkurat som det passet seg. Dette toget er naturligvis kirken og de kristnes forsamling. Boken er Bibelen. Kraften i Bibelen ligger i at de kristne leser Bibelen – og tror det som står der! Når de kristne gjør det, vil kirken gå framover. Kirken har potensiale til å gå framover i rasende fart, det vil skje når kristne leser Bibelen, og det som står i Bibelen får forme de kristnes liv. Dette var et bilde jeg fikk for nesten 40 år siden, - og hvis dette var sant den gangen, så er det i alle fall sant nå! De sentrale og toneangivende teologene og biskopene klipper og limer i Guds Ord på en sånn måte at det ikke er noe igjen. Liberal teologi gjør at Bibelen ikke lenger ansees som en Hellig bok. Jeg tror Gud gremmes! Muligens enda verre: Han vredes! Og Han utfordrer oss til å montere ploget foran på toget igjen! Hele Guds Ord må stilles foran øynene på kirkens folk og den kristne forsamling – og det må forme våre liv, rense oss og hellige oss! Da kan kirken i Norge begynne å bevege seg igjen! Kanskje var bildet en profeti for vår tid? Det er lenge siden det har gått noe tog på skinnegangen i Norge. Det er lenge siden vi har hatt vekkelse! Mye stein og trær har falt ned på skinnegangen, og det har gått flere ras. Det kan se umulig ut at et tog kan bevege seg på en skinnegang som er i så dårlig forfatning. Men – Bibelen forteller oss at vi tror på en Gud som ingen ting er umulig for – gjør den ikke?! La oss få ploget på plass igjen!

— *Tolkning av tungetale til Morten Gravdal rundt*

Tittelen på youtube-videoen der han deler dette er: «Han fikk et syn, om hvordan det ville gå med Den norske kirke».

Det Gamle Testamentet er som en skygge av Guds lovnader og Jesus vår frelser åpnet opp ordet og er veiviseren til det virkelige lovede land; Himmelen. Når Israelittene ble satt fri fra Egypt så lurte Gud dem bevisst inn i en felle så de måtte gå tvers gjennom Rødehavet for å unnsnippe døden. Dette var en skygge av frelsen i Jesus Kristus. Vi må alle gå gjennom Rødehavet som er dåpen til nytt liv (Romerne 6:4) og renselsen fra det gamle! Gud stengte også muligheten for enkelt å vende tilbake. Egypt var et bilde på død, verdens skjebne. De som velger Gud blir adoptert inn i Hans familie og podet inn i oliventreet (Romerne 11:17). Disse er De Hellige Velsignede som med frimodighet kan rope på **Herren Sebaot** med navnet **Abba, Far**:

Derfor, søsken, skylder vi ikke vårt kjøtt og blod noe, så vi skulle leve slik det vil. For hvis dere lever slik kjøttet vil, skal dere dø. Men hvis dere ved Ånden dreper kroppens gjerninger, skal dere leve. Alle som drives av Guds Ånd, er Guds barn. Dere har ikke fått den ånden som slavene har, så dere igjen skulle være redde. Nei, dere har fått Ånden som gir rett til å være Guds barn, den som gjør at vi roper: «Abba, Far!» Ånden selv vitner sammen med vår ånd om at vi er Guds barn. Men er vi barn, er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, så vi også skal få del i herligheten sammen med ham.

— Romerne 8:12-17

Et vitnesbyrd jeg ønsker dele fra dette året er når vår søster *Anne-Gro Fjellingsdal* ble helbredet på Laberget. Det var samling med Levanger Vineyard og under samlingen kjente jeg som om det prikket i deler av nakken. Jeg forstod ikke hvorfor og så rundt meg og tenkte som vanlig at enten er dette meg eller så *er det noe på gang*. Vi spiste middag senere og jeg havnet *tilfeldigvis* ved siden av Anne-Gro. Etter en stund ut i praten bemerker jeg at jeg kjente noe merkelig der under samling, men at jeg ikke forstod hvorfor. Da bemerker Anne-Gro at hun selv har hatt problemer det samme stedet i flere år og konstant bruker smertestillende. Kort fortalt, vi ber og hun kjenner umiddelbart det tinger der smertene var og hun blir helbredet og slutter å bruke smertestillende. Slik har det holdt seg i alle år etterpå. Anne-Gro har en gave til å skjelne ånder og dette er en gave menigheten trenger å ta i bruk (1. Korinterbrev 12:9-10).

Samtidig dette året snakker Den Hellige Ånd ikke bare til meg om publikasjonene som skulle komme men også at jeg kom til å utgi *boken min*. Jeg husker jeg stod bakerst i leiligheten, rett ved siden av vaskemaskinen med tørketromlen oppå. En Miele tørketrommel med innebygget varmpumpe av alle ting. Dog, det kom overraskende på å høre dette:

Du kommer til å utgi bibelen før du utgir boken din!

— *Den Hellige Ånd i 2015 til meg*

Jeg husker jeg protesterte igjen. En ting var det å bygge publikasjonsmotoren, men å bruke den til å publisere bibler med var jeg svært usikker på. Jeg hadde bygget den til å lage bibler som et appendix til boken der man kunne referere til bibelvers og få disse satt inn i boken samt linket til bibelen i appendixet, ikke enkeltstående bibler. Det tok tid å venne seg til tanken, men parallelt med at det tekniske i publikasjonsmotoren og egne rutiner modnet så gikk det akkurat som Den Hellige Ånd sa. Ikke bare det, men jeg publiserte både separate bibler som Russisk, Japansk, Vietnamesisk og Kinesisk i tillegg til studiebibler, parallell-bibler, King James Strongs samt enkeltstående bibelske ordbøker. Det gikk i grunn *litt bananas* om man kan si det slik, men på den god måte. Og boken Den Hellige Ånd tenkte på er den du faktisk leser nå. Memoaret startet som et brev og utviklet seg til en bok og fungerer nå som et evangelisk verktøy.

Jeg kan også fortelle at da jeg i 2015 var vikar på barneskolen i Levanger så ble jeg sparket fordi jeg fortalte elevene om litt av det fantastiske jeg hadde opplevd med Gud. Elevene spurte meg om hvem jeg var og litt om livet mitt, men dette likte ledelsen svært lite. Det å bli avvist fra jobber på grunn av min tro er ikke noe som snakkes høyt om utad i Norge, men det er et faktum. Troende blir presset til ikke å dele om Gud og som vikar var det tydeligvis enkelt å sparke meg. Når De Hellige holder seg tilbake fra å støtte de som står i fronten så tror jeg at dette er noe Jesus selv vil konfrontere en med senere. Jeg minnes ordene til min gode bror *Bror Øivind* fra Frekhaug tilbake til rundt 2011-2012 der han fortalte meg det å bygge personlig karakter var viktig. Dette gjelder ikke bare de som står i fronten av arbeidet, men alle De Hellige.

I tillegg skjer det at jeg på rundt denne tiden møter en gruppe med ungdommer ved Levanger ungdomsskole. Også her var en av døtrene mine med og jeg delte litt om Jesus til dem, hvorpå jeg spør dem om de har smerter eller andre problemer i kroppen vi kan be for. Den ene så på meg og sa at han har hatt ryggproblemer i lang tid. Jeg spør om jeg kan legge hånden på ham og be. Etter at jeg ber for ham så klarer han ikke lenger å kjenne noe ubehag der og ser litt forundret ut. Jeg ber ham gå og hoppe på trampolinen og etterpå når han kom tilbake så ser han enda mer overrasket ut, for plagene var borte. Jeg fortalte ham at han ikke måtte la noen snakke bort miraklet og stole på det han nå hadde opplevd, samt at Gud var glad i dem. Vanligvis deler jeg også at de må bli født på ny og at Jesus er veien sannheten og livet (Johannes 14:6), men at verden ofte ikke ønsker Gud. Vel, da jeg kom hjem, kjente jeg hvor langt fra hverandre vi var kommet gjennom disse årene. Hun fortalte blant annet til meg at folk kom til Jesus, ikke motsatt. Det er jo litt merkelig, når faktum er at Jesus selv dro rundt i Israel og både delte med mennesker og døpte dem. Og han sendte også ut disiplene sine for å dele evangeliet med folket hvorpå de også ba for dem og så tegn og undre følge. Alt på befaling og i autoritet av Jesus selv før Han hang på

korset og ble tatt opp til Gud igjen. Selv før Den Hellige Ånd hadde kommet til folket og disiplene faktisk var åndsdopt. De fungerte med den autoritet Jesus hadde gitt dem.

Etter at Johannes var blitt satt i fengsel, kom Jesus til Galilea og forkynte Guds evangelium, og sa: "Tiden er fullbyrdet, og Guds rike er kommet nær. Omvend dere og tro på evangeliet!" Da han gikk langs Galileasjøen, så han Simon og Andreas, Simons bror, i ferd med å kaste not i sjøen; for de var fiskere. Jesus sa til dem: "Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!" Straks forlot de garnene og fulgte ham. Da han var gått litt lenger, så han Jakob, sønn av Sebedeus, og Johannes, hans bror, som også satt i båten og bøtte garnene. Straks kalte han dem, og de forlot sin far Sebedeus i båten med leiefolkene og fulgte ham. De kom til Kaper-naum, og straks på sabbaten gikk han inn i synagogen og underviste. De var slått av forundring over hans lære, for han lærte dem som en som har myndighet, og ikke som de skriftlærde. I synagogen deres var det en mann med en uren ånd. Han ropte: "Hva vil du oss, Jesus fra Nasaret? Er du kommet for å ødelegge oss? Jeg vet hvem du er: Guds Hellige!" Men Jesus truet den og sa: "Ti stille og far ut av ham!" Den urene ånden rev og slet i mannen og fór ut av ham med høye skrik. Alle ble forskrekket, så de spurte hverandre: "Hva er dette? En ny lære med myndighet! Til og med de urene åndene befaler han, og de adlyder ham." Og ryktet om ham spredte seg straks over hele Galilea.

— Mark 1:15-28

Er det uventet å finne slik motstand mot evangeliet selv i ens egen familie? Jeg mistenker at når dette skjer så kan ens egne familiemedlemmer finne på alle slags unnskyldninger til å fordømme en persons handlinger for God. Dette er gjerne med bakgrunn i deres egen usikkerhet for hvordan folk tenker om dem. Jeg vet at det å miste ansikt når folk snakker eller ser nedsettende på forkynnere av Jesus er å forvente. Det er en del av det å arbeide for Gud. Det er fantastiske gleder, men også en sorg til tider. Og det er mange hindringer for å dele evangeliet på gaten og noen av dem kommer av indre personlige stridigheter innad i familien.

Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. For jeg er kommet for å sette skille: Sønn mot far, datter mot mor, svigerdatter mot svigermor, og en manns husfolk skal bli hans fiender.

— Matteus 10:34-36

Den som ikke har opplevd å bli fordømt og kritisert for å dele evangeliet har i grunn ikke rett til å uttale seg når det kommer til private anliggende til evangelisten uten å ha satt seg godt inn i situasjonen det er snakk om. Flere har prøvd å komme med gode,

velmenende og til tider irettesettende ord til meg. Og jeg er takknemlig for at man prøver å hjelpe. Det er helt riktig at jeg har gjort ting som er feil, absolutt. Men jeg har også tiet og lidd i det stille, der bare Gud vet hva som har funnet sted. Det vil også til tider være menighetsmedlemmer som taler dårlig bak ryggen din. Men jeg sier deg dette: Tilgi dem som kritiserer deg (Kolosserne 3:13). Ta vare på hjertet ditt om du skal kunne fortsette å dele evangeliet og kunne glede deg over velsignelsene du har fått, hver dag.

Derfor, mine kjære, dere som alltid har vært lydige: Arbeid på deres frelse med frykt og beven, ikke bare når jeg er til stede, men enda mer nå når jeg er borte. For det er Gud som virker i dere både å ville og å gjøre etter hans gode vilje.

— Filipperbrevet 2:12-13

Kapittel 31

Asia (2016)

Det er nå 2016 og jeg var på min andre reise mot østen. Jeg er veldig glad for å treffe gruppen med pastorer sammen med Jangili. Vi taler i de forskjellige kirkene. Det var ikke så enkelt å dra fra Norge da min kone var gravid med ene gutten vår og hvis jeg ikke hadde fått en bekreftelse på at dette var riktig så ville jeg nølt med å dra. Dog endte alt godt både for turen og fødselen etterpå. Det som er spesielt denne gangen er at noen hadde bestukket eller tipset noen av de lokale myndighetene om at Jangili hadde satt opp huset ulovlig. Kanskje i respons til vårt arbeid, ikke vet jeg. Rett etter at jeg dro fikk de derfor besøk av en gruppe mennesker som kastet dem ut og rev ned boligen deres mens familien stod på gaten og bevitnet det hele. Dette ble gjort brutalt og effektivt og pastoren ble innlagt på sykehuset i sjokk. Han kom til hektene igjen etterhvert og det som senere skjedde var at de lokale myndighetene innrømmet *feilen* og la seg flat.

Jangili og familien fikk nye byggematerialer av myndighetene og vi hjalp dem også med å få bygget opp hjemmet sitt med tilhørende kirkerom. Ikke bare det, men de får også papirene sine i orden slik at de kan ha bibelskole på stedet også, så dette ble en velsignelse for dem alt i alt på tross av vanskelighetene de måtte gjennom. Jeg må også legge til at det var fantastisk å besøke dem i et asiatiske land og at vi bevitnet mirakler og undre som styrket alle De Hellige i troen. En av disse var multiplikasjon av mat (Johannes 6:11-13). Jeg husker at jeg hørte i min ånd om matmirakelet i Bibelen i begynnelsen av måltidet, før pastoren i det hele tatt snakket. Så fortalte pastoren meg rett ut: «Jorn, jeg kjøpte aldri så mye kylling—det du ser er ikke mengden jeg kjøpte.» Han trengte maten til bibelstudentene også, og det var nok til langt flere enn det skulle tilsi. Samtidig opplevde min kjære i Levanger noe lignende der mat ble multiplisert. Det var rett og slett fantastisk.

Det bør også legges til at når jeg kom hjem til Norge så tok en kristen asiater kontakt med meg. Han snakket til meg om min kone og hennes foreldre. Det han sa, var skarpt og sant, men det er ikke noe jeg vil gjengi her. Jeg tenkte først at han var uhøflig som kunne si noe slikt, men når jeg tenkte på det så forstod jeg at det jo var riktig og jeg kunne ikke benekte det jeg hadde opplevd rundt dem de siste årene. Man skal elske sin kone (Efeserne 5:25), men når hun blir din verste fiende og agerer deretter så blir hun som en vantro. Jeg kan ikke se at dette har endret seg de siste fem årene heller, noe som gir diverse utfordringer med barna. Det betyr ikke at jeg skal være dårlig mot henne, men jeg må erkjenne at livet er litt utfordrende også nå etter skilsmissen med tanke på familien. Og Gud har vært tydelig med meg at jeg ikke kan ha samleie med min kommende kone

uten at vi er gift. Å si man er troende og glad i Gud og samtidig ikke er gift er motstridende og ikke i henhold til Guds hjerte for hva kjærlighet faktisk er (Jakob 2:17). Dette er også noe jeg har sagt til min eks-kone. Handling og tro må gå hånd i hånd, i hvert fall må en kjempe for dette. Vi hopper tilbake til 2016 og jeg er fremdeles jobbsøker og vi er i Norge etter turen til Bibelskole i USA.

Jeg søker i 2016 på stilling som Systemutvikler i Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Forskningscenter på Levanger. Jeg får ikke denne selv om jeg i eget hode var den mest egnede kandidaten etter det jeg kunne lese av søknadslisten. Jeg var ganske overrasket over dette, men alt hadde en mening tydeligvis. Noe inni meg forteller at «*dette er jobben min*» uten at jeg helt kan forstå det med hodet. Ikke vet jeg da at de kommer til å ansette meg i prosjektstilling halvannet år etterpå. Likevel, dette året forteller Den Hellige Ånd meg at jeg kommer til å utgi bibelen før jeg utgir boken min. Jeg protesterte da jeg såvisst ikke kjente meg trygg på dette, men slik gikk det no allikevel og jeg vokste meg fortrolig med tanken.

Jeg sluttet med dagpengene selv om vi ikke hadde særlig mye å rutte med da min kone også var i fødselspermisjon. Jeg jobbet natt og dag for å utvikle publikasjonsmotoren som skulle digitalisere gamle bibler, bibelske ordbøker inkludert Hebraisk og Gresk ordbok. Dette ble *vevd sammen* akkurat som profetien fra mai 2012 sa når jeg var på husfellesskap med Kvinneforum Nordhordland. Publikasjonsmotoren kan også lage standard digitale tekstbøker, men jeg har fremdeles ikke brukt den til dette annet enn i undervisningsformål. Materialet til biblene og ordbøkene henter jeg gratis på Internett da de har utgått kopibeskyttelse. Rundt 40 oversettere totalt ble leid inn i prosessen med å oversette *forordet* som er skrevet av meg på norsk og engelsk. I løpet av juni 2016 hadde jeg til min egen overraskelse klart å utgi i overkant av 30 publikasjoner på Amazon. De solgte dog forsvinnende lite, men startskuddet var satt. Jeg våkner så en morgen og hører følgende i min ånd:

Vær ikke langt fra meg, for nøden er nær, og det er ingen som hjelper.

— Salme 22:11

Jeg hadde på dette tidspunktet presset kroppen for hardt når jeg jobbet med publikasjonsmotoren. I tillegg hadde jeg sett for mye på internettvideoer om verdens tilstand og var ekstra nervøs for hva dette betydde. Nå er det verdens undergang tenkte jeg, hvor enn utrolig det høres ut, men jeg var ganske enkelt for utslitt i kroppen til å tenke klart på det tidspunktet. Jeg hadde heller ikke brukt tid med Gud men fokusert på alt annet enn Ham (Matteus 6:33). Salme 22:11 skulle uansett bli et nøkkelvord for meg i hjelpen på å takle det som kom de neste to årene og jeg er dypt takknemlig for at Gud advarte meg. Starten på en helt ny tid står for døren og Gud er fullt klar over at det blir en vanskelig tid før ting endrer seg.

Det som også skjer senere dette året er at Gud snakker til meg klokken tre om natten (Salme 63:7). Jeg hadde jobbet uavbrutt og det var ikke uvanlig at jeg la meg i 5-6 tiden om morgenen og sov noen få timer før jeg stod opp og tok meg av barna. Hun hadde på dette tidspunktet ikke jobb heller men gikk i fødselspermisjon med to av de siste guttene våre, så det var også en fin men hektisk tid. Jeg liker å være litt *barnslig* av meg og det å ha fem barn er en velsignelse i så måte.

Denne natten la jeg meg rundt tre og var helt knust i kroppen over alt arbeidet og det mentale stresset. Jeg hadde akkurat lagt meg i sengen da Gud snakket direkte til meg og denne gangen var det ikke Den Hellige Ånd men Far som talte. Det formelig ristet på innsiden min når ordene ble gitt og Gud Faderen snakket på engelsk til meg:

As if I do not love to hear your voice.

— Gud taler kl. 03 om natten i 2016

Jeg kjenner samtidig en fylde og kraft gå gjennom meg når Far uttaler ordene og jeg *bryter* sammen hvorpå tårene begynner å renne. Det å vite at **El Shaddai** direkte sier at Han er glad i meg var et sjokk og jeg forstår at Han savner når Hans barn ikke bruker tid med Ham og søker Ham. Dette var ikke del av Hans plan for meg og jeg måtte slutte å bekymre meg for tiden. Arbeidet var utrolig spennende, men jeg måtte legge fra meg uroen, ei heller jobbe på natten med for lite søvn da dette brøt ned kroppen.

Du legger kanskje merke til at det er første gang jeg bruker El Shaddai om Gud? Jeg søkte i min ånd når jeg skrev dette og det var da jeg fikk for meg at jeg skulle bruke El Shaddai. Deretter søkte jeg og fant at dette var det *Gud Jehovah* introduserte seg som *første gang* for Abram og første gangen Shaddai står skrevet i Bibelen. Det skjer når Gud presenterer seg for Abram:

Da Abram var 99 år gammel, viste HERREN seg for ham og sa til ham: «Jeg er Gud, Den veldige (El Shaddai). Lev for mitt ansikt, vær hel i din ferd! Jeg vil slutte en pakt mellom meg og deg og gjøre deg umåtelig stor.» Da kastet Abram seg ned med ansiktet mot jorden, og Gud sa til ham: «Se, dette er min pakt med deg: Du skal bli far til en mengde folkeslag. Du skal ikke lenger kalles Abram, men Abraham skal navnet ditt være; for jeg gjør deg til far for mange folkeslag

— Første Mosebok 17:1-5

Hvis man ser på det Hebraiske i El Shaddai så er «El» brukt for «Gud» og «Shaddai» er satt sammen av tre Hebraiske bokstaver: *Shin, Dalet og Yod*. **Shin** er det fortærende, oppslukende. **Dalet** er døren, gjerne brukt som et skille eller passasje mellom det fysiske og åndelige. Til slutt har vi **Yod**, den minste av alle Hebraiske bokstaver og etter jødisk

tankegang symbol for det atomiske, det minste, sprengkraften og skaperkraften i Gud. Alle hebraiske bokstaver inneholder *yod* i seg. Shaddai virker å bety utifra bokstavene en beskrivelse av Gud som: «Skaperkraften i fra ånd til verden, både skapelse og destruksjon, *allmektig* om vi setter det sammen til ett ord». Piktogrammene i det Hebraiske alfabetet bærer en egen verden av forståelse i seg selv. Når Jesus sier jeg er begynnelsen og slutten, Alfa og Omega (Åpenbaringen 22:13) så er det første og siste bokstaven i det greske alfabetet. Men ser vi på det Hebraiske alfabetet så er det Alef og Taf. Alef er bilde på enhet, sterk, leder, først. **Taf er som et kors som ligger på siden** og er av betydning et merke, tegn, omen eller segl. Når Jesus hang på korset sa Han: «Det er fullført». Derfor er han både begynnelsen og slutten og dette er bare toppen av isfjellet på det som er skjult i det Hebraiske språket i Bibelen.

Å høre Guds stemme den natten og kjenne Hans kjærlighet for meg på denne måten er vanskelig å beskrive, men preger meg den dag i dag. Dette er uansett ikke bare for meg og det er grunnen til at jeg deler dette med deg. Jeg er et av utallige vitner på Guds kjærlighet til oss (1. Johannes 4:19). Selv om vi er som en usynlig prikk og for ingenting å regne når alt kommer til alt, så ser Gud til oss og åpenbarer seg for oss (Salme 8:4-5). Ikke bare det, men Han gir oss sin ånd. Det er i grunn helt absurd de gode tingene vi De Hellige opplever, på tross av prøvelsene og avvisningen vi går gjennom.

Det var også rundt denne tiden at jeg hadde sett øynene til en ung kvinne som bodde nær huset vårt i Levanger. Den lille sønnen hennes virket å være plaget om natten, og på et tidspunkt så hun på meg og det var som om en ånd eller demon så tilbake på meg fra innsiden av øynene hennes. Det traff meg dypt, og jeg forsto der og da at demoner til tider kan avsløre seg selv gjennom øynene til den personen de plager (Markus 5:9). Senere, når jeg passerte henne på gaten, anerkjente hun meg aldri eller sa hei. Jeg mistenker at dette var en del av grunnen, selv om jeg aldri fortalte henne hva jeg hadde sett. Det er en alvorlig påminnelse om at den åndelige kampen er virkelig og nærmere enn vi tror (Efeserne 6:12).

Kapittel 32

Bønnesenteret i Levanger (2017)

I 2017 møtte jeg et misjonærpar fra USA som hadde tjent i flere år i Asia. De var gjestetalere ved Bønnesenteret i Levanger, som *Hakon Fagervik* grunnla. Selv om de ikke kjente meg, ba de for meg og profeterte at jeg ville skrive mye for Gud (Efeserne 2:10), og at jeg måtte slutte å se på klokken (Matteus 6:34). Jeg fikk også beskjed om å ikke be Gud om materielle ting jeg ikke trengte – i det minste var det slik jeg forsto det. Videre delte de at noe uventet ville skje i livet mitt som jeg ikke ville bli glad for, noe helt i strid med min personlighet, men at jeg likevel skulle si ja til det (Jakob 1:2-4). Dette ordet kom kort tid før min kone separerte seg fra meg i august 2017.

Kapittel 33

Separasjonen (2017)

Min kone hadde tatt med barna på tur når hun tok kontakt. Hun ringer meg og sier over telefonen at vi aldri skal være sammen igjen, og at hun separerer seg fra meg. På dette tidspunktet er *Marcus Wicks* ord fra Gud nesten glemt; jeg føler meg forrådt, og kroppen min går i sjokk. Den påfølgende natten er en av de verste jeg noensinne har opplevd, hvor jeg svetter voldsomt hele natten (Salme 34:19). Kroppen min kjemper for å komme seg gjennom natten i ett stykke; det føles som om jeg er i ferd med å bryte sammen. Om morgenen gir Gud meg en drøm for å hjelpe meg å bryte igjennom:

Jeg ser to profesjonelle kvinner med ordet L'Oréal i bakgrunnen. De ser ut til å selge sminke og lignende produkter og er profesjonelt stilet. Deretter roterer hele bildet som om en scenografi snur seg rundt. Foran meg dukker det opp en utrolig kjekk mann av vestlig opprinnelse, lys i huden og blond. Hver eneste detalj er helt perfekt, og han har en unik, slående klesstil og en sveis jeg aldri har sett før. Håret hans er klippet kort på den ene siden og er mellomlangt på den andre. Han smiler bredt og sier: **”Jeg er den fjerde rikeste mannen i landet!”** Jeg blir fullstendig trollbundet av hvor fint han er kledd, men rett før drømmen slutter, forstår jeg at hans ytre fremtoning ikke gjenspeiler hans indre selv – snarere tvert imot. Jeg innser at Gud tydelig viser meg at jeg ikke må la meg lure av det som finner sted. Det tok meg imidlertid flere måneder å virkelig innse nødvendigheten av det som hadde skjedd.

— *Drøm morgenen etter separasjonen*

Separasjonen var tung å bære, men Gud lot det virke sammen til det gode (Romerne 8:28). For et fullstendig studium av hva Guds ord sier om ekteskap, skilsmisse og gjen-gifte — undersøkt gjennom gresk og hebraisk grunntekst — se vår ledsagerbok *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage (**ekteskapsstudien**)). Jo mer avstand jeg fikk til hendelsen, desto tydeligere husket jeg advarslene Den hellige ånd hadde gitt meg på forhånd. Den hellige ånd talte gjennom profetiske ord og sa at det som var i ferd med å skje var imot min natur, men at jeg skulle akseptere det. Det å ha profetiske vitner som taler sannhet før potensielt ødeleggende hendelser, er en viktig grunn til at vi trenger en aktiv, levende menighet (2 Korinter 13:1). Som menighet må vi søke å bruke de åndelige gavene Gud har gitt oss (1 Korinter 12:7) og ikke holde tilbake. Jeg sier dette som

en advarsel til de hellige: vær en del av menigheten, ikke avvise den. Vi må også være åpne for at Den hellige ånd leder oss både til og fra spesifikke menigheter. Det er ikke alltid like rett frem å skjelne når et skifte er på vei, men det er det det innebærer å bli ledet av Ånden. Fremfor alt må vi stå til ansvar overfor Gud med livene våre, ikke overfor enkeltpersoner som prøver å kontrollere oss. Evnen til å skjelne er avgjørende i denne sammenhengen (Hebreerne 5:14). Hvis vi søker Gud i bønn når vi kjenner en uro på innsiden, vil vi bli ledet. Jeg har ofte opplevd at hodet mitt, med sin analytiske tenkning og logikk, forteller meg én ting, mens Ånden leder i stikk motsatt retning (Ordspråkene 3:5-6). Et Guds barn må våge å slippe kontrollen og vandre i tro for å følge Den hellige ånds ledelse (Romerne 8:14). Noen ganger kommer bekræftelsen i etterkant, men selv det kan ta tid.

Vi vender tilbake til drømmen, og merkelig nok har sjokket i kroppen lagt seg når jeg våkner (Salme 30:5). Jeg innser at jeg nesten ble bedratt av det ytre bildet av det som skjedde rundt meg. I flere år hadde avstanden mellom oss vokst, og det var en tung tid å bære som ektemann. Jeg hadde kjempet for å holde meg rolig, og det hjalp ikke på situasjonen at jeg ble sint og kranglete. Hun var glad i barna, huset, bilen, mat og ulike aktiviteter. Hun var riktignok født på ny, men likevel. Det er sant at jeg har mine svakheter. Det er et mønster jeg etter hvert kom til å gjenkjenne: en ektefelle som indirekte blir konfrontert med sine egne mangler, kan snu 180 grader og vende anklagen utover — det som nå kalles *gaslighting* — for å unngå å ta ansvar. Jeg levde i det klimaet i flere år. Om alt var bevisst fra hennes side, vil jeg ikke late som om jeg vet. Mitt ansvar var å be for henne og snakke med henne. Jeg sviktet i bønnen, og kommunikasjonen var i bunn og grunn enveis – et faktum hun innrømmet gjentatte ganger. En nær onkel spurte meg en gang under et besøk, rett foran barna, om jeg husket bursdagene deres. Dette er en av mine svakheter: selektiv hukommelse, for å si det pent. Andre kaller det ADHD, selv om det også kan utløses av betydelig stress. Vi har alle våre svakheter, men jeg tror den største for mange av oss er mangel på kjærlighet. Teknisk brillians og kompetanse er ofte ytre mål på suksess, men mine evner er nok mer *kreativitet, besluttsomhet og utholdenhet*. Jeg er også ganske barnlig av natur, noe som er karakteristisk for min personlighetstype.

Året 2017 var et spesielt år ved at det var først etter separasjonen jeg forsto at profetien jeg fikk i 2012 av Kvinneforum Nordhordland handlet om mitt arbeid med å *veve sammen* bibler og bibelordbøker. Det året skjøt publiseringen voldsom fart, noe som resulterte i 2000 titler på Amazon, Google Play og Apple iTunes under navnet *TruthBeTold Ministry*. Søk gjerne på Amazon.com og se selv. Google Play fjernet nesten alle disse utgivelsene i 2019 med påstand om at de ikke var kompatible med deres retningslinjer, selv om de ikke kunne bevise at mitt materiale ikke var unikt. Slik er det med gigantene; små selskaper er sårbare hvis de ikke har flere bein å stå på.

Jeg bør nevne at en bror i Kristus hadde kontaktet meg flere måneder før separasjonen og sagt at Gud hadde bedt ham ringe slik at vi kunne be sammen over telefonen hver dag. Gud visste tydeligvis at vi begge ville havne i vanskelige livssituasjoner. Akkurat den-

ne dagen ringte jeg ham og fortalte om drømmen jeg nettopp hadde hatt. Han ble helt stille; etter en stund sa han at huseierens far var den fjerde rikeste mannen i Bergen. Siden huseieren ikke hadde lagt frem noen dokumentasjon da han konfiskerte depositumet på huset denne broren nettopp var ferdig med å leie, forsto jeg dette som en bekreftelse på det *brede* smilet. Jeg innså at selv om alt ser perfekt ut på utsiden, indikerer det på ingen måte at en person står oppreist overfor Gud. Mannen i drømmen representerer Antikrist – en som arbeider mot de hellige mens han opprettholder en perfekt ytre fasade uten lyte (2 Korinter 11:14).

Min yngste datter var fire og et halvt år gammel på den tiden. Noen måneder før separasjonen hadde hun opplevd at Jesus kom til henne om natten. Jesus fortalte henne at han elsket familien vår, og hun delte dette med meg dagen etter. Gud hadde advart meg gjennom profetisk tale om det som skulle skje, men han ville tydeligvis gi min yngste datter sin egen fred før separasjonen inntraff. **Jeg spurte henne** etter separasjonen om hvem som hadde kastet pappa ut av huset, og hun sa: «Gud», hvorpå hun ristet på hodet, tilsynelatende overrasket over sitt eget svar. Så korrigerte hun seg selv og sa: «Nei, det var mamma!» med et forundret uttrykk i ansiktet. Jeg forsto at Gud talte gjennom henne – noe som har gledet meg utallige ganger siden.

De fem månedene mellom august og desember var tøffe. Det var i denne tiden jeg også opplevde at de jeg trodde var gode venner, holdt avstand. Jeg hadde også en drøm der jeg så en nær familievenn på min ekskones side som hadde en tunge splittet i to, omtrent som en slange. Jeg forsto ikke drømmen da den inntraff, men i ettertid forstår jeg at den var profetisk. Jeg tror ingen rundt meg på det tidspunktet visste at en profet hadde talt om separasjonen i 2014. Det var først i månedene som fulgte at det gikk opp for meg hva Gud faktisk hadde snakket om. Bemerkelsesverdig nok har jeg *heldigvis* opptak av det som ble sagt av tre hellige i 2014.

Flere ting skjedde det året, og jeg endte opp i et bofellesskap i Forbregdsmyra 90A i Verdal, hvor jeg leide et rom frem til mars 2018. Jeg måtte selge bilen på grunn av barnebidrag og hadde etter hvert svært lite å leve av. Jeg var sta nok til ikke å gå på sosialen, men omtrent en måned etter separasjonen tok jeg en tur til USA. Der tilbrakte jeg litt tid med en venn fra bibelskolen. Det var en spesiell tid, men han klarte å holde seg unna hver gang jeg var vitne til Guds velsignelse over mennesker i løpet av denne turen. Jeg reiste faktisk til USA etter oppfordring fra min ekskone for å besøke Vineyard i Myrtle Beach, South Carolina. Der arrangerte *Shiloh Place Ministries* en konferanse de kaller «The Power of a Father's Love». Da jeg kom inn den første dagen, fikk jeg et kyss på kinnet av *Knobby Nobles* og ble positivt overrasket. Min mor pleide alltid å gi meg kyss på kinnet før vi la oss om kvelden, men aldri før hadde jeg blitt ønsket velkommen med et slikt kyss; det følte som å komme hjem. Jeg husker alle gangene jeg gjorde det samme med stefaren min ved sengetid. Det var tydelig at dette ikke var en tradisjon i hans familie, men jeg fortsatte å gjøre det likevel.

*For øvrig, søsken: Gled dere! Sørg for å bli satt i rett stand, la dere formane, vær enige, hold fred! Så skal kjærlighetens og fredens Gud være med dere. **Hils hverandre med et hellig kyss!** Alle de hellige hilser dere. Herren Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og Den hellige ånds samfunn være med dere alle!*

— 2 Korinter 13:11-13

Jeg må også nevne at jeg møtte to familier i Myrtle Beach under konferansen. Det ene møtet skjedde mens jeg sto på stranden og nôt bølgene som rullet inn og fuglene som løp frem og tilbake mens vannet skylte over stranden. Plutselig sto en høy afroamerikansk mann ved siden av meg; jeg så ham ikke først, men kona hans sto bak ham. Begge var fulle av glede for Herren og ble helbredet på flere områder i kroppen i løpet av samtalen vår, ettersom jeg sanset på innsiden hvor de led. Jeg har ikke snakket mye om dette før nå, men en av gavene Den hellige ånd gir oss, er autoriteten til å helbrede. Dette betyr ikke at alt er lett eller at vi alltid ser helbredelse skje, men det er et faktum at de hellige bærer en slik gave i Ånden. Dette betyr imidlertid ikke at alle bruker denne gaven eller vandrer i tro når det gjelder den. En av de hellige som finner stor glede i Herren, er *Søster Elise* på Frekhaug. Hun inspirerer mange i deres vandring med Gud på gaten og er en velsignet søster i Herren. Den andre familien jeg møtte, hadde hatt fantastiske opplevelser med Jesus. De kom en dag og hentet meg så jeg kunne besøke hjemmet deres. De inviterte også et eldre ektepar som spurte om jeg kunne be for dem. Jeg spurte om det var greit at jeg ba litt *høyt*. Mens jeg ba, kjente mannen at noe knakk i kjeven. Vanligvis når jeg ber, taler jeg velsignelse over hele personens kropp fremfor bare det spesifikke behovsområdet. Han hadde en død fot, og etter bønn kunne han bevege den igjen. Noen måneder senere ble jeg fortalt at han sto og hilste på de hellige da de ankom kirken; det som skjedde var en velsignelse for oss alle. De hellige i USA er også rause og forstår at en evangelist ikke lever av *luft og kjærlighet* alene når man arbeider for Gud. Jeg sa ingenting om dette, men de valgte å velsigne meg i retur. Det er alltid fantastisk å oppleve velsignelser som går begge veier.

Jeg så også en mann på konferansen, og umiddelbart følte jeg dødens ånd over meg. Det var som om han var i ferd med å dø, og jeg følte meg skremt av det, men jeg sa ingenting. Kort tid etter fikk jeg vite at han var død. Slikt er ting jeg har opplevd i Ånden de siste årene.

Flere ting skjedde i løpet av denne turen til USA, men ikke alt var like lett. Min venn kjempet i sin vandring med Gud på den tiden. Jeg ba om at Gud måtte åpenbare hans sanne situasjon for ham, og dette er drømmen han hadde etterpå:

I drømmen var han i en bygning i et utviklingsland med mennesker inni. Det var noe ondt inni denne bygningen. En ond mann var der med en normal kropp, men med store horn som stakk ut fra hodet (Åpenbaringen 13:1). Han

gikk rundt og drepte folk. Noen klarte å flykte, men ikke alle tok ham på alvor eller brydde seg. Det var alt han husket fra drømmen. Jeg har et opptak av dette, og det er derfor jeg kunne skrive det ned så detaljert.

— *Hans drøm i 2017*

Han ble til slutt utvist fra bibelskolen fordi han bar våpen, noe som var ulovlig på skolens område. Jeg brukte tid på å prøve å hjelpe ham, men han ville ikke ta imot det; i stedet trakk han seg tilbake i mørket og avviste det jeg tilbød.

Det var 2017, og jeg hadde funnet et rom i Verdal på Forbregdsmyra i et bofellesskap med to andre unge menn. Man kunne kanskje trodd jeg var tungnem som ikke fant meg en jobb, men det var realiteten i min situasjon. Jeg hadde utdannelse, men det hadde vært en kamp å sikre seg arbeid da mange så på bibelskole som et hull i CV-en min. Jeg forble imidlertid trofast, brukte tid med Gud (Jesaja 41:10) og viet meg til å bygge publiseringsmotoren i løpet av det halvåret, ettersom mye arbeid måtte gjøres. Dette var også tidspunktet da denne broren sviktet meg og misbrakte vennskapet vårt, noe Den hellige ånd hadde advart meg om:

Han svikter deg; jeg elsker deg.

— *Den hellige ånd 2017*

Jeg hadde allerede advart ham om hva som kunne skje hvis han fortsatte å forsømme å bruke tid med Faderen. Han fortsatte i dette og innledet deretter et forhold med en annen kvinne. Han var en nær bror som jeg anså som en god venn, og jeg hadde hjulpet ham på et kritisk tidspunkt – noe Gud visste måtte finne sted for at han skulle overleve. Han gjengjeldte ikke denne æren, selv om jeg hadde hjulpet ham ut av en forferdelig situasjon.

Hvis du ikke hadde hjulpet meg, hadde jeg kanskje ikke vært i live i dag.

— *Det er 2017, og en bror sier*

Det året viste Gud meg et tre med en kraftig, men lav stamme. På toppen var en rund, buskete krone av friske, grønne blader. Blant bladene var det friske røde frukter, som en blanding mellom bringebær og jordbær. Det var ikke mange av dem, og de var jevnt fordelt over toppen av treet, men jeg visste at frukten var god. Jeg tror treet representerte konseptet jeg jobbet med. Den tykke stammen antydte dype røtter, noe som oppmuntret meg, da det indikerte et stort potensial for vekst. Det er først nå jeg tenker over hvordan stammen angir et tres alder; dette kunne ha signalisert modenhetsnivået til kjerneideen. Jeg tror bildet var ment som en oppmuntring og en anerkjennelse av mitt arbeid fra Den

hellige ånd. Også i løpet av det året mottok jeg et ord fra Gud gjennom et eldre ektepar i USA. De hellige der, som jeg hadde jobbet med i løpet av min tid i USA, var glade på mine vegne. Gud hadde åpenbart for dem at de skulle advare meg og be meg fortsette hans arbeid.

Det er nå desember 2017, og det er vanskelig å ha barna på besøk. Fra ekteskapet satt jeg igjen hovedsakelig med en dobbeltseng, en pult, en datamaskin, noe verktøy og selvfølgelig klær. Jeg ønsket ikke å ta mer av familiens eiendeler, og valgte heller å la min ekskone og barna beholde dem. Jeg hadde fått den ene bilen, men jeg ble tvunget til å selge den for å møte kravene til barnebidrag, selv om jeg ikke hadde noen inntekt. Heldigvis godtok de til slutt anken min, men da var bilen allerede solgt.

Det jeg ikke har sagt mye om, er at disse månedene også var fylt med nåde. Jeg bodde i et bofelleskap i Verdal, ti kilometer fra barna mine, med svært lite i mitt navn. Men om morgenen satt jeg ved peisen med en kopp te og brukte tid med Faderen (Salme 46:10). Jeg så små mirakler av forsørgelse i løpet av denne tiden.

Vi er fremdeles i 2017, og jeg søker Gud trofast hver dag. Jeg går i Vineyard-husfelleskap en gang i uken, i tillegg til gudstjenesten som holdes annenhver uke. På dette tidspunktet har publiseringsmotoren modnet, og innen 2018 hadde jeg publisert over to tusen titler på Amazon, Google Play og Apple. Jeg må ydmykt erkjenne at jeg har opplevd Guds nåde gang på gang, og jeg kan ikke gjøre annet enn å prise ham for hans godhet, om og om igjen.

2017 var også året jeg møtte *Kari Jartveit* fra Levanger. Hun var i syttiårene og var en fantastisk bønnskvinne. Hun hadde blitt lagt inn på Staup helsesenter i Levanger, hvor datteren hennes, *Søster Hilde*, og jeg besøkte henne. Kari var utrolig snill, men direkte i sin tale, og hun var uten tvil elsket av Gud. Det å være syk betyr ikke at vi ikke er født på ny eller ikke elsket av Gud; selvfølgelig ikke. Dette var andre gang jeg så Gud øse ut gledens olje over en person. Det skjedde da Kari, helt uten forvarsel og ufrivillig, begynte å løfte armene mens hun brøt ut i frydefull latter. Midt i sorg og smerte ga Gud henne gledens olje (Salme 45:8) – helt utrolig! Hun ble selv litt flau over det hele, men jeg var et vitne, og det var rett og slett Guds kjærlighet som fant sted. Vi hadde ikke engang bedt sammen før det skjedde, men Herren var så god. Jeg forsto umiddelbart at det var gledens olje som ble øst over henne, akkurat som jeg hadde opplevd det selv noen år tidligere. Jeg jobbet for NOKLUS på den tiden og sto på badet da det skjedde. Da dette skjedde med Kari, prøvde hun å dekke seg til med skjerfet hun hadde rundt halsen, men det hjalp ikke. Guds kjærlighet var merkelig da det skjedde. Søster Hilde, datteren hennes, har også en profetisk gave fra Gud, som hun ikke er redd for å bruke. Mor og datter hadde tilbrakt mye tid i bønn sammen, noe som var tydelig merkbart når vi var alle sammen. De var uatskillelige, knyttet sammen i ånden, hvor den ene utfylte den andre. Kari sørget ellers fordi hun visste at hun snart ville forlate oss.

Kari fortalte meg senere om et sterkt tilfelle der hun var vitne til konsekvensene for en person som hadde bedratt ektefellen sin ved å se på pornografi. Jeg hadde gjort dette selv frem til 2012, da jeg bekjente det for min ekskone og sluttet (1 Johannes 1:9). Kari fortalte meg hvordan offeret – kona i ekteskapet – utrolig nok ble besatt av en ånd. Det som skjedde var som følger: Mannen og kona hadde holdt hverandres hender, og mannen sverget på at han ikke hadde sett på *pornografi*. Da gikk kona til Kari og segnet om på gulvet foran henne. Kari forsto hva som skjedde og kastet umiddelbart ut ånden. Offeret husket ingenting av dette etterpå. Kari var uansett vitne til hele hendelsen og betrodde seg til meg. Kari gikk bort ikke lenge etterpå, men jeg husker gløden hennes; hun var en av de få som forsto at jeg arbeidet for Gud. Jeg hadde ikke mye å rutte med på den tiden. Hun ga meg mat selv om jeg ikke hadde sagt mye om situasjonen min. Jeg husker også at Kari fortalte meg at mannen hennes, som var frisør av yrke, en dag plutselig hadde stått midt i stua med tårer som rant nedover kinnene.

Kari: Hva er det med deg?! Mannen: Jeg ser Jesus stå midt i stua sammen med oss.

— Kari Jartveit og mannen hennes

Karis mann hadde dessverre dødd mange år før henne. Jeg mistenker at dødsfallet hans kunne vært unngått hvis menigheten deres hadde vært våken og på vakt på den tiden. Kari bekreftet også dette indirekte da hun nevnte at mannen som bedro kona hadde blitt advart profetisk på forhånd, men at denne advarselen hadde blitt avvist på en *avfeierende, men humoristisk* måte i den samme menigheten.

Jeg husker en dag den høsten, jeg sto utendørs. Det var en merkelig varme rundt kroppen min, og jeg elsket å kjenne luften blåse forbi meg. Jeg trengte ikke mer enn en enkel skjorte eller genser, noe som var helt ulikt meg. Mens jeg sto der, så jeg ned og oppdaget fem firkløvere. Tallet fem etset seg inn i hodet mitt resten av den dagen. Jeg forsto ikke hvorfor.

Det er nå desember 2017, og jeg ligger i sengen en kveld på rommet mitt i Verdal, omtrent ti kilometer fra Levanger. Jeg føler en tristhet og en lengsel etter at ting skal ordne seg. Der og da fortalte jeg Faderen i himmelen at jeg hadde prøvd å åpne og lukke dører, men at ingenting fungerte. Gud viste meg da at alt kom til å snu, og at det ville bli en modningstid på to år fremover (Jeremia 29:11). Det hadde gått nøyaktig fem måneder siden separasjonen – samme antall som kløverne. Jeg ble veldig oppmuntret av dette; selv om jeg ikke visste konkret hva som ville skje, kjente jeg gleden boble inni meg før jeg sovnet. Det Gud hadde i tankene, var at jeg snart skulle få en ny jobb og møte min fremtidige kone om cirka tre måneder. Da Gud snakket om en modningstid på to år, refererte han spesifikt til oppstarten av selskapet Publiflye, noe jeg skal dele mer om senere.

Kapittel 34

Ny prosjektstilling (2018)

Det er januar 2018, og jeg har blitt ringt opp av *Oddgeir Holmen* ved HUNT Research Center i Levanger. Oddgeir er IT-sjef og den fineste sjefen jeg noensinne har jobbet for. Systemutvikleren *Anders Smedegaard Pedersen*, som ble ansatt i stedet for meg i 2016, skal nå forlate stillingen. Oddgeir er derfor på utkikk etter en ny medarbeider til å ta over for ham. Prosjektet forventes å være ferdig innen mai 2019, så de trenger noen til å erstatte Anders. Det blir arrangert et møte med Oddgeir, Anders og *Per Bjarne Lovsletten*, og jeg får tilbud om å starte den 15. januar. Kanskje var det arbeidet mitt med publiseringsmotoren som overbeviste dem? Jeg tror i det minste det gjorde inntrykk da jeg fortalte dem at jeg nettopp var ferdig med å bygge en publiseringsmotor som var i stand til å generere verk med millioner av interne referanser og en lengde på flere tusen sider. En av de største publikasjonene har 10 millioner referanser og rundt 150 000 digitale sider; på dette tidspunktet har jeg publisert Bibler på over 20 språk. Det kan høres ut som en overdrivelse når jeg siterer disse tallene, men det er helt sant, og det er ganske fantastisk at ting har gått så bra. Dette er virkelig en stor velsignelse som Gud allerede hadde talt profetisk om i mai 2012, da jeg møtte en liten kvinnegruppe fra Kvinneforum Nordhordland.

Jeg sier ikke dette for å skryte, men Gud har virkelig gitt meg et verktøy som jeg har stor glede av å bruke (1. Peter 4:10). En ny æra har begynt, og jeg trives svært godt ved HUNT Research Center i Levanger. Parallelt med dette leide jeg inn noen til å lage 2 000 forsidebilder slik at jeg kunne publisere 2 000 utgaver av evangeliene – Matteus, Markus, Lukas og Johannes – på to eller tre språk per bok med parallelle vers. Kinesisk, japansk og russisk var blant disse språkene. Arbeidet fra min side var minimalt, ettersom publiseringsmotoren gjorde det meste av jobben. Det er rart å fortelle folk at jeg har publisert over 2 000 verk, men det er rett og slett slik det er. Det er gøy, om enn litt sprøtt.

Jeg hadde håpet at publikasjonene ville gi det økonomiske fundamentet til å være uavhengig av en arbeidsgiver og mer aktivt dele evangeliet, men tiden er tilsynelatende ennå ikke moden for det.

2018 var året jeg ble kjent med kvinnen som skulle bli min kone. Jeg kaller henne min fremtidige kone rett og slett fordi jeg begynte å skrive denne teksten i 2022 og ser tilbake i tid. Jeg hadde kjent henne litt fra kirken tre-fire år tidligere, men vi snakket knapt sammen da norsken hennes var svært dårlig. Hun inviterte meg på middag på asylmottaket i Levanger, og norsken hennes hadde tydelig forbedret seg. Hun visste ikke på det tidspunktet at jeg var separert, men hun hadde tidligere opplevd helbredelse da jeg ba

for henne, så hun følte glede ved å invitere meg. Hun er fra et asiatisk land, elsker Gud og har hatt sterke opplevelser av utfrielse der Jesus ledet henne gjennom farlige områder, blant annet med båt. Vi begynte å diskutere alt vi hadde opplevd, vår vandring med Gud og hva Bibelen lærer. Jeg begynte å hjelpe henne med det norske språket og undervise henne fra Bibelen. Vi ble raskt gode venner, og jeg ble sjokkert da Gud viste meg at hun var min fremtidige kone. Ved flere anledninger opplevde jeg at Den hellige ånd talte til meg om henne. Gud viste meg også et fragment av hennes fortid i en drøm, samt hva som lå foran oss kanskje tjue år inn i fremtiden (Apostlenes gjerninger 2:17). Jeg hadde ingen planer om å gifte meg igjen, og hadde til hensikt å tjene Gud alene siden mitt forrige ekteskap hadde vært et kapittel av sorg. Men Gud hadde tydeligvis ikke planlagt at jeg skulle leve alene (Jeremia 29:11). Jeg forstår vanligvis ikke bildene Gud viser meg om natten umiddelbart, og slik var det også da han viste meg en kort sekvens fra et kritisk punkt i min fremtidige kones liv.

Jeg drømte om en bil som kjørte og parkerte på siden av veien. Flere mennesker kom så ut fra skogkanten og gikk mot bilen. Jeg visste at de ikke var tyver, men at de var kommet for å hente noe ut av bilen. Det var drømmen, og som vanlig forsto jeg ikke hva jeg så, men jeg var likevel et vitne.

— *Synet av bilen med klær*

Jeg fortalte ingen om denne drømmen, og tenkte det kanskje var en tilfeldighet eller et fragment av noe jeg hadde sett i løpet av dagen. En kort tid senere, mens jeg satt i felleskjøkkenet på *Leira asylmottak* og min fremtidige kone tilberedte mat, begynte hun, helt ut av det blå, å forklare hvordan hun ble bedt for da hun var tolv år gammel og hvordan det snudde livet hennes. Hun fortalte at hun hadde vært ganske «vill» mellom ni og tolv års alder. Dette var i stor grad utløst av uroen som fant sted da Khomeini kom til makten. Faren hennes var til slutt så frustrert over henne at han til slutt pakket bilen full av klær og sko. Han tok henne deretter med til noen fattige kristne som ba for henne. De fikk skoene og klærne som takk for dette. Det var da jeg forsto at Gud allerede hadde vist meg dette i et syn om natten. Dette var første gang jeg kunne si at Gud hadde vist meg en hendelse i fortiden som var avgjørende for et menneskes liv. En dag, mens jeg sto i felleskjøkkenet på asylmottaket sammen med min fremtidige kone, begynte et spørsmål å presse på meg.

Hvordan har det seg at hun er så glad i Gud?

— *Et spørsmål presser på på innsiden*

Min fremtidige kone har utholdt mye, og selv om jeg forstår at hun skal bli min kone, har Gud også gitt meg advarsler. Den hellige ånd viste meg at hun ville «forlate» meg flere ganger – ikke fysisk, men psykisk – en advarsel som har vist seg å stemme på en prikk.

Jeg er takknemlig for dette, da det forberedte meg på forhånd. Denne kampen stammer fra frykten forårsaket av alvorlige trusler fra familien hennes i hjemlandet. Det var en ekstremt vanskelig tid for henne som troende i et asiatisk land som dømmer kristne til døden for deres tro; dødstrusler er ikke fremmed for henne. Man sier at tiden leger alle sår, men helbredelse skjer ikke automatisk hvis man ikke aktivt jobber mot tilgivelse. Selv når vi prøver vårt beste for å forhindre at et sår sprer seg, kan det få uforutsette konsekvenser i andre deler av kroppen. Jeg tror at når Gud sier at vi må tilgi for å bli tilgitt, snakker han ofte om fysisk helbredelse også. Tilgivelse er som å rense et fysisk sår, noe som gir kroppen muligheten til å helbrede seg selv.

For om dere tilgir menneskene deres misgjerninger, skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men om dere ikke tilgir menneskene, skal heller ikke deres Far tilgi deres misgjerninger.

— Matteus 6:14-15

Min fremtidige kone ble tvunget inn i ekteskap som femtenåring; rett før bryllupet skulle finne sted, var hun trett av det hele. Moren hennes tok derfor henne og søsteren med for å treffe en kristen kvinne – en frisør med en profetisk gave.

Du vil få to gutter... og gå gjennom en vanskelig tid før du, etter mange år, reiser til et land langt borte. Der vil du møte en mann som hjelper deg tilbake til livet, som et skip som er i ferd med å synke, men som blir holdt igjen. Livet ditt vil være vanskelig de første 50 årene; etter det vil det snu.

— *Profetisk tale til min fremtidige kone*

Etter hvert gikk det opp for meg at jeg flere år tidligere hadde hørt Den hellige ånd tale til meg under en samling i Vineyard-kirken i Levanger i 2015.

Den som får henne, er heldig.

— *Den hellige ånd sa dette om min fremtidige kone*

Jeg reagerte på dette den gangen og lurte på hvorfor jeg trengte å vite noe slikt. Jeg forsto det ikke før godt ut i 2018, da det begynte å gå opp for meg at Den hellige ånd identifiserte meg som den heldige. Dette hjelper meg å akseptere og forstå at gleden jeg føler for min fremtidige kone ikke bare er min egen, men er rett fremfor Gud. Det er viktig å ære ekteskapet ikke bare mellom mennesker, men også overfor Gud – faktisk enda mer. Vi må strebe etter å ære Faderen i alle ting og ikke gjøre urett mot noen.

Mye skjer dette året, og jeg har opplevd at både menigheten og nære venner i troen er skeptiske og mistenker at jeg er en kvinnejeger. Uansett er jeg sikker på min posisjon, og det er hun også. Samtidig forteller Gud oss at vi ikke kan ta del i ekteskapets gleder mens vi forblir ugifte. For hvordan kan vi arbeide for ham hvis vi forgriper oss på ekteskapet og synder mot kroppen vår?

*«Jeg har lov til alt», sier dere, men ikke alt gagnar. «Jeg har lov til alt», men jeg skal ikke la noe få makt over meg. Dere sier: «Maten er for magen og magen for maten, og Gud skal gjøre slutt på dem begge.» Men kroppen er ikke til for utukt, den er for Herren, og Herren for kroppen. Ved sin kraft reiste Gud Herren opp, og han skal også reise oss opp. Vet dere ikke at kroppene deres er Kristi lemmer? Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en horekones lemmer? Det må ikke skje! Vet dere ikke at den som holder seg til en horekone, blir én kropp med henne? For det er sagt: «De to skal være ett kjøtt.» Men den som holder seg til Herren, er én ånd med ham. Flykt fra utukt! **All annen synd som et menneske gjør, er utenfor kroppen. Men den som driver utukt, synder mot sin egen kropp.** Vet dere ikke at kroppen deres er et tempel for Den hellige ånd som bor i dere, og som dere har fått av Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv. Dere er kjøpt, og prisen er betalt. Bruk da kroppen til Guds ære!*

— 1 Korinter 6:12-20

Alt i alt velger vi å lytte til Gud og ære ham med våre kroppar, og det fortsetter vi med den dag i dag. Det er mye mer jeg kunne ha sagt og delt om det som har skjedd. Likevel vet jeg at min fremtidige kone og jeg vil motta en stor gave om noen år. Den hellige ånd har både talt og vist meg hva dette er. Jeg kan si dette fordi kvinnen som talte profetisk til min fremtidige kone også talte om søsteren hennes, og alt hun sa har gått i oppfyllelse og er nøyaktig. Da Den hellige ånd talte om dette for første gang, trodde jeg ærlig talt at jeg hadde mistet forstanden. Det er fire vitner til det Gud har talt over en periode på nesten førti år. Da jeg for en tid siden i frustrasjon ba Gud om å bekrefte dette, hadde en søster i troen en drøm som gjorde det klart at dette var og er fra Gud. Hvorfor deler jeg dette, selv om det ikke er helt klart hva jeg egentlig sier? Jeg gjør det fordi jeg vil at ikke-troende skal se at Gud i himmelen er vidunderlig god og at det er håp for alle. Noen av oss vandrer gjennom mørke daler, og jeg ønsker å vitne om det jeg har sett og hørt fremfor å holde det for meg selv. Dette betyr ikke at jeg kan dele alt, ettersom enkelte ting er private og ikke bør deles. Det er selvsagt en balansegang. Uansett har Gud skapt en fantastisk verden og viser sin kjærlighet til oss gjennom sitt ord og Den hellige ånd. Han bevarer oss gjennom alle høyder og daler hvis vi lar ham (Salme 23:4). Han har omsorg for våre hjerter gjennom stormene og fortjener vår pris og overgivelse.

Profeten som snakket med min fremtidige kone er det tredje vitnet; hun snakket om det samme for trettifem år siden. Det andre vitnet er min fremtidige kone; hun har selv

sett gaven vi skal motta og ble sjokkert over det, men Gud har virkelig vært nådig mot oss. Jeg er noe diskret når jeg skriver dette, da ikke alt er hensiktsmessig å dele offentlig.

Jeg har fem barn, og Gud har allerede vist meg hva som ligger foran meg når det gjelder dem. Ikke alle vil akseptere dette vitnesbyrdet før det går i oppfyllelse, men jeg deler deler av det nå slik at ingen kan motsi meg etterpå. Jeg strittet faktisk imot Den hellige ånd i dette fordi åpenbaringen var så kraftfull, og jeg ble til og med usikker på min egen frelse på grunn av det han viste meg. Det er ofte et sjokk når Gud åpenbarer fremtidige hendelser, spesielt når de er så personlige og nære. Jeg satte spørsmålsteget ved min egen frelse på det tidspunktet, men uansett er Gud god. Det var en sorg å miste den daglige nærheten til barna mine, så jeg er veldig takknemlig til Gud og gleder meg over det som er i ferd med å skje. Dette er noe min fremtidige kone ikke ønsker å diskutere så mye på grunn av sin nåværende situasjon, så slik står saken. Jeg håper og ber om at vi skal være i stand til å gjøre det Gud ber oss om fremover.

Når man har ventet elleve år på asyl i Norge, utholder man mange prøvelser. Gud har vært veldig god mot henne; foten hennes ble helbredet gjennom håndspåleggelse ved Bønnesenteret i Levanger for noen år siden. Smertene hun opplevde i underlivet under menstruasjonssyklusen siden hun var ti år gammel, forsvant også etter bønn for rundt tre år siden (Jakob 5:16). Videre fortsetter hennes mentale velvære å bli bedre. Hun er en aktiv, sosial kvinne som bidrar mye i lokalsamfunnet sitt, og sønnen hennes ble uteksaminert som lege den 13. juni 2022, etter seks års studier.

I begynnelsen var en av min fremtidige kones sønner misfornøyd med forholdet vårt. I den forbindelse husker jeg min fremtidige kone fortalte meg hvordan hun fikk oppmuntring fra Gud for over ti år siden. I et syn så hun en av sønnene sine stå i en korridor med skjegg og hvit frakk, som en lege. Dette ble vist henne mens de var i Tyrkia, på et tidspunkt da sønnen hennes ikke hadde mulighet til å gå på skole eller få utdanning. Jeg gjenforteller dette enkelt, men livet var utrolig vanskelig for dem på det tidspunktet, og Gud hadde en god grunn til å oppmuntre henne. Det er bemerkelsesverdig å se slike ting gå i oppfyllelse; i ettertid forstår jeg hvorfor Den hellige ånd sa jeg var velsignet som fikk henne. Jeg forstår ofte ikke Den hellige ånds ord før jeg ser dem oppfylt, noen ganger måneder eller år senere. Det jeg gjorde, behaget Gud, selv om det ikke alltid ble forstått. Jeg har blitt kritisert av mennesker for min oppførsel langt mer enn jeg har blitt korrigert av Den hellige ånd. Men for å være tydelig: Jeg har sannelig blitt korrigert av Den hellige ånd ved flere anledninger.

Etter tiden jeg har tilbrakt med min fremtidige kone, kan jeg se at hun er en evangelist med en brann og kjærlighet fra Gud for å dele evangeliet. Hun er en veldig sosial og ressurssterk person. Gud talte til henne da vi var i *Tremor Church på Sartor Senter på Sotra* en hel uke før jeg forlot Øygarden. Der viste Gud henne at vi ville begynne å jobbe sammen om fem måneder; dette var den 19. juni 2022. Dette var første gang Faderen talte

til henne og ga henne en dato, nøyaktig slik vi hadde bedt om sammen bare noen dager tidligere. Faderen hørte oss – helt fantastisk! Dette betyr ikke alltid at ting er lett, men jeg har stor fred og glede angående det som skal komme. Uansett, jeg går litt foran meg selv. Jeg ville dele litt om min fremtidige kone slik at du kan få vite mer om henne.

I den tidlige fasen av vennskapet vårt rundt 2018, viste Den hellige ånd meg at hun *trenger å gå i gulvet*. Jeg forsto ikke hva dette betydde, men kort tid etterpå, mens jeg ba for henne, kollapset hun og sovnet i armene mine på gulvet. Jeg fortsatte å be til jeg var ferdig, og da hun til slutt våknet, var det som å se inn i øynene på et spedbarn. Jeg vil aldri glemme opplevelsen, selv om jeg ikke fullt ut forsto hva som fant sted, utover min tro på at hun gjennomgikk en form for renselse. Jeg vet det var forutsagt og nødvendig. Jeg ba i tunger over henne mens hun sov, vel vitende om at det da er Ånden som ber fremfor vår egen forstand (Romerne 8:26).

Jeg bør legge til at sønnen hennes og *Bror Ole Martin*, to av de hellige, oppsøkte meg og sammenlignet meg med en *kvinnejeger* dette året. Folk hadde også spredt usannheter om min fremtidige kone og meg, og de var nervøse for om det som skjedde var riktig. Hun hadde ikke alltid gjort det som var rett for Gud før vårt bekjentskap, og dette møtet var også et resultat av det. Sønnen hennes var bekymret for henne. Vi er alle resultatet av vår fortid, og når vi kommer til sannheten, må vi avlære frykt og beven. Dette gjelder meg like mye som mine brødre og søstre. Når vi kommer med anklager mot våre egne, må de være begrunnet og fremsettes med kjærlighet. Det skjedde ikke her. Jeg vet han er en god bror, og selv om jeg er ferdig med at han gikk over streken, var det helt unødvendig. I praksis ble min fremtidige kone presset til å holde seg unna meg de påfølgende seks ukene. Det var et sjokk å bli anklaget på denne måten, og i denne perioden var jeg helt tappet for energi. Det var da Den hellige ånd talte til meg og ga meg et spesifikt navn som jeg gleder meg over den dag i dag. Ikke bare det, men Den hellige ånd advarte meg også om at min fremtidige kone og jeg kom til å *rote det til senere* – noe vi gjorde, før vi vendte oss bort fra de feilene igjen. Det var både trøst og formaning å finne i Den hellige ånd.

Det som var litt humoristisk i denne perioden, var at jeg sov ni til ti timer hver natt, og den ironiske innvirkningen dette hadde på arbeidet mitt ved HUNT Research Center. Hjernen min var uthvilt, og jeg presterte strålende. Man kan jo lure på om jeg hadde underprestert frem til da, men jeg kan ikke si at det var tilfelle; alt jeg gjorde var vellykket, og Oddgeir var veldig fornøyd med arbeidet mitt. Jeg gjorde meg kjent med alt de trengte, identifiserte og rettet opp betydelige feil som var introdusert før min tid, og utviklet verktøy, og gjorde alt som ble krevd av meg og mer til. Jeg leverte også på et prosjekt for Folkehelseinstituttet og gjorde det samme ved senere anledninger. Teknisk sett fungerte alt perfekt, og jeg trivdes stort med arbeidet, spesielt siden jeg også lærte *Golang* mens jeg jobbet ved HUNT.

Kapittel 35

HUNT forskningsssenter (2019)

Det er midten av 2019, og jeg har avsluttet min prosjektstilling som systemutvikler ved HUNT forskningsssenter i Levanger. Jeg reiser til Asia og følger pastor Jangili opp i fjellene for å møte en gruppe pastorer, for å dele og arbeide sammen med dem (Matteus 28:19).

Under oppholdet i et av de asiatiske landene talte Den hellige ånd til meg ved flere anledninger der jeg måtte tjene som Hans munnstykke til folket med formaningsord. En gang forbrøt en eldste i kirken seg mot menigheten. Jeg visste ikke dette på forhånd, men jeg kjente det sterkt i min ånd før jeg så det med egne øyne. En annen gang var en kristen lege syk og lå helt lammet på en bære rett over bakken. Han luktet urin. Den hellige ånd fortalte meg at tilstanden hans var selvforskyldt, og jeg måtte være lydige og tale denne sannheten til ham. Tårene fylte øynene hans, og han bekjente at det jeg sa var riktig, og erkjente hva han hadde gjort (Jakob 5:16). Vi ba for ham, og fra det øyeblikket begynte helbredelsen; han var på beina igjen noen måneder senere. Han var en eldre mann og døde dessverre ikke lenge etter, selv om han hadde kommet seg etter lammelsen.

Etter misjonsreisen kom jeg tilbake og begynte å søke jobb. Jeg ble invitert til ulike intervjuer, men uten hell. Etter åtte måneder følte jeg meg noe motløs og begynte å teste ut en idé til et nytt produkt. Jeg fikk dette evaluert gjennom *Proneo AS* i Verdal, en tredjepart leid inn av kommunen for oppgaven. Jeg kom til deres kontor med en omfattende rapport om hva jeg allerede hadde utviklet, samt ideen til det nye produktet. Lederen virket overrasket; spørsmålene han hadde forberedt var allerede besvart i rapporten min.

Proneo ga ideen «tommel opp», og jeg søkte NAV om støtte (Ordspråkene 16:3). Hva er prosjektet? Det er et nytt produkt som hjelper folk med å lage digitale bøker og veve dem sammen med selvskevne eller kjøpte ordbøker for salg på nett eller digital distribusjon. Så vidt jeg vet, finnes det ingen lignende verktøy på markedet i dag. Når jeg ser tilbake til 2012, talte Kvinneforum Nordhordland profetisk om at jeg skulle gjøre *noe nytt som ingen andre hadde gjort før* — å veve ting sammen. Dette passer også godt med den gamle publiseringsmotoren.

Jeg fikk godkjent søknaden min etter noen ukers behandlingstid og begynte på et år med utvikling fra mitt eget hjemmekontor. **Jeg skrev tidligere at i desember 2017 fortalte Gud meg at det var en modningstid på 2 år** (Forkynneren 3:1). Det gikk da opp for meg at da jeg startet søknadsprosessen, hadde nøyaktig to år gått. Videre kom støtten fra NAV nesten på samme dag som Norge stengte ned. Det slo meg at startdatoen for

arbeidet med det nye verktøyet falt sammen med forlengelsen av dagpengeperioden og utbetaling av feriepenger på disse ytelsene.

Jeg jobbet hjemmefra i et år mens regjeringen innførte ekstra støtte til arbeidsledige. Like før jeg fikk godkjenning fra NAV for tolv måneders hjemmearbeid, drømte jeg at jeg ryddet ut av et av rommene mine. Omtrent samtidig drømte min fremtidige kone at hun så mange pappesker i stuen min. Jeg forsto ikke hva dette betydde og syntes det hele var ganske merkelig. Min fremtidige kone foreslo at vi skulle bruke et av soverommene som hjemmekontor, og vi begynte å rydde det ut. Vi flyttet sengen min til stuen og ryddet samtidig i stuen og på loftet. Da jeg så alle pappeskene på stuegulvet og soverommet ferdig ryddet, gikk det opp for meg hva Gud hadde gjort. Faderen hadde talt om dette prosjektet to år tidligere, og i det øyeblikket viste han oss begynnelsen på det. Jeg var nervøs for å gå løs på et slikt prosjekt uten at Gud var med meg, og i ettertid er jeg lettet over at Faderen viste meg dette (Filipperne 1:6).

Det året følte jeg også på en sterk uro når det gjaldt min far. Han var på besøk hos meg da jeg følte at noe var alvorlig galt. Jeg fortalte ham at jeg ville døpe ham i elven rett ved hjemmet mitt. Dessverre nektet han tvert og reiste deretter til Filippinene. Jeg hadde ikke fred med hensyn til min far i denne tiden (Romerne 9:1-2).

Kapittel 36

Forskningscenteret (2020)

Det er starten av 2020, og jeg jobber med å ferdigstille en pilotversjon av produktet mitt. Ting begynner å fungere, men jeg er også noe bekymret for hva som vil skje når støtten fra NAV opphører og jeg står uten jobb eller penger. På denne tiden kontakter en søster i troen — en kvinne som tjener i tjenesten sammen med sin mann i USA — meg på Facebook. Hun forteller meg at jeg har postet noe feilaktig på Facebook. Jeg takker henne for dette og sletter innlegget. Hun blir overrasket over min ydmykhet, og plutselig taler Den hellige ånd til henne og viser henne et økonomisk gjennombrudd som er på vei til meg. Hun forteller meg også at Gud har hørt mine bønner angående mitt fremtidige arbeid for Ham. Jeg lurer på hva dette kan bety, men jeg prøver bevisst å forholde meg rolig til hva som vil skje videre, noe som ikke alltid er lett. Jeg vurderte flere mulige scenarier for hvordan jeg skulle klare meg i tiden fremover, men Gud satte meg på plass gjennom to drømmer. I den ene drømmen ser jeg skipet *Vasa* forlate havnen og synke kort tid etter. I den andre drømmen flyr jeg i et høyt, langstrakt rom, og oppfører meg som en sytende Supermann mens jeg flyr rundt der inne. Jeg forstår at Gud viser meg at det er forgjeves å prøve å planlegge for fremtiden; jeg er plassert her for denne nåværende tiden og bør ikke klage over hvor Han har satt meg (Jesaja 55:8–9). Denne erkjennelsen beroliger meg.

Like før støtten fra NAV opphører, kontakter jeg Oddgeir. Det viser seg at jeg dette året mottar et solid konsulentoppdrag fra HUNT i tillegg til royalties fra salget av publikasjonene jeg har gitt ut. Med andre ord ordner alt seg økonomisk (Filipperne 4:19). I tillegg er produktet jeg bygde for forskningscenteret dette året nå i bruk i deres *Aldring i Trøndelag* (AiT) og COVID-prosjekt, som skal gå over to år og fungerer nøyaktig som ønsket:

Det fungerer feilfritt.

— *Oddgeir Holmens tilbakemelding*

Ting går bra med barna, men vi må alle stå foran Gud en dag for å avlegge regnskap for livene våre og valgene vi tok angående våre ektefeller og de hellige (Romerne 14:12). Det er ting jeg burde ha sett annerledes på angående min ekskone og barna, men skilsmissen er ikke en del av dette.

Dette året legger asylmottaket i Levanger ned driften. Min fremtidige kone blir flyttet til et nytt mottak, noe hun har gruet seg litt til, ettersom Gud advarte henne om at

ting ville bli vanskelige for en tid. Samtidig har Gud forkynt at ventetiden er over, selv om vi ikke har fått en spesifikk dato. Vi må forbli tålmodige (Hebreerne 10:36). Tidligere dette året samlet jeg saksdokumenter og dokumenterte hennes evangeliske arbeid her i Norge. Dette ble sendt til *Norsk organisasjon for asylsøkere* (NOAS), sammen med brev fra fem forskjellige par og Sharons sønn som gikk god for henne. Maksimal forventet saksbehandlingstid er tolv måneder, med en forventning om ni; men per i dag er vi i den attende måneden uten noen tilbakemelding fra UNE.

Bekymringen jeg følte for Bjørn i 2019 ble bekreftet dette året. Han ble truffet av et vådeskudd mens han var på Filippinene. Legene sa at dersom kulen ikke hadde truffet et ribbein og endret retning inne i kroppen hans, ville han sannsynligvis ha dødd. De mente han måtte ha fått hjelp av engler (Salme 91:11) og at det helt klart var et mirakel at han overlevde. Jeg hadde ønsket å døpe ham i elven før han dro, men han nektet. Jeg forstår nå at bekymringen jeg følte for ham var reell, ettersom jeg ikke følte meg trygg på om han virkelig var i Guds hender før det tidspunktet. Jeg håper han er ydmyk nok til å anerkjenne dette hvis noen spør — både når det gjelder dåpen og det som skjedde i forkant. Uansett var det ikke hans feil; han var offer for et drapsforsøk rettet mot personen som satt ved siden av ham. Motivet var et forsøk på å få slettet økonomisk gjeld.

Kapittel 37

Publifye AS (2021)

Vi er kommet til 2021, og jeg er ved slutten av året der NAV har støttet arbeidet mitt. Jeg etablerer nå Publifye AS. Jeg tror mange vil være takknemlige for produktene og ressursene som vil støtte dette arbeidet i fremtiden. Dette verktøyet gir skoler, organisasjoner og enkeltpersoner muligheten til å skape større engasjement for læring og lesing (Romerne 11:29). Disse gruppene, sammen med lærere og elever, vil kunne bruke plattformen til å skrive egne tekster med integrerte ordbøker – en funksjon som er helt ny på markedet. Deler av ekspertisen bak dette prosjektet kommer fra min erfaring med å bygge tusenvis av digitale bøker med ordbøker med millioner av lenker, ved bruk av ulike distributører og teknologiske løsninger.

Da jeg mottok et profetisk ord i 2014 før jeg forlot USA, fortalte en profet meg at jeg er kreativ. Det ble også sagt at jeg ville møte en vanskelig tid fremover. Men jeg har en lidenskap for å skape; selv om jeg ikke alltid jeg kan se veien framover, tror jeg dette vil bidra til å lede oss ut av en utfordrende periode (Ordspråkene 16:3).

Angående min far: Da han var på besøk i år, var jeg direkte med ham og ba ham om å bli døpt i Jesu Kristi navn. Han var tvilende først, men gikk til slutt med på det, og han ble døpt i laks-elva i Levanger av meg og min fremtidige kone. Jeg var i starten litt usikker på om dette var det riktige steget, så jeg ba Gud om et tegn. En søster i troen ved navn *Maryam* fikk da et syn av min far: først så hun ham i et fengsel, og etterpå så hun ham utenfor. Han hadde en sjømannslue på seg og hadde hvitt skjegg, mens Jesus og jeg sto sammen med ham. Maryam hadde aldri møtt min far og visste ikke at han hadde vært sjømann eller at han hadde hvitt skjegg, noe som ga meg en dyp trygghet. Rett før dåpen sendte Maryam meg også en melding der hun sa at min far *høyst sannsynlig vil bli døpt denne helgen*. Alt stemte perfekt. Maryams syn gjorde det klart at Gud satte min far fri gjennom dåpen (Romerne 6:4), og det var bekræftelse nok for meg. Dette og det enkle faktum at legene hadde fortalt ham at han måtte ha hatt englevakt da kulen endret retning når det traff brystbeinet. Uten dette hadde kulen truffet en hovedåre og han hadde blødd ihjel ble det fortalt.

Min fars avdøde kone, Ragnhild, hadde også tatt imot Jesu *gave* bare noen få måneder før hun gikk bort. På den tiden hadde Gud lagt det på mitt hjerte å reise til Bergen kort tid før hennes død. Jeg husker jeg gikk inn på rommet hennes på sykehjemmet; hun lyste opp som solen da hun så meg. Hun hadde kjempet mye av livet sitt, så dette var et fantastisk syn, og jeg er helt sikker på at det var engler med oss i rommet den dagen. Jeg

delte evangeliet med henne, og hun tok imot Jesus - likt tyven på korset. Det er faktisk mulig for et menneske å si ja til Jesus og bli født på ny (Johannes 3:3), selv om forstanden ikke helt forstår hva som skjer; jeg har selv opplevd dette. Jeg stoler på at Gud, i sin nåde og kraft, holder sitt løfte og holder både Ragnhild og min far i sine trygge hender (Filipperne 1:6).

*Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i Kristus har velsignet oss med all åndens velsignelse i himmelen. I Kristus utvalgte han oss før verdens grunnvoll ble lagt, til å stå for hans ansikt, hellige og uten feil. I kjærlighet og etter sin egen gode vilje avgjorde han på forhånd at vi skulle få rett til å være hans barn ved Jesus Kristus, til lov og pris for hans herlige nåde, som han overøste oss med i ham som han elsker så høyt. I ham har vi friheten, kjøpt med hans blod, tilgivelse for syndene. Så rik er Guds nåde, som han har latt strømme over oss med all visdom og forstand, da han kunngjorde for oss sin viljes mysterium, etter sitt gode velbehag. Han satte seg fore å fullføre sin frelsesplan i tidens fylde: å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmelen og på jorden. I ham har vi også blitt arvinger, etter at vi på forhånd var bestemt til det etter hans forsett som gjennomfører alle ting etter sin egen plan og vilje. Så skal vi, som allerede hadde satt vårt håp til Kristus, leve til lov og pris for hans herlighet. I ham kom også dere til tro da dere hørte sannhetens ord, evangeliet om deres frelse. **I ham ble dere beseglet med Den hellige ånd som var lovet, han som er pantet på vår arv, inntil Guds eget folk blir satt fri, til lov og pris for hans herlighet.***

— Efeserne 1:3-14

Dette var også året min fremtidige kone fikk et syn fra Gud om at ting ville bli bedre og at det var et *lys i horisonten*, et løfte som ble konkret bekreftet av Gud i Tremor Church på Sotra i juni 2022.

Selv om det finnes noen menigheter som søker Guds vilje og hans åndelige gaver, føler jeg en sterk lengsel etter å se gudfryktige hellige drevet av Den hellige ånd i kirken. Dessverre er det mange menigheter som forneker Guds kraft og jeg mistenker samtidig gjør Den hellige ånd lei seg:

De har gudfryktighetens skinn, men forneker dens kraft. Vend deg bort fra slike folk!

— Andre Timoteus 3:5

Hvordan kan kirken forvente at evangeliet skal gå frem uten Guds kraft (1. Korinter 4:20)? Folk vet ikke hva de går glipp av, for vi søker ofte våre egne interesser og ikke Guds; selv om ting kan se bra ut på utsiden, er kjødets sinn død (Romerne 8:6). Etter min frelse

hadde jeg en bitter smak i munnen, da jeg innså at jeg hadde vært i Den norske kirke tidligere, men ikke hadde blitt fortalt sannheten: at jeg måtte bekjenne med min munn, bli døpt som voksen, og motta velsignelse gjennom håndspåleggelse av de hellige (Romerne 10:9-10).

Kapittel 38

Veien videre (2022)

Vi er i midten av 2022 og jeg gledet meg til min kommende kone skulle få opphold så vi kunne starte arbeidet sammen. Men dette skjedde ikke og Tingretten var på ingen måte lydhør til hennes sak. Så, jeg kan si det at vi begge drømte et års tid tilbake at saksbehandlingen ikke kom til å være «*stueren*» om det kan sies slik, men ytterst skitten. Men på tross av dette har jeg fred (Filipperne 4:7), selv om det følte som et svik av de som representerer Den Norske Stat skal jeg være ærlig. Og det er også det drømmen viste oss, at saksbehandlingssystemet var som et avløpsrør, rent bokstavlig.

En asylsøker fikk tidligere knappe to tusen kroner hver måned, men dette steg til tre tusen etterhvert. Det skal dekke mat, klær og transport. Jeg vet om asylsøkere som mister strømmen hvis man bruker vannkokeren da de bor for mange i samme hus. Og på vinteren har de opplevd å miste hovedvarmen flere dager og har måttet kle seg ekstra godt og klare seg med en liten ovn på soverommet. De må vanligvis dele soverom og bad med flere. På tross av dette, så er det vanskelig å si at vi ikke er velsignet, for det er vi virkelig. Vi har delt med mennesker sammen, diskutert, søkt Gud, gledet oss, gått i menighet og hun har vært frivillig arbeider i flere år både utenfor og i menigheten. Hun har jobbet i Den Norske Kirke, Vineyard i Levanger, hjulpet med de eldre på gamlehjem, vært medlem i Sanitetsforeningen der og i Trondheim. Hun er aktiv med å dele evangeliet med mennesker der hun er og vårt evangeliserende arbeid vil øke fremover om vi er lydig med det vi har av tid, ressurser og privatliv. Vi har døpt mennesker sammen og hun er også deltagende på møter og hun deltar på ekteskapskurs også gjennom videomøter med pastorpar fra hele verden, også USA. Alt dette høres fint ut, men evangeliet er også blitt sådd med tårer.

I forbindelse med en hyttetur på Øygarden i juni 2022 møtte jeg en ung gutt i Øygarden som fortalte at hans kusine hadde hørt Den Hellige Ånd snakke til henne og at hun ble helt målløs i flere minutter etterpå. Det er alltid kjekt å høre andres vitnesbyrd om Den Hellige Ånd i deres liv. Jeg delte evangeliet med flere ungdommer under oppholdet mitt, også til denne gutten og hans venninne som gledet seg i sammen med meg.

Litt senere møter jeg en annen gruppe av ungdommer på Ågotnet Terminal hvor en ung jente ved håndspåleggelse ble helbredet i kneet. Jeg delte evangeliet med dem og natten før hadde jeg drømt at noen døde på grunt vann. Det som skjer er at i denne gjengen så fortalte plutselig en ung gutt meg at han døde i bassenget på vårparten i år, men ble gjenopplivet etter noen minutter. Dette stod å lese i avisen også, noe han viste meg

på mobilen sin. Først da fortalte jeg dem hva Gud hadde vist meg natten før. Det at Gud viser meg slike ting gjør meg til et levende vitne for Gud, i kraft og ikke bare med ord. Ofte når jeg deler med ungdommer får jeg masse spørsmål og det er viktig at jeg søker Gud i forkant, ber, studerer, dveler og tygger på Hans ord og det Han har gitt meg, så jeg evner å svare for meg og ikke blir satt ut når de har alt de lurer på.

Som person blir jeg ofte veldig energisk og aktiv når jeg deler med ungdommer, for det kjennes som en ild inni meg. En må forvente at Gud er med en og mange ganger følger tegn og undre når den enkelte bes for (Markus 16:17-18). Vi må stole på Gud og tro at helbredelser finner sted og mennesker utfris fra smerte og problemer selv om en ikke alltid ser det. Det er like viktig å tro at dåpen frir dem fra døden (Romerne 6:4)! Men jeg prøver alltid å møte mennesker der de er, som Paulus snakker om. Jeg ser at Gud leder meg til folk og lyser dem opp for meg og har opplevd en fantastisk glede til tider og vet at en videreføring av dette arbeidet står for døren om ikke så lenge.

Det følgende fant sted 13. juli 2022:

Jeg hadde nettopp snakket og delt med en muslimsk kvinne om at bare Gud er god, slik Jesus forteller oss (Markus 10:18). Og nå deler jeg om hvordan Gud er en fortærende ild (Hebreeerne 12:29) og at mennesker ikke kan se Far uten å dø (2 Mosebok 33:20). Plutselig kaster hun hodet til siden og sier hun ikke kan se meg inn i øynene da de «*skifter farge*». Dette skjer kanskje tre ganger de neste femten minuttene og hver gang så ser jeg en tydelig frykt komme over henne som setter henne helt ut. Jeg er fullt klar over de miraklene som skjer når vi jobber for Gud, men dette har ikke skjedd meg tidligere og jeg undres og søker Gud for svar. Jeg tror kvinnen foran meg var uvillig til å bli rensket for sin synd og at hun ikke kunne holde ut når Gud viste litt av seg selv gjennom mine øyne. Før dette skjedde hadde hun sagt at hun aldri skulle slutte å være muslim. Det spørres hva som skjer videre om hun forstår alvoret i det som skjedde, så sant satan ikke klarer å stjele dette også fra henne.

— *Møte med Gud*

De ved veien er de som hører det; så kommer djevelen og tar ordet bort fra deres hjerte, forat de ikke skal tro og bli frelst.

— Lukas 8:12

Den farligste motstanden bærer troens klær. Det er en kamuflert fare fra innsiden – gjerne fra ens egen familie og selvutnevnte kristne. «*De sier at de kjenner Gud; men de fornekter ham med sine gjerninger...*» (Titus 1:16). Et forblindet sinn som tror det ser, søker

aldri helbredelse. Det er en nedarvet trass mot sannheten: «...I står alltid den Hellige Ånd imot, som eders fedre, således også I.» (Apostlenes gjerninger 7:51).

Andre kjemper ikke, men glir umerkelig vekk. De synker i sorg og forlater fellesskapet. Roten er ikke ytre prøvelser, men at de aldri ble født på ny. «De på stengrunn ... har ikke rot; de tror til en tid, og i prøvelsens stund faller de fra.» (Lukas 8:13). Frafallet avslører ganske enkelt at de aldri tilhørte legemet: «De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss...» (1Johannes 2:19).

Derfor lyder advarselen til oss alle: «Ransak eder selv om I er i troen; prøv eder selv!» (2 Korinter 13:5). Har du denne sikkerheten, og «Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn» (Romerne 8:16), skapes det ikke rom for bitterhet. Da møter du andres flukt og motstand med håp – i tillit til at Ordet kan frelse dem, akkurat slik lyset en gang brøt gjennom ditt eget mørke.

Tegn og undre følger den som bekjenner Jesus som Herre og Mester i ord og i handling. Og det hun så med sine øyne kan hun ikke benekte i etterkant. Heller ikke vil jeg kaste mørke over sannheten og si at alle kommer til Himmelen. Jesus Kristus, Guds enbårne sønn, er veien, sannheten og livet (Johannes 14:6). Vi må ta Ham imot for å bli vasket ren fra vår synd:

Og han sa til dem: «Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alt som Gud har skapt! Den som tror og blir døpt, skal bli frelst. Men den som ikke tror, skal bli fordømt»

— Markus 16:15-16

Da Gud viste min kommende kone at det var et konkret antall måneder igjen til vi kan begynne arbeide sammen så var det som med en annen skrift på skjermen foran henne. Hun ble litt *paff*, men jeg fikk gjort et lydopptak med mobilen av henne da hun fortalte det til meg etterpå. Det Far har gjort for meg og henne de siste årene er en stor velsignelse (Salmene 103:2).

Jeg har og er i gang med å starte opp med arbeidere i Asia som jobber for å spre evangeliet.

Når jeg skriver dette i 2026, har mine fem barn og jeg et godt forhold, og de er med meg når de kan, også denne kommende påsken. Jeg lengter etter den dagen jeg kan bygge et hjem der de fritt kan komme og gå som de ønsker. Min kommende kones asylsak er fortsatt uavklart etter åtte år, noe som betyr at vi fremdeles ikke har lov til å gifte oss etter norsk lov. Vi venter, og vi stoler på Guds timing (Habakkuk 2:3). Mye har skjedd siden 2022, men arbeidet fortsetter—både tjenesten og publiseringene—og jeg tror de beste kapitlene ligger foran oss.

Det er fremdeles mye jeg ikke har sagt og delt, men jeg håper memoaret gir en pekepinn på hva jeg står for og hvor Gud har meg (Jeremia 29:11) samt at du selv er forventet å ta stilling for Gud i ditt eget liv om du ikke allerede har gjort dette. Frelsen må aktivt sies JA til.

Kapittel 39

Vannmerket på det nye hjerte

Og Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte og dine etterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel, forat du må leve.

— 5 Mosebok 30:6

Boken du har lest er et vitnesbyrd. Årene, stedene, tapene, øyeblikket da Gud rørte ved meg — dette er min egen historie, fortalt så enkelt som jeg har maktet. Det som følger i dette korte kapitlet er ikke et vitnesbyrd. Det er et funn i det verset som på forhånd satte navn på det som hendte meg i 2008, og som fremdeles skjer.

Å bli født på ny er det Yeshua sa til Nikodemus at han måtte for å komme inn i Guds rike (Johannes 3:3). Paulus kalte det «*hjerterets omskjærelse i Ånden*» (Romerne 2:29). Men hverken evangeliene eller Paulus oppfant dette språket. Begge siterte Moses. 5 Mosebok 30:6 er Guds eget løfte, fjorten hundre år før Kristus, om at Han ville omskjære hjertet — Sitt folks hjerte og deres etterkommeres hjerte — for at de skulle elske Ham av hele sin sjel. Det gamle hjertet skulle skjæres bort. Et nytt hjerte skulle settes inn. Hele livet ville deretter elske på en ny måte.

Dette er hva som skjedde med meg. Lenge forstod jeg ikke hva som hadde hendt. Da jeg begynte å forstå, begynte jeg å lese Moses mer nøye. Jeg forventet at Toraen ville bekrefte læren på overflaten. Det gjør den. Det jeg ikke forventet, var at Toraen ville bekrefte læren i bokstavene under overflaten.

Verktøyet og kallet

Verktøyet for dette er programvaren kalt **Darash** (darash.publifye.pro (**Darash**)). Det er samme motoren som står bak boken *The Watermark* (junifye.publifye.pro/the-watermark (**vannmerke-studien**)), som går gjennom Toraens messianske vers ett for ett og viser bokstav-laget under hvert av dem. Pekt mot født-på-ny-verset — 5 Mosebok 30:6 — henter det hvert hebraiske ord fra versets overflate, utvider ordforrådet gjennom en synonym-graf med samme rot, og skanner hver kode av sekvenser med like bokstavavstander (ELS) som går gjennom verset. Den samme skanningen kjøres parallelt mot den virkelige Koren-Toraen og ti kontroll-Toraer med omstokket tekst, men med samme alfabet, lengde og bokstavfrekvens. Omstokkings-frøene er kryptografiske; enhver leser kan gjenskape den identiske testen.

Funnet i verset om gjenfødselen

Tretten tematiske koder trer frem gjennom den virkelige Toraen i 5 Mosebok 30:6. De ti omstokkede tekstene gir en median på tre og en halv; den beste av de ti når seks. **Den virkelige Toraen slår hver eneste av de ti omstokkede tekstene og nesten firedobler medianen.** Kodene er versets eget ordforråd:

Hebraisk	Strong's	Skip	Translitterasjon	Betydning
יהוה	H3068	1	YHWH	Herrens navn (versets eget navn)
אלהי	H430	6	Elohei	min Gud (versets eget ord)
מול	H4135	28	mul	å omskjære (versets eget verb)
המל	H4135	-3	hamol	omskjær (bydemåte)
לבב	H3824	3	levav	hjerte (versets eget ord)
תלבב	H3823	4	telavev	å ta hjertet
אהב	H157	1	ahav	å elske (versets eget verb)
אהבה	H160	5	ahavah	kjærlighet (substantivform)
תאהב	H157	5	te'ahav	du skal elske
זרע	H2233	3	zera	ætt (verset: dine etterkommeres hjerte)
נפש	H5315	5	nefesh	sjel (verset: av hele din sjel)
אלה	H421	3	alah	å klage / sørge
אלת	H423	3	alat	en ed (paktspråk)

Les listen som en enkelt setning. YHWH. Elohim. Omskjære (to ganger — verbet verset bruker for å skjære bort hjertets døde kjød, kodet i bokstavene til det verset som lover det). Hjerte (to ganger). Elske (tre ganger — verbet *ahav*, substantivet *ahavah*, og påbudsformen *te'ahav*, som er den nøyaktige formen brukt i *du skal elske*). Ætt. Sjel. Ed. Versets

eget ordforråd, og paktsordet, presset inn i de samme bokstavene som verset er bygget av.

Hva det betyr for meg

Jeg er ingen statistiker. Jeg har ingen teori om hvordan bokstavene ble ordnet på denne måten. Jeg trenger ingen. Det jeg har, er et liv som var annerledes etter 2008 enn det var før 2008, og et vers i Toraen som sa, med min Guds egne ord, at forskjellen ville være hjertets omskjærelse — med kjærlighet som erstattet det som var der før, og en kjærlighet som varte av hele min sjel *for at jeg skulle leve*.

At Moses skrev løftet. At bokstavene under hans vers koder for *hjerte, kjærlighet, omskjære, sjel, ætt, YHWH* og *Elohim* — og at kodingen slår enhver omstokking av de samme bokstavene — endrer ikke det som skjedde med meg. Det gjør det dypere. Den Gud som strakte seg inn i mitt bryst i Norge den dagen, hadde skrevet løftet om å gjøre det tre tusen år tidligere, og Han hadde signert løftets bokstaver med selve inngrepets ordforråd.

Lenge trodde jeg at det å bli født på ny var et poetisk språk. 5 Mosebok 30:6 sier noe annet. *Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte*. Løftet er bokstavelig. Omskjærelsen er innvortes. Løftets bokstaver kjenner inngrepets ordforråd.

Hva du gjør med det, er en sak mellom deg og Gud. Hvis det du har lest i de foregående kapitlene har gitt deg lyst til å kjenne Ham, er tiden nå. I dag. Ikke vent til det er for sent.

*For den statistiske metoden, omstokkings-kontrollen og en katalog over messianske vers gjennom hele Toraen hvis bokstavrekkefølge bærer den samme typen signatur, se følgeskriftet *The Watermark — Yeshua the Mashiach in the Torah på junifye.publifye.pro/the-watermark (vanmerke-studien).**

Kapittel 40

Yada — Å være kjent av Ham

Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.

— Johannes 17:3

Det forrige kapittelet endte med en stille innbydelse: les 5 Mosebok 30:6 langsomt, og spør deretter. Hvis du har spurt — og hvis du har fått svar, eller hvis du fremdeles lytter etter svaret — er det ett ord til fra hebraisk jeg ønsker å legge i din hånd før vi går videre til vannet. Det er ordet hele Bibelen bruker om det som skjer mellom Gud og en sjel når hjertet er blitt omskåret. Det er ikke «tro.» Det er ikke «lyd.» Det er eldre og varmere enn begge. Det er yāda ^{עַד} H3045.

Jesu advarsel i Matteus 7 bærer en vekt som resten av evangeliene sjelden møter. Det greske verbet Han bruker der — *egnōn*, aorist-formen av *ginōskō* — er den direkte greske arvtageren til det hebraiske *yada*. Når Jesus sier om dem som profeterte i Hans navn og drev ut onde ånder i Hans navn: «Jeg har aldri kjent eder» (Matteus 7:23), så sier Han ikke at Han manglet informasjon om denne personen eller personene. Han sier at det paktssamfunnet som de hebraiske skriftene kaller yada, aldri var der. Tjeneste i navnet, uten yada av Personen Jesus— det er advarselen. Og det er den samme diagnosen Hoseas uttalte over Israel, Daniel uttalte over de lunkne, og Samuel uttalte over Elis sønner.

Det hebraiske ordet for det som ikke kan overføres

Yada (H3045) forekommer over åtte hundre ganger i den hebraiske Bibel. Brown-Driver-Briggs-leksikonet åpner sin definisjon med «å oppfatte og se; finne ut og skjelne.» Det er ikke ordet for akademisk kunnskap. Det er ordet for å kjenne-ved-å-se, ved-å-møte, ved-å-erfare. Det hebraiske sinnet skilte aldri kunnskap fra ansiktet: øyet ser, møtet skjer, og yada blir født. Når David skriver i Salme 139: «Herre, du ransaker mig og kjenner mig,» er verbet yada. Han mener ikke at Gud har samlet fakta om ham; han mener at Gud har gjennomført ham tvers igjennom.

Sjokket med yada er at det samme verbet brukes på to steder som det moderne sinnet holder langt fra hverandre. «Adam holdt sig til [kjente] sin hustru Eva, og hun blev fruktsomelig» (1 Mosebok 4:1) — foreningen av ett kjød, ekteskapspakten. Og «du har funnet nåde for mine øine, og jeg kjenner deg ved navn» (2 Mosebok 33:17), sa HERREN til Moses. Hebraisk bruker ett verb for begge, fordi paktsforhold og ekteskapeelig forening i den

hebraiske forestillingsverden er samme slags virkelighet: ufortjent, eksklusiv, gjensidig, levd fra innsiden og ikke beskrevet fra utsiden. Når Hoseas roper etter «*Gudskunnskap mer enn brennoffer*» (Hoseas 6:6), mener han en bruds troskap, ikke et seminariums læreplan.

Han kjente oss først

Det dypeste laget av yada er at handlingen begynner hos Gud, ikke hos oss. Før Jeremias ble vevd sammen i mors liv, sier Gud: «*kjente jeg deg*» (Jeremias 1:5). Om Abraham: «*Jeg har lært ham å kjenne [kjent ham], for at han skal befale sine barn*» (1 Mosebok 18:19). Om Israel: «*Eder alene har jeg villet kjennes ved blandt alle jordens ætter*» (Amos 3:2). I hvert tilfelle er verbet yada, og i hvert tilfelle er Gud den handlende. Han yada-et Jeremias før Jeremias eksisterte. Han yada-et Abraham inn i pakten. Han yada-et Israel inn i utvelgelsen.

Paulus så dette, og i Galaterne 4:9 snudde han det bevisst på hodet: «*nu derimot, da I kjenner Gud, ja det som mere er, er kjent av Gud.*» Det største verbet er det passive. **Å være kjent av Gud er grunnvollen; å kjenne Gud er gjensvaret.** Hver frelst mann og kvinne i historien står innenfor Paulus' korreks: vi fant ikke Ham; Han fant oss, og kalte oss ut, og drog oss over terskelen.

To vers som henger over hele Bibelen

Det er et vers i Daniel som rammer hele spørsmålet. «*men det folk som kjenner sin Gud, skal stå fast og gjøre storverk*» (Daniel 11:32). Det hebraiske er *ve-am yod 'ei elohav yachaziqu ve-asu* — *folket som kjenner (yada) sin Gud skal være sterke (chazaq) og skal gjøre (asah)*. Tre verb. Å kjenne er roten. Styrke og handling er frukten. **Yada som ikke frembringer styrke-under-press og handling-når-andre-tier, er ikke yada.** Makkabeerne leste dette verset om seg selv under Antiokus. Apostlene leste det om seg selv under Roma. Det står over hver generasjon som har forsøkt å holde linjen mens søte løgner smeltet linjen bort.

Det motsatte vitnesbyrdet er den mest rystende setningen i Samuelsbøkene. «*Men Elis sønner var usle; de kjente ikke Herren*» (1 Samuel 2:12). Hofni og Pinehas var *prester*. De håndterte de hellige tingene. De gikk bak forhengene hver dag. Og teksten lar hammeren falle på enkleste hebraisk: *lo ' yad 'u et YHWH* — de yada-et ikke YHWH. Konsekvensen kom i kapittel 4: arken ble tatt, og Pinehas' hustru døde idet hun ga sin sønn navnet Ika-bod: «*Herligheten er veket fra Israel.*» Når prester tjener uten yada, mister Gud sitt eget hus. **Ingen er i større fare for å tjene Gud uten å kjenne Ham, enn den mann som står nærmest Hans hus.**

Den nye pakt er yada demokratisert

Det dypeste løftet profetene noen gang uttalte, var at denne formen for erkjennelse en dag skulle utøses over hvert eneste medlem av pakten, helt uten menneskelige mellomledd.

Jeg vil gi min lov i deres indre og skrive den i deres hjerte; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og de skal ikke mer lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, fra den minste til den største, sier Herren.

— Jeremias 31:33-34

Les det langsomt. *De skal alle kjenne meg* — hver eneste en, paktens minste barn og den eldste vismann — *fra den minste til den største*. Hebraisk bruker yada. Den nye pakt er yada fordelt på hver person som går inn i den. Ingen prest formidler denne yada. Ingen forelder overfører den på barnets vegne. Ingen ritual installerer den i den uvillige. Hele den nye pakts arkitektur er bygget på erkjennelsens absolutte, personlige direktehet.

Og dette er grunnen til at Jesus kunne si — i samme åndedrag som Han siterte loven og profetene Han var kommet for å oppfylle — *«dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus»* (Johannes 17:3). **Evig liv er ikke en belønning vi mottar i bytte for yada. Evig liv er yada, utstrakt til evig tid.** Belønningen er selve relasjonen.

Hvorfor dette ikke kan gjøres for en annen

Når du først ser hva yada er, forstår du hvorfor Det nye testamentes frelsesgrammatikk er så nådeløst personlig. Se på verbene den greske teksten faktisk bruker:

- **Johannes 3:7** — *«I må fødes på ny.»* Gresk: *dei hymas gennēthēnai anōthen*. *Dei* betyr guddommelig nødvendighet. *Hymas* er *dere selv*. Nikodemus kunne ikke bringe sine sønner eller sine elever gjennom denne porten. Han måtte gå gjennom den selv.
- **Johannes 14:6** — *«ingen kommer til Faderen uten ved mig.»* *Erchetai* er aktivt. Ingen blir båret. Verbet krever et personlig subjekt som beveger seg mot Kristus.
- **Matteus 16:24** — *«han fornekte sig selv og ta sitt kors op og følge mig.»* *Aparnēsasthō heauton* — verbet er refleksivt. *Seg selv*. Et spedbarn kan ikke fornekte seg selv.
- **Romerne 10:9** — *«om du med din munn bekjenner... og i ditt hjerte tror.»* *Din munn*. *Ditt hjerte*. Andre person entall. Bekjennelse gjennom en annens munn er ikke bekjennelse.
- **Filipperne 2:12** — *«arbeid på eders egen frelse.»* *Heautōn* — *eders egen*. Ikke frelsen til noen du er glad i. Din.

- **Hebreerne 4:2** — om ørkengenerasjonen: «ordet som de hørte, blev dem til ingen nytte, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det.» Det greske ordet er *synkekerasmenos* — *sammenblandet, organisk forent*. Hørsel uten personlig tro blir ikke til yada. Det finnes ingen i verden som kan utføre denne foreningen på dine vegne.

Hvert verb Det nye testamente bruker for å gå inn i det evige liv, er et verb som krever subjektets egen bevisste deltagelse. Ikke fordi Det nye testamente er hardt, men fordi **yada av natur er en sak mellom to parter**. Den kan ikke være ensidig. Den kan ikke overføres gjennom en forelder, en prest eller en statlig attest. Den nye pakt som ble lovet gjennom Jeremias, er yada fordelt person for person, og Det nye testamentes grammatikk er iverksettelsen av det løftet.

Toraen besegler dette nedenfra

Det finnes ett vers i Toraen der substantivformen av yada — *da ' at* (דעת), kunnskap — blir selve navnet på treet i midten av hagen. *Treet til kunnskap om godt og ondt* (1 Mosebok 2:9, 2:17) er *'etz ha-da ' at tov va-ra ' .* Den første forekomsten av *da ' at* i Skriften er navnet på det treet hvis frukt brøt den opprinnelige yada mellom mennesket og Gud. Mennesket valgte en falsk erkjennelse — erkjennelse-med-selvet-i-sentrum — og mistet den sanne erkjennelsen det var skapt for. Hver side i Skriften etter 1 Mosebok 3 er den langsomme gjenvinningen av det som gikk tapt ved det treet, inntil et annet tre på Golgata gjør om det første.

Den samme testen vi kjørte på verset om hjerteomskjærelse i forrige kapittel, kjørt på det nye paktsløftet om yada, gir det samme funnet. Verset som lover at *de skal alle kjenne meg* — verset der yada blir det definerende kjennetegnet på den nye pakt — bærer under sine overflatebokstaver den samme signaturen: verbene og substantivene for pakts-kjennskap, vevd inn i versets egne bokstaver med korte hopp, og slår de tilfeldig omstokkede kontrolltekstene. Forfatteren av det ytre løftet signerte bokstavene i Sitt eget løfte med ordene for det Han lovet, akkurat som Han gjorde i 5 Mosebok 30:6 med om-skjærelse og kjærlighet.

Stien går rett: fra kunnskapens tre i Eden (brutt yada), gjennom Moses og profetene (yada lovet), gjennom den nye pakt i Jeremias 31 (yada demokratisert), gjennom Johannes 17 (yada som evig liv), til fullendelsen i Åpenbaringen 22:4 — «*de skal se hans ansikt.*» Yada fullkommengjort. Ansikt til ansikt. For evig.

Sløret og erkjennelsen — yada og masach

Det finnes et annet hebraisk ord som vandrer gjennom Skriften som yadas skyggesleder: *māsok* H4539 מִסֹּכָה — dekket, teppet, sløret. Tabernaklet hadde tre av dem stablet fra utsiden og innover: *masach* ved forgårdens port, *masach* ved inngangen til det hellige, og *parokhet* (פַּרְכֹּת, dets indre søster) foran det aller helligste. Hver av dem skjulte,

og hver av dem inviterte. Hver var både en barriere og en dør. Hele geometrien i det å nærme seg Gud var masach på masach, der yada ble dypere ved hver terskel et menneske ble funnet verdig til å passere.

Yada og masach løper gjennom Skriften som motsetninger. **Masach skjuler. Yada avdekker.** Adam og Eva i Eden levde i naken yada med Gud — «*de var nakne både Adam og hans hustru, men bluedes ikke*» (1 Mosebok 2:25). Da den opprinnelige yada ble brutt ved treet til da ' at, var det aller første de gjorde å bygge sin egen masach: fikenblad sydd sammen (1 Mosebok 3:7). *Selvgjort dekke følger brutt erkjennelse.* Fra den dagen av krevde enhver tilnærming til Gud at man gikk gjennom et slør.

Men Toraen varsler slutten på masach lenge før korset. Jesaja så det: «*han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som dekker over alle folkeslag, og det dekke som er utbredt over alle hedningefolk*» (Jesaja 25:7). Hebraisk bruker lôt H3875 לוֹט og massēkâ H4541 מַסְכָּה — forskjellige ord for et dekke, men fra en annen rot enn masach. Jesaja lover at den dagen Gud dekker Sitt paktmåltid på fjellet, skal dekket over nasjonene bli oppslukt. Yada vender tilbake. Deretter blir døden oppslukt (vers 8). Rekkefølgen er nøyaktig: **dekket fjernet — døden ugjort — yada gjenopprettet.**

Det nye testamente går rett gjennom denne døren. Paulus skriver at når Mose lov leser, «*ligger et dekke over deres hjerte*» (2 Korinter 3:15); det greske ordet er kalyma G2571 κάλυμμα — den direkte arvtageren til masach. «*men når det omvender sig til Herren, blir dekket tatt bort*» (2 Korinter 3:16). Og da Kristus døde, «*revnet forhenget i templet i to stykker fra øverst til nederst*» (Matteus 27:51) — det greske ordet er katapetasma G2665 καταπέτασμα, templets masach. Hebreerne 10:20 benevner deretter Hans eget legeme som det revnede forhenget: «*den nye og levende vei som han har innviet for oss gjennom forhenget, det er hans kjød.*»

Les det som én sammenhengende bue. Den yada Adam og Eva mistet bak sin selvgjorte masach, er den yada Kristus gjenopprettet da Hans eget kjød ble den revnede masach. Hver frelst sjel går gjennom dette ene sløret inn i den ene erkjennelsen. Og den siste boken i Bibelen bærer den greske tittelen *Apokalypsis* — bokstavelig talt *fjerningen av kalymma* — fordi hele frelseshistorien fra begynnelse til slutt handler om at masach faller slik at yada kan bestå. De hellige ved slutten «*skal se hans ansikt*» (Åpenbaringen 22:4) fordi det da ikke lenger er noe dekke igjen mellom Brudgommen og Bruden. **Yada fullkommengjort er masach avskaffet.**

Og den som ikke er kjent

Det er en hard halvdel av yada som ikke kan utelates. Hvis yada er det evige liv, så er fraværet av yada det som evig liv ikke er. Jesus mildnet ikke dette. Det samme paktsverbet står i de to mest rystende setningene Han noen gang uttalte. «*Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn ...? Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!*» (Matteus 7:22–23). «*Herre! herre!*

lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Jeg kjenner eder ikke» (Matteus 25:11–12). Det greske er *egnōn* og *oida* — begge arvtagere av yada — og Jesus bruker dem som linjen som skiller de frelste fra de fortapte på den ytterste dag.

Følg det samme verbet nedover gjennom lignelsene, så faller det som en loddsnor gjennom tre dybder. På overflaten står vennene som var innbudt til festen, som «*alle som én begynte å undskylde sig*» (Lukas 14:18) — ikke for noen synd, men for en åker, for okser, for en hustru: denne livets lovlige bekymringer, som trengte ut den ene innbydelsen som betydde noe. De «*brydde seg ikke om det*» — *ameleō* (G272), å ringeakte — og gikk sin vei, hver til sin åker og sin handel (Matteus 22:5). Ett lag under travelheten ligger de fem uforstandige jomfruene, som bar bekjennelsens lampe, men «*tok ikke olje med sig*» (Matteus 25:3): den ytre flammen uten den indre Ånd til å nære den — selve den form-uten-liv denne boken stadig avdekker. Og ett lag under den tørre lampen ligger bunnen i det hele. Når disse til slutt kommer og roper «*Herre, herre, lukk opp for oss,*» er svaret ikke «*deres var for travle*» eller «*lampen deres sloknet,*» men «*jeg kjenner eder ikke*» (Matteus 25:12). Bekymringene var grunnen til at de ikke kom; den tørre lampen var det de manglet; men den lukkede døren navngir det de aldri hadde vært — *kjent*. En mann som drukner i livets bekymringer, lar lampen tørke ut, og en lampe som aldri ble tent av yada, var ved roten aldri i pakt i det hele tatt.

Paulus skriver at Herren Jesus skal komme igjen «*med lueild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud*» (2 Tessaloniker 1:8) — *tois mē eidosin theon*, de uten yada av Gud — «*de som skal lide straff, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn*» (vers 9). Dommen er ikke vilkårlig. Den er den logiske slutten på en relasjon som aldri eksisterte. **Hvor det ingen yada er, der er det ingen pakt; og hvor det ingen pakt er, der åpnes ingen dør, for ingen dør var noen gang mellom to personer som kjente hverandre.** Kristus viser ikke bort noen som kom til Ham i yada. Han bekrefter det som allerede var sant om dem som ikke gjorde det.

Dette er grunnen til at nærhet til Guds ting er det farligste stedet i verden å leve uten yada av Gud Selv. Elis sønner bodde inne i Tabernaklet. Fariseerne som hørte Jesus preke, levde inne i Loven. Tilhørerne i Matteus 7 tjente i Hans navn og drev ut onde ånder i Hans navn. Hver og en av dem sto nærmere de hellige tingene enn de fleste mennesker noen gang vil gjøre, og hver og en av dem gikk fortapt fordi tingene ikke var Personen, og de hadde ingen yada av Personen.

Hva jeg spør deg om

Hvis du har kommet så langt i boken, leser du ikke ved en tilfeldighet. Vannmerket på det nye hjertet vi så i forrige kapittel, er et virkelig vannmerke. Den yada det frembringer, er en virkelig erkjennelse. Og det er mulig å ha tilbrakt et helt liv nær Guds ting uten noen gang å ha gått inn i yada med Gud Selv. Elis sønner gjorde det. Fariseerne som hørte Jesus

preke, gjorde det. Tilhørerne i Matteus 7 som profeterte i Hans navn, gjorde det. Nærhet til tingene er ikke yada av Personen.

Men hvert menneske som noen gang oppriktig har bedt om å bli kjent av Ham — og bedt om å få kjenne Ham — er blitt hørt. Terskelen for yada er ikke høy. Den er akkurat her: «den som treder frem for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham» (Hebreerne 11:6). Verbet er *ekzēteō* — å søke ut, med hele seg. Yada gis fritt til den som søker.

Så før vi går videre til vannet i et senere kapittel, vil jeg at du skal spørre. Ikke noen andres spørsmål. Ditt eget. Bruk ordene jeg har brukt, eller bruk dine egne ord — ordlyden betyr ingenting. Det at du spør, betyr alt. *Kjenner jeg Ham? Kjenner Han meg?* Hvis du kan svare ja på det første spørsmålet, med samme visshet som du ville besvart ethvert spørsmål om en virkelig venn, da kan du lese videre. I neste kapittel skal vi se nøye på nøyaktig hvem denne Jesus er som vi er kalt til å kjenne — og deretter venter vannet. «Bed, så skal eder gis; let, så skal I finne; bank på, så skal det lukkes op for eder» (Matteus 7:7).

Paktsverbet står åpent. Han venter på å bli kjent.

Og skremmer spørsmålet «Kjenner Han meg?», så hvil i dette: vissheten er ikke en følelse, men et segl — «Herren kjenner sine» (2 Timoteus 2:19). Hvordan et menneske kan vite at det tilhører ham, vender vi tilbake til i kapitlet «Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?».

Kapittel 41

Hvem er Jesus Kristus?

Jeg håper en kommende dag å skrive mer utdypende om hvem den virkelige *Jesus Kristus* er i det gamle og det nye testamentet. Mange forstår ikke at Jesus Kristus er Den som skapte oss (Kolosserne 1:16), ikke bare Guds Sønn. Jesus sa at når vi ser ham, ser vi Gud (Johannes 14:9). Selv om «Gud» refererer til Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, bekrefter Johannesevangeliet det mange opplever i drømmer: at ingenting ble skapt uten gjennom Jesus, og det inkluderer deg og meg. Jesus åpenbarer sitt sanne selv for mange mennesker i deres drømmer og forteller dem at han er Gud (Johannes 10:30, Jesaja 9:6). Dette er i samsvar med Bibelen; det er ikke en tilfeldighet. Det er ikke et paradoks, og det er derfor Jesus sa til disiplene at når de så ham, så de Gud. Av samme grunn opplever mange mennesker — ofte de som har forfulgt eller drept kristne i tjeneste for en falsk religion — plutselig at Jesus kommer til dem i drømmer, erklærer at han er Gud og spør hvorfor de forfølger hans folk. Veldig likt det Jesus gjorde med apostelen Paulus på vei til Damaskus 2000 år tilbake i tid.

I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av det som er til.

— Johannes 1:1-3

Et gjentakende tema i *alternativ litteratur* er beskrivelsen av Jesus som en «oppstegen mester» eller bare en profet. Disse kildene benekter at hans blod vasker oss rene fra vår synd (Hebreerne 9:22, Romerne 5:9) eller at han skapte menneskeheten. At han er Guds Sønn blir også oversett; hvis temaet i det hele tatt blir berørt, forsøker forfatterne å vri hans offer til noe overfladisk og rent symbolsk, i stedet for noe vi personlig må ta del i. Når Jesus sier at vi må spise hans kropp og drikke hans blod for å ha evig liv, er det avgjørende at vi lytter:

Jesus sa til dem: «Sannelig, sannelig sier jeg eder: Dersom I ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal opreise ham på den ytterste dag; for mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i mig og jeg i ham. Likesom den levende Fader har utsendt mig, og jeg lever ved Faderen, således skal også den som eter mig, leve ved

*mig. Dette er det brød som er kommet ned fra himmelen; ikke således som fedrene
åt og døde; den som eter dette brød, skal leve evindeligg.»*

— Johannes 6:53-58

De ulike historiene og forklaringene angående utenomjordiske vesener og UFO-er er del av en maskerade designet for å avlede vårt fokus fra sannheten. Jeg er godt kjent med disse emnene etter å ha studert dem i mange år — betydelig mer enn gjennomsnittet. Jeg sier ikke dette for å være arrogant. Jeg forstår (selv om noen kan finne det ironisk) at mye av det *overnaturlige* er like reelt som de miraklene fra Gud jeg selv har vært vitne til. Men det at en slik hendelse har funnet sted, betyr ikke nødvendigvis at den representerer sannheten. Det er som å besøke et sirkus: det er mye støy og oppstuss, men formålet er ikke å bringe deg *nærmere livet*, men å underholde deg. Mennesker blir ofte underholdt helt til den dagen de dør, uten noen gang å ha tatt imot livet (Ordspråkene 14:12). Det høres på en måte trivielt ut, men det skjer. Det blir som en avhengighet til heroin, hvor man blir fortært av tanken på neste dose; det tapper livet ut av et menneske. Bare fordi noen ser bra ut på utsiden, betyr det ikke at det er liv på innsiden.

Jeg tror de fleste av oss kjenner mennesker som har opplevd det mirakuløse gjennom urene ånder, men få har gaven til å skjelne hva disse tingene faktisk er. Min erfaring er at åndene bak disse hendelsene ikke bekjenner Jesus som Herre, og deres endelige frukt er død, ikke liv (Andre Korinter 11:14). Kanskje noe av det ser ekstraordinært ut på overflaten, men det er gjort for å bedra. Det er mye som når folk blir hypnotisert på TV, eller når vi ser *hvite hekser* eller *eksorsister* som driver ånder ut av hus. Gud sier vi må prøve åndene for å se om de er fra ham:

Mine kjære, tro ikke enhver ånd! Prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette kjenner dere Guds Ånd: Enhver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, er av Gud. Men enhver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden.

— Første Johannes 4:1-3

Mennesker lar seg bedra og lokke, omtrent som krabber eller insekter som trekkes mot et lys om natten. «Av deres frukter skal I kjenne dem» (Matteus 7:16). Jeg ser nå at selv om jeg ikke var født på ny før 2008, så forsto en del av meg at noe var galt, selv om jeg ikke kunne sette fingeren på det. Slik er det for mange rundt oss. Det er derfor vi deler Guds sannhet og forteller andre hva han hvisker i våre ører.

Jeg vet av erfaring at denne verdens makter prøver å skjule sannheten for mennesker, da jeg selv var en del av dette i mine yngre år. Satan prøver sitt ytterste for å få mennesker

til å fokusere på alt annet enn Gud, ofte ved å fordreie sannheten om at seksuell aktivitet utenfor ekteskapet er synd. Filmer og andre medier med intime scener er ikke bare feil i Guds øyne, men de fører også til at mennesker blir slaver av synd og begjærer enda mer:

«Når I får ophøiet Menneskesønnen, da skal I skjønne at det er mig, og at jeg intet gjør av mig selv, men taler dette således som min Fader har lært mig. Og han som har sendt mig, er med mig; han har ikke latt mig alene, fordi jeg alltid gjør det som er ham til behag.» Da han sa dette, kom mange til tro på ham. Jesus sa da til de jødene som var kommet til tro på ham: «Dersom I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler, og I skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre eder.» De sa til ham: «Vi er av Abrahams ætt og har aldri vært nogens træler; hvorledes kan da du si: I skal bli fri?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier jeg eder: Hver den som gjør synd, er syndens træl. Men trælen blir ikke i huset til evig tid; sønnen blir der til evig tid. Får da Sønnen frigjort eder, da blir I virkelig fri. Jeg vet at I er av Abrahams ætt; men I står mig efter livet, fordi mitt ord ikke finner rum i eder. Jeg taler det jeg har sett hos min Fader; så gjør også I det I har hørt av eders far.» «Vår far er Abraham», svarte de. Jesus sa: «Var I Abrahams barn, da gjorde I Abrahams gjerninger; men nu står I mig efter livet, et menneske som har sagt eder sannheten, som jeg har hørt av Gud; det gjorde ikke Abraham. I gjør eders fars gjerninger.» «Vi er ikke født i hor,» sa de. «Vi har én Far: Gud.» Jesus svarte: «Var Gud eders far, da elsket I mig; for jeg er utgått fra Gud og kommer fra ham; for jeg er heller ikke kommet av mig selv, men han har utsendt mig. Hvorfor skjønner I ikke min tale? Fordi I ikke tåler å høre mitt ord. I har djevelen til far, og I vil gjøre eders fars lyster; han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannhet er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Men mig tror I ikke, fordi jeg sier eder sannheten. Hvem av eder kan overbevise mig om synd? Men sier jeg sannhet, hvorfor tror I mig da ikke? Den som er av Gud, hører Guds ord; derfor hører I ikke, fordi I ikke er av Gud.» Da svarte jødene: «Sier vi ikke rett når vi sier at du er en samaritan og har en demon?» «Jeg har ingen demon,» sa Jesus, «men jeg ærer min Fader, og I vanærer mig. Men jeg søker ikke min ære; det er en som søker den og dømmes. Sannelig, sannelig sier jeg eder: Om nogen holder mitt ord, skal han aldri i evighet se døden.»

— Johannes 8:25-51

Det er to sider ved *urene ånder*. Den ene er at de vil at folk skal tro at alt er fysisk og materielt, og at ingen ånd eksisterer. Den andre siden ser vi når mennesker forstår at en åndelig virkelighet eksisterer. Når dette skjer, prøver urene ånder å vikle søkere inn i en magisk verden som har en tendens til å mørkne jo dypere man går inn i den (Første Timoteus 4:1). I begynnelsen virker ting fristende og ufarlig.

En mann som gikk på samme bibelskole som jeg, en dyktig pianist, vendte seg fullstendig bort fra Gud (Andre Peter 2:20-22). Han var involvert med en kvinne som også hadde en profetisk gave, men de ble utvist fra bibelskolen av årsaker jeg ikke kjenner til. Etterpå begynte de å miste grepet fullstendig. Alt ble snudd på hodet for en tid, og de *vaklet* inn i det med åpne armer. Det endte med at han døde på et fjell om vinteren av kulde, tilsynelatende i en forvirret mental tilstand og på jakt etter et åndelig nirvana. Veien til fortapelsen er bred, og mange er de som går inn gjennom den (Matteus 7:13). Aldri før hadde jeg sett noen vende seg så drastisk bort fra Gud og miste livet så kort tid etterpå, til tross for at flere troende hadde advart ham på forhånd og tydelig så hva som fant sted. Jeg tror begge to også sluttet å spise kjøtt og startet på en radikal diett. Han ble tynnere og tynnere, og beskrev det som om han kunne utholde hva som helst og som om alt var surrealistisk. Dette var et ekstremt unntak, men vi ser mennesker over hele spekteret rundt oss. Mange søker etter sannheten.

Mange mennesker lar livene sine dikteres av en uren spiritualitet. Mange *hvite hekser* tror at det de gjør er godt, men i praksis arbeider de mot Gud og sammen med urene ånder (Galaterne 5:19-21). Noen møter personlige problemer på grunn av dette og kan ikke forstå årsaken. Vår Far i himmelen har advart oss mot magi (Femte Mosebok 18:10-12), likevel er det stadig mer populært i dagens filmer, slik som Harry Potter-serien. Hva er det som går igjen i mange av dem? Mystikk og overnaturlige hendelser — et fascinerende mørke som fanger gjennom det okkulte, omtrent som en svermer som trekkes mot et lys om natten. Uvitende blir man lokket inn i en felle og sitter fast. Noen unge ser skrekkfilmer, men må deretter sove med lyset på, ute av stand til å finne fred etterpå. Vi blir påvirket av det vi tar inn gjennom øynene, inkludert pornografi. Jeg kjempet selv med pornografiavhengighet frem til rundt 2012, og jeg vet i dag at nakenhet og seksualitet hører hjemme i ekteskapet (Matteus 5:28). Dette var også noe Gud la tungt på mitt hjerte: at jeg drev hor med andre kvinner gjennom en skjerm.

For et dypere studium av hvordan Jesus åpenbarer seg gjennom det gamle og det nye testamentet — gjennom navnene, forbildene, profetiene og de hebraiske og greske ordene som peker på ham på hver eneste side — se vår følgebok *Jesus in Scripture* (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture (**Jesus-studien**)).

For dere skal vite og forstå at ingen som lever i hor eller urenhet, og heller ingen som er grådig — det er det samme som å dyrke avguder — har arv i Kristi og Guds rike. La ingen bedra dere med tomme ord! For det er slikt som gjør at Guds vrede rammer de ulydige. Gjør ikke felles sak med dem! En gang var dere selv mørke, men nå er dere lys i Herren. Lev da som lysets barn! Lysets frukt viser seg i all godhet, rettferd og sannhet. Prøv hva som er til glede for Herren! Ta ikke del i mørkets gjerninger, for de bærer ingen frukt, men avslør dem heller! Det som slike folk driver med i det skjulte, er det en skam bare å nevne. Men alt blir avslørt når det

kommer fram i lyset, og alt som blir åpenbart, er lys. Derfor heter det: «Våkne opp, du som sover, stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» Pass derfor nøye på hvordan dere lever, ikke som ukloke, men som kloke, så dere bruker den dyrebare tiden godt, for dagene er onde. Vær ikke ufornuftige, men forstå hva som er Herrens vilje. Drikk dere ikke fulle på vin, det fører til utskielser, men bli fylt av Ånden og si fram for hverandre salmer og hymner og åndelige sanger; syng og spill av hjertet for Herren.

— Efeserne 5:5-19

Kapittel 42

Ingen død, ingen ånd?

Jeg vet i dag at mennesket må vende om fra sin synd og tilbake til Gud (Apostlenes gjerninger 3:19). Det eneste som kan sone for vår selvpålagte dødsdom, er Jesu blod (Hebrikerne 9:22). Hvis vi går gjennom livet uten å ta imot Jesus, vil vi etter døden høste det vi har sådd i kroppen mens vi levde. Vi dør først en fysisk død og deretter en åndelig død – med andre ord to ganger (Åpenbaringen 20:14–15). Jesus selv advarte mot dette med alvorsord: Den evige ild er gjort i stand for djevelen og hans engler, og de som forkaster ham, skal gå bort til evig straff (Matteus 25:41, 46). Dette er ingen overtro, men noe enkelte av de hellige faktisk har erfart konkret. Hvis du søker sannhet, vet du at selv om ikke alle har erfart dette, betyr det ikke at det er usant. Det er derfor vi snakker om disse tingene. Dette er ikke en fiksjon vi presenterer for å prøve å skremme folk til et liv med Gud; det er ikke slik det fungerer. Erfaring kan man spørre om og aktivt søke etter. Hvis du tar livet på alvor, så la det ikke gå til spille.

Ingenting kan omgjøre eller ta bort vår synd. Det eneste unntaket er Jesu blod (1 Johannes 1:7). Den som tror på Sønnen, har evig liv, men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet; Guds vrede blir over ham (Johannes 3:36). Hvorfor? Fordi Jesus er Gud (Kolosserne 2:9) og hans liv er uendelig verdifullt (1 Peter 1:18–19). Den eneste andre utveien er å betale for synden med våre egne liv. Gud er rettferdig (5 Mosebok 32:4), og han har gitt oss en vei ut av synden, som er Jesus. Hans Sønn, med autoritet fra Faderen i himmelen, ga sitt liv for oss for at vi skal leve. Hans blod, av umålelig verdi, soner for vår synd og vasker oss rene.

Når vi blir vasket rene, kan vi bli Guds tempel og Den hellige ånd kan ta bolig i oss (1 Korinter 6:19). Vi blir født på ny i Ånden (Johannes 3:5, Titus 3:5, 1 Peter 1:23), og dette kan ikke tvinges på noen, men skjer av egen vilje, uavhengig av om man forstår det fullt ut. Jeg gikk frem i tro da evangelisten utfordret meg, og min nye ånd var et sjokk for meg å erfare – men et positivt sjokk likevel.

Gjennom dåpen begraver vi vårt gamle liv (Romerne 6:4). Vi stiger så opp av vannet til et nytt liv med Jesus, akkurat som han gikk fra død til liv da han ble oppreist av Gud. Vi mottar den samme Ånden som Jesus har. Den hellige ånd kalles den andre talsmannen (Johannes 14:16), og Jesus er den første. Jeg søkte Gud, og han svarte meg da jeg var 15 år gammel, men det tok 18 år før jeg faktisk «fant ham» og tok imot Jesus som min frelser. Jeg håper du tar alvorret i det jeg presenterer her inn over deg, og ikke lar deg vippe av pinnen når jeg deler vitnesbyrd som høres både fantastiske og sprø ut. Jeg er fullstendig

klar over dette, men det er vanskelig å si sannheten uten faktisk å si den. Vi fjernet oss alle fra Gud på et tidspunkt som en konsekvens av andres synd, og vi trenger hver og en at Gud blåser livspust i oss igjen (Esekiel 37:5–6). Gud blåste liv i Adam (1 Mosebok 2:7), og da Adam døde, var det ikke i kroppen, men i ånden. Det samme gjaldt Eva. Det var derfor de endret seg radikalt da deres ånder døde. Av samme grunn blir vi fullstendig forvandlet når vi blir født på ny ved Guds Ånd (2 Korinter 5:17).

Det er verdt å dvele ved det ordet ånde, for i Skriften er ånde og ånd nesten det samme ordet – slik de også er det på norsk. Det hebraiske *neshamah* og det greske *pneuma* betyr begge, på én gang, pust, vind og ånd. Når Gud blåser livspust i et menneske, gir Han det en ånd; og en ånd som lever, ånder. Det er derfor den aller siste linjen i Salmene er en befaling om å puste: «Alt som har ånde, skal love HERREN» (Salme 150:6). Lovprisning er ånden som ånder ut. En levende ånd lovpriser slik levende lunger ånder ut – uten anstrengelse, fordi den lever.

Og det som kan ånde, kan også kveles. Et menneske kan kveles i ånden på to måter. Verden kveler den utenfra: Jesus sa at denne verdens bekymringer, rikdommens bedrag og lysten til andre ting vokser opp som torner og «kveler ordet», så det ikke bærer frukt (Markus 4:19). Død religion kveler den innenfra, når lovens bokstav presses ned over et menneske til det ikke er ånde igjen av Ånden i hans gudsyndelse – «bokstaven slår ihjel, men Ånden gjør levende» (2 Korinter 3:6). Symptomet er det samme i begge tilfeller: et menneske slutter å lovprise, og hjertet formørkes (Rømerne 1:21). Å bli født på ny er å få den ånden tilbake – og en ånde som gis tilbake, vil ut. Det er derfor det første den nye ånden strekker seg etter, er vannet.

Se, jeg kommer snart, og jeg har min lønn med meg, for å gjengjelde enhver etter hans gjerninger. Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden. Salige er de som vasker sine klær. De skal få rett til å ete av livets tre og gå gjennom portene inn i byen. Men utenfor er hundene og trollmennene og de som driver hor, morderne, avgudsdyrkerne og alle som elsker og taler løgn. Jeg, Jesus, har sendt min engel for å vitne om dette for dere i menighetene. Jeg er Davids rot-skudd og ætt, den klare morgenstjernen. Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører det, skal si: «Kom!» Den som tørster, skal komme, og den som vil, skal få livets vann som gave.

— Åpenbaringen 22:12-17

Jeg sier til deg det Ananias sa til Paulus rett etter at Paulus hadde fått synet igjen:

Hva venter du så på? Stå opp, bli døpt og få dine synder vasket bort, idet du påkaller hans (Jesu) navn.

— Apostlenes gjerninger 22:16

Kapittel 43

Voksendåp

Det som følger er ikke en mening. Det er bevis — fra den greske grammatikken i Det nye testamentet, fra den hebraiske typologien i Det gamle testamentet, og fra bokstavsekvenser skjult i Toraen i 3 400 år som ingen menneskeøyne kunne lese før datamaskiner ble bygget for å søke i dem. Tre uavhengige vitner, over tre årtusener, sier alle det samme: dåp er for den bevisste. Det er en nødvendighet. Og det er for den voksne. Hvis du er fristet til å avvise dette — les videre. Bevisene er etterpørbare. Skrifthenvisningene er oppgitt. Og ordene som er skjult i Toraens bokstaver har ventet på nettopp denne generasjonen.

Barnedåp har vært en fremtredende tradisjon i Norge i hundrevis av år. For mange familier er det en selvfølge å døpe barna sine i kirken kort tid etter fødselen. Den norske kirke, tidligere statskirken, har vært den fremste utøveren av denne skikken, selv om den katolske og metodistiske kirken også praktiserer barnedåp. Under ceremonien bæres barnet frem til døpefonten, ofte kledd i en hvit dåpskjole som kan ha gått i arv gjennom generasjoner. Presten øser vann over barnets hode tre ganger mens han sier: «Jeg døper deg til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn» (Matteus 28:19). Familien velger også faddere som skal støtte barnet i deres kristne oppdragelse. Selv om barnedåp fortsatt er utbredt, har antall dåp sunket de siste årene. For mange nordmenn er barnedåp ikke bare en religiøs handling, men også en familietradisjon og en anledning til å samle slekt og venner for å feire det nye familiemedlemmet. Tradisjon er imidlertid på ingen måte en garanti for at en praksis samsvarer med det Gud har befalt oss å gjøre. Derfor finnes det kristne trossamfunn, som baptistmenigheter og pinsebevegelsen, hvor voksendåp praktiseres i stedet.

Ironien er slående, for i det verset presten siterer, er det eneste bydeordet *mathēteusate* (G3100) — aorist aktiv imperativ for «gjør til disipler». Dåpen, *baptizontes* (G907), er utelukkende et presens partisipp som beskriver *hvordan* denne disippelgjøringen skal skje. Skriften forutsetter altså at den som døpes, allerede er en disippel.

Vi husker hvordan jødene så villig lot seg døpe av Johannes døperen (Matteus 3:5-6). Årsaken til dette er sannsynligvis at de lenge hadde vært kjent med «*mikvah*» (H4723), et ritual for åndelig renselse gjennom full neddykkelse i vann. Og det hebraiske ordet *mikveh* bærer i seg selv en dobbel betydning som Brown-Driver-Briggs-leksikonet avslører: det betyr både «en samling av vann» og «håp». I Jeremia 17:13 skriver profeten: «*Herre, du Israels mikveh (håp).*» Ordet som er oversatt med «håp», er det samme ordet som for det rituelle badet. Renselsens vann og Israels håp er ett hebraisk ord. For en korrekt

mikvah måtte noe av vannet komme fra «himmelen», noe som betydde at det ble ledet direkte inn i bassenget fra regnfall. Dette var et profetisk bilde på Jesus selv — Han som kom fra himmelen, sendt fra Gud. Jesus sa også: «**Jeg er det levende vann**» (Johannes 4:14). For jødene representerer «mikvah» åndelig renselse fremfor alt annet (Titus 3:5; Apostlenes gjerninger 22:16). Israel har praktisert mikvah i tusenvis av år som et middel for renselse. Dette skjedde etter menstruasjon, etter berøring av døde, eller før store livsbegivenheter som ekteskap.

Selve handlingen motsier metoden. Grekerne hadde tre verb å velge mellom: *rhan-tizō* (G4472) for å stenke, *cheō* for å helle, og *baptizō* (G907) for å neddykke eller dekke fullstendig. Ånden valgte konsekvent neddykkelsen — og i motsetning til *baptō*, som er et kort dypp, betegner *baptizō* den varige forvandlingen.

Men sier ikke Esekiel at Gud vil stenke? Jo: «*Jeg vil sprengre rent vann på eder*» (Esekiel 36:25). Se på den som handler. Verbet er *זָרַק* *zaraq* (H2236), og subjektet er Gud — Hans eget løfte om å rens hjertet, gitt i samme åndedrag som det nye hjertet og Ånden (36:26-27). Menneskets svar bærer et annet verb: *טָבַל* *taval* (H2881), gresk *baptizō* — hel neddykkelse. Hebreerbrevet holder begge i ett vers: «*renset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann*» (Hebreerne 10:22). Gud stenker hjertet rent; den rensede går selv ned i vannet (1. Peter 3:21). Stenkeverset beskriver ikke dåpens form. Det beskriver det som går forut for den.

Messianske jøder vet at mikvahen var et profetisk bilde på renselsen alle må gjennomgå for å gå fra død til liv i Jesus Kristus. Vi ser også dette i Israels kryssing av *Rødehavet*, eller da Noah ble kalt til å *seile på havet* i arken. Begge var bilder på *dåpen til frelse* som skulle komme (1. Peter 3:21). Dåpen er å dø bort fra *det gamle* og oppstå til det nye (Koloserne 2:12). Hvis Jesus er veien, sannheten og livet (Johannes 14:6) og selv ble døpt (Matteus 3:13–17), hvorfor skulle ikke vi følge Hans eksempel, spesielt siden Han selv døpte sammen med sine disipler (Johannes 3:22)?

Sønnens eget mønster taler for seg selv. Han mottok den gamle paktens spedbarnstegn da han ble omskåret på den åttende dag (Lukas 2:21) og båret frem i templet (Lukas 2:22), men han ble aldri døpt som barn. I stedet ventet han i tretti år før han av egen vilje gikk ned i Jordan-elven (Matteus 3:13–17) — for å vise oss at dåpen er en handling av bevisst, villet lydighet.

Markus forteller hva lydigheten førte til, men de norske og engelske oversettelsene tilslører verbet. De gjengir at himmelen «*åpne sig*» (Markus 1:10), men gresken har *σχίζω* *schizō* (G4977), å rive eller flerre — ordet som brukes om å rive et tøystykke i stykker. Markus bruker det bare to ganger. Første gang er her, ved Jordan. Andre gang er ved korset, der «*forhenget i templet revnet i to stykker fra øverst til nederst*» (Markus 15:38), og høvedsmannen sa: «*Sannelig, denne mann var Guds Sønn*» (Markus 15:39). Det samme verbet rammer inn evangeliet: himmelen revet ved dåpen, forhenget revet ved døden, og ved

hver rift blir det sagt at han er Sønnen. Det er også svaret på en gammel bønn. Jesaja hadde bedt «*Gid du vilde sønderrive himmelen og fare ned*» (Jesaja 64:1); det hebraiske ordet der er קָרַע *qara* (H7167), den samme handlingen — å rive. En dør som åpnes, kan lukkes igjen. Det som er revet, settes ikke sammen igjen. Veien ble åpnet ved å bli brutt, og den ble ikke lukket.

Røsten fra himmelen navngir ham før tjenesten begynner. «*Du er min Sønn, den elskede; i dig har jeg velbehag*» (Lukas 3:22). Ordet for elsket er ἀγαπητός *agapētos* (G27), som på gresk betegner en eneste sønn, den ene av sitt slag. Verbet «*har jeg velbehag*» er εὐδόκησα *eudokēsa* (G2106), og det står i aorist — en fullført handling, ikke en pågående følelse. Faderens dom var altså avgjort før Jesus hadde holdt en preken, helbredet en mann eller gått til korset. Sønnen ble kalt elsket først, og sendt deretter. Dette er den stillingen den troende blir døpt inn i. Han går ikke ned i vannet for å fortjene dommen; han går fordi Sønnen alt eier den, og den revne himmelen over Jordan ble ikke sydd igjen bak ham.

Jesus ble ikke Sønnen ved elven. Han ble unnfanget ved Den Hellige Ånd og kalt Guds Sønn fra mors liv (Lukas 1:35); Jordan var hans salvelse til tjenesten — «*Gud salvet Jesus fra Nasaret med den Hellige Ånd og kraft*» (Apostlenes gjerninger 10:38) — salvelsen begynte ved vannet, sønnekåret gjorde det ikke. Den troendes orden går samme vei og aldri baklengs: hjertet tror, og «*med munnen bekjenner en til frelse*» (Romerne 10:10), Ånden selv er innseglet (Efeserne 1:13), og vannet er så det befalte seglet på den troen, slik omskjærelsen var «*et segl på rettferdigheten ved den tro som han hadde*» (Romerne 4:11). Det gjør ikke sønnen; det besejler ham. Og det utsettes aldri: «*hvad bier du efter? stå op og la dig døpe*» (Apostlenes gjerninger 22:16).

Da Jesus sa til Nikodemus «*I må fødes på ny*» (Johannes 3:7), fant Han ikke opp en ny lære i en nattlig samtale — Han presset en hel profetisk-paktsmessig forventning inn i én setning, og rettet den mot en mann som trodde han allerede var innenfor. Ingenting av det var nytt for en lærer i Israel. **Skriften hadde lovet det.** Esekiel hørte Gud love å «*sprengre rent vann*» på sitt folk, gi dem «*et nytt hjerte*» og legge «*min Ånd inneni eder*» (Esekiel 36:25-27); et kapittel senere får tørre ben ånde og reiser seg levende (Esekiel 37). Moses satte det samme håpet som hjertet Gud selv ville omskjære «*forat du må leve*» (5 Mosebok 30:6); Jeremia som Loven skrevet innvortes i en ny pakt (31:33); David som roppet «*skap i mig et rent hjerte ... forny en stadig ånd inneni mig*» (Salme 51:12). Vann, Ånd, et nytt hjerte, liv — selve inventaret i Johannes 3:5 — hadde stått i de hebraiske skriftene i århundrer.

Og det var ikke bare på papiret. **Hans samtidige ba om det:** en dagsmarsj fra Jerusalem ba mennene i Qumran Gud rense dem ved sin hellige ånd *som rensende vann* og reise dem *fra Sjeol til en evig høyde* (Menighetsregelen og Takkesalmene). **Hans egen lov halvveis fullbyr det det:** en hedning som trådte inn i pakten ble regnet for å legge sin tid-

ligere tilværelse bak seg — gammelt slektskap opphevet, en ny identitet gitt — og konvertittens nedsenkelse ble alt drøftet av Hillels og Shammais hus i eller nær hans egen generasjon (Mishna Pesachim 8:8). **Og Johannes døperen hadde nettopp tvunget det fram i dagslys**, ved å kalle selve israelittene ned i vannet med advarselen «*si ikke... Vi har Abraham til far*» — for Gud kunne reise opp barn til Abraham av steiner (Matteus 3:9). Den første fødselen teller for ingenting.

Så gjenfødselen var aldri noe som ble gjort *med* et menneske utenfra; den var en terskel han selv krysset. «*Det er nødvendig,*» sa Jesus — og *dere* står i flertall og rekker forbi den ene mannen i rommet — «*at dere blir født ovenfra*»; og i samme åndedrag navnga Han hvordan: slik Moses løftet slangen, slik må Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror skal ha liv (Johannes 3:14-15). Ikke bare hedningen, ikke bare Israel ved dages ende, men *du* — nå, ved Ånden, gjennom Sønnen, og ned i vannet med åpne øyne. Derfor var tegnet aldri et spedbarns ved stedfortreder: konvertitten valgte mikvaen selv, Johannes' tilhørere gikk selv ned fra bredden, og Nikodemus — som ikke manglet kunnskap, bare vilje — gikk til sist gjennom sin egen dør (Johannes 7:50; 19:39). Dåpen er den bevisste kryssingen til en som allerede er født ovenfra.

Én innvending må tas her, for den kommer fra forbildet selv: rabbinerne lot også konvertittens mindreårige barn neddykkes med ham (Ketubot 11a). Men les kilden ut. Same sted gir barnet rett til å forkaste alt ved myndig alder — selv rabbinerne holdt barnets neddykkelse for foreløpig inntil den voksne selv stadfestet den. Og barn født *etter* konverteringen ble aldri neddykket. Skulle kristendåpen følge den logikken, fikk de kristnes barn ingen dåp i det hele tatt. Forbildet bærer ikke barnedåpen; det vitner mot den.

Man husker også egypterne, som representerer verden slik menneskene gjorde på Noahs tid. Symbolsk talt besto de ikke renselsestesten i Rødehavet, selv om de trodde de ville gjøre det. Dette speiler også syndfloden på Noahs tid, hvor ondskap ikke lenger fikk lov til å vedvare. Mikvahen er dermed et symbol på nytt liv og samtidig en dom over det gamle. Det er mye likt nattverden, hvor man tar del i Jesu blod og legeme enten til frelse eller til dom (1. Korinter 11:27-29). Denne dåpen — denne renselsen — er ikke valgfri for dem som ønsker å gå inn i det lovede land; det er en absolutt nødvendighet (Johannes 3:5). Men vannet erstatter ikke troen; det uttrykker den. Dåpen er det fastsatte svaret fra et hjerte som allerede tror og har omvendt seg (1. Peter 3:21) — ikke en gjerning som fortjener det bare Kristi blod kan gi (Efeserne 2:8-9). Det faktum at dette har blitt forsømt i mange kirker i dag, ugyldiggjør ikke sannheten; historien gjentar seg selv nå. Mange står foran Gud, selvsikre og hovmodige, uten å forstå hvor denne veien fører hen.

Hva skal vi da si? Skal vi bli værende i synden for at nåden kan bli dess mer overstrømmende? Langt derifra! Vi som døde fra synden, hvordan kan vi ennå leve i den? Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble

oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For er vi blitt forenet med ham ved likheten med hans død, så skal vi også bli det ved likheten med hans oppstandelse. Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndekroppen skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden. For den som er død, er rettferdiggjort fra synden. Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham. For vi vet at etter at Kristus er oppreist fra de døde, dør han ikke mer. Døden har ikke lenger noen makt over ham. Det han døde, det døde han for synden én gang for alle. Men det han lever, det lever han for Gud. Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

— Romerne 6:1-11

De som var uvillige til å krysse havet, ville ha dødd i *den gamle verden*, og Johannes visste dette da han talte om Jesus (jf. Lukas 3:16):

*Jeg døper dere med «vann til omvendelse». Men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære skoene hans. **Han (Jesus Kristus) skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild.** Han har sin kasteskovel i hånden, og han skal rense sin treskeplass. Hveten sin skal han samle i låven, men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild.*

— Matteus 3:11-12

Jeg har mottatt kritikk for å dele ord fra Guds Ord, Bibelen. Mine erfaringer med Gud bekrefter imidlertid at Hans Ord er sannhet; hvis vi vil ha god frukt, må vi holde oss til Guds Ord og handle deretter. Mange troende tenker at et menneske blir tatt opp i Guds rike gjennom barnedåp, men ingenting i Bibelen antyder dette. Jeg har selv hørt fra Den Hellige Ånd at vi ikke skal bekymre oss for barn, da de blir renset av Gud dersom de skulle dø før frelsen. Dette skjedde rundt år 2016, og Den Hellige Ånd ga meg ordet *ablution*, et begrep jeg ikke kjente betydningen av. På den tiden grublet jeg over hva som ville skje med barn som ikke er født på ny når Jesus Kristus kommer tilbake. Da ga Den Hellige Ånd meg dette ene ordet:

Dette forekom da Aron, Moses' bror, ble innsatt som øversteprest, noe som innebar omfattende rensesritualer. I følge 3. Mosebok 8 ble Aron og sønnene hans vasket med vann, kledd i spesifikke prestelige klær, salvet med hellig olje og ofret spesielle ofre for å bli helliget og forberedt til å utføre de hellige tjenestene. Da Aron var renset og forberedt, kunne han gå inn i det aller helligste (Kodesh HaKodashim) en gang i året på soningsdagen, Yom

Kippur, for å utføre rituelle handlinger foran paktens ark. Dette var den helligste delen av tabernaklet, hvor Guds nærvær var unikt manifest. Det er tydelig at Den Hellige Ånd ønsket å vise meg at barn er i Guds hender, og at vi ikke skal bekymre oss for dem. Dette står i kontrast til når et barn blir voksent og blir holdt ansvarlig for sitt eget forhold til Gud og for å ta imot Jesus.

— *Ablution betyr renselse*

Vi ser også i Bibelen at Jesus aldri døypte barn, men velsignet dem (Markus 10:14). Og det greske språket gjør et skille som det norske ofte skjuler: ordet Matteus bruker for «barn» i Matteus 19:13–14 er *paidion* (G3813) — barn som er gamle nok til å gå og komme selv. Lukas 18:15 bruker et annet ord — *brephos* (G1025), som betyr et ufødt eller nyfødt spedbarn. Jesus velsignet spedbarna. Han døypte dem ikke. Og når vi søker i hvert vers i Det nye testamentet ved hjelp av konkordansverktøy, opptrer *baptizō* (G907) sammen med ord for å tro, omvende seg og bekjenne — ni ganger. Det opptrer sammen med ethvert ord for spedbarn eller barn — null ganger. Ikke én eneste gang. Den fullstendige studien av disse bevisene, inkludert de hebraiske røttene, forbindelsen til påsken og den greske morfologien, er tilgjengelig i vår ledsagerbok *Gjennom vannet* (Through the Waters) (junifye.publifye.pro/gjennom-vannet). I Skriftene ble voksne døpt, snarere enn spedbarn (Apostlenes gjerninger 2:38; 8:36-38; 16:33). Min fremtidige kone er en velsignelse for meg, da hun også hører fra Gud og bærer Hans ild i det å dele evangeliet med de rundt seg. Jeg var overbevist om at voksendåp er innsatt av Gud, men jeg visste at hun trengte å høre dette fra Faderen selv. Jeg vet at Jesus ikke snakker om barnedåp i Johannes kapittel 3, slik Markus også bekrefter:

Den som tror og blir døpt, skal bli frelst. Men den som ikke tror, skal bli fordømt.

— Markus 16:16

Jesus snakket ofte om helvete og advarte oss med sterke ord. Han sa at det er bedre å miste en kroppsdel enn å bli kastet i helvete, der marken ikke dør og ilden ikke slukner (Markus 9:43-48). Han fortalte om den rike mannen som var i pine i flammene og ropte om nåde (Lukas 16:23-24). Dette er ikke metaforer, men virkelighet.

Skjult i bokstavene

Men bevisene stopper ikke med det Bibelen sier på overflaten. Toraen — de fem Mosebøkene — inneholder 304 805 hebraiske bokstaver, kopiert uten feil i 3 400 år. Da moderne datamaskiner søkte i disse bokstavene etter ord kodet med like lange mellomrom (Equidistant Letter Sequences, eller ELS), fant de noe menneskeøyet aldri kunne ha sett.

Ved hopp 49 — tellingen mot pinse, den femtiende dagen — vises elleve hebraiske ord relatert til dåpsteologi én gang eller svært sjelden i hele Toraen. Og hver eneste en

av dem lander på sitt definerende skriftsted. **Tevilah** (טבילה, *neddykkelse*) faller på et vers som befaler å «bade sig i vann» (3. Mosebok 15:7). **Teshuvah** (תשובה, *omvendelse*) faller på loven om tjeneren som velger å bli hos sin herre (2. Mosebok 21:5–6). **Mashiach** (משיח, *Messias*) faller på «mitt navn er i ham» (2. Mosebok 23:21). **Yeshuah** (ישועה, *frelse*) faller på innvielsen av alteret med blod (3. Mosebok 8:15). Kjøkkenen ved hopp 49 lander ikke på et vers om matlaging. Kameler lander ikke på kameler. Disse kontrollordene lander på tilfeldig, urelatert tekst. Men hvert eneste dåpsord lander på sitt skriftsted.

Når Tora-teksten svøpes på en sylinder — den originale bokrullen — samles de elleve ordene i par som forkynner: omvendelse ved siden av frelse ved siden av påskelammet; tro ved siden av neddykkelse; og Messias, hvis kolonne svøper seg rundt rullen og berører neddykkelsen. Gematrien for *Mashiach* (358) pluss *Tevilah* (56) er lik 414 — den nøyaktige gematrien for **Nachshon** (נחשון), mannen som i følge jødisk tradisjon først gikk ut i Rødehavet i tro før det delte seg.

Vi søkte også i Toraen etter navnet **Nikodemus** — mannen Jesus sa måtte bli «født av vann og Ånd» (Johannes 3:5). Navnet hans dukker opp én gang i hele Toraen, ved hopp 1 092. Det begynner i 4. Mosebok 7:17 — offeret til **Nachshon ben Amminadab**. Mannen som fikk beskjed om å gå ut i vannet, er kodet slik at han passerer gjennom navnet på mannen som gikk ut i vannet først. Og de synlige ordene som Nikodemus krysser, leses som evangeliet: Naksjon (tro), en sprengningsskål (anvendt blod), Moses (loven), soning og tildekking — «for I, så mange som er døpt til Kristus, har iklædd eder Kristus» (Galaterne 3:27).

Mest slående av alt: Da vi målte avstanden mellom **Emunah** (אמונה, *tro*) og **Tevilah** (טבילה, *neddykkelse*) i Toraens skjulte bokstaver, sitter det nærmeste paret **to bokstaver fra hverandre i 5. Mosebok 21:23** — «forbannet er hver den som henger på et tre.» Verset Paulus siterer i Galaterne 3:13 om korset. Tro og neddykkelse, som berører hverandre ved korsfestelsesverset. Toraen kodet de to kravene for frelse side om side på nøyaktig det stedet hvor frelsen ble kjøpt — 1 400 år før korset ble reist.

Og når vi søkte etter ethvert hebraisk ord som betyr spedbarn ved dåps-hoppene, var resultatene knusende: **Tinok** (spedbarn) ved hopp 49 lander på en *dødsdom* (2. Mosebok 21:15). **Tinok** ved hopp 34 er **fullstendig fraværende**. Toraen koder tro, omvendelse, neddykkelse, Messias og frelse ved dåps-hoppene. Spedbarnet er ikke å finne noe sted. Ikke én gang. Ikke ved noe hopp som betyr noe.

Moses kunne ikke ha arrangert 304 805 bokstaver slik at disse ordene lander på disse skriftstedene. Begrensningene er for spesifikke. Justeringen for presis. Men Noen kunne det. Og den fulle analysen — med statistiske tester, kontrollord og hvert funn verifisert — er tilgjengelig i ledsagerboken *Gjennom vannet* (Through the Waters) (junifye.publifye.pro/gjennom-vannet).

Jeg utfordret min fremtidige kone angående dåp og sa: «Spør Gud om Han kan bekrefte at dåp er for voksne.»

Da Gud vekte henne kort tid etterpå, viste Han henne en gammel Bibel — muligens en hebraisk Bibel, selv om hun ikke var sikker. Gud bekreftet dette budskapet om dåp for henne. Han sa: **«Jeg håper folk lytter til Meg! Barne-dåp er en velsignelse, men voksendåp er en nødvendighet!»**

— Gud vekker min fremtidige kone midt på natten

Hvem kan tvinge barn til å følge Jesus? Ingen. Men tradisjonen med barnedåp gjør Guds Ord ugyldig. Dette kan være vanskelig å akseptere, men Bibelen viser dette, og Den Hellige Ånd har selv bekreftet det. Min egen erfaring har vist dette — ikke bare for meg personlig, men også for dem som var til stede da en av de hellige ble døpt og kort tid etter begynte å tale i tunger, uten engang å forstå hva som skjedde (Apostlenes gjerninger 2:4; 10:44-46). Jeg har snakket med troende som ikke aksepterer det, men da jeg utfordret min fremtidige kone til å be Gud om et svar, talte Gud til henne midt på natten og bekreftet sitt eget Ord. Barnedåp er ikke en tradisjon fra Gud, men fra mennesker (Markus 7:8). Vi må velge vår vei: mennesker eller Gud. Tegn og under vil følge dem som tror (Markus 16:17); andre taler med menneskelige ord, og de vil enten prøve å bortforklare fraværet av Guds kraft eller *unngå å snakke om det*.

Bibelen sier klart at de hellige skal gjøre under og mirakler akkurat slik *Jesus Kristus, vår Frelser* gjorde (Johannes 14:12). Vi leser ikke at vi skal tale med høye ord blottet for kraft. Dette er ikke hva Paulus sier om sin egen tjeneste. Heller ikke Peter — som ga sitt liv til Jesus Kristus — var en mann av bare ord, men snarere av Guds kraft. I dag har disipler som tjener Gud med hele sitt vesen og søker Ham først, de samme nådegavene som de på Jesu tid (Galaterne 3:27; 1. Korinter 12:4-11). Det er ikke rom for oss å være lunkne overfor Guds Ord, verken nå eller noensinne.

Én bestemt innvending holder den arbeidsføre på kirkebenken. La meg besvare den før vi hører Herrens ord til Laodikea.

Bronseslangen og røveren

Innvendingen er et forutsigbart skjold: *Røveren på korset ble frelst uten dåp, så jeg er unntatt*. Dette er en kategorifeil som utgir seg for å være teologi. Røveren lå for døden på et kors; han hadde ingen tilgang til vannet. Hans frelse var et mirakel av unntaket, ikke regelen for Riket. Han utførte den essensielle handlingen: han så hen til Frelseren.

Og slik Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli løftet opp, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

— Johannes 3:14-15

Mønsteret er fastlagt: *r'eh* (רעה - se), *chai* (חי - lev). I 4. Mosebok 21 brakte *saraph* (שרפ - brennende slange) død, men *nes* (נש - banner/stang) brakte liv. Røveren så mot den løftede Menneskesønn mens hans egen kropp var naglet til sitt eget tre. Han kunne ikke stige ned til vannet, men han vendte sitt hjerte til Kongen. Han gjorde nøyaktig det Faderen krevde under de forholdene han var gitt.

Du er ikke røveren. Du er ikke naglet til et kors. Du står ved elvebredden, og vannet stiger. Å kreve røverens unntak mens man nekter å adlyde Herrens befaling er ikke tro; det er Naamans stolthet før han dyppet seg i Jordan. Naaman ønsket en storslått gest, en mer verdig vei, men han fant helbredelse kun i den gjørmete lydigheten han i utgangspunktet foraktet.

Bekjennelse for mennesker er ikke valgfri. Kristus er tydelig: *Hver den som kjennes ved meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen.* Dåpen er den offentlige, fysiske bekjennelsen om at det gamle mennesket er dødt og det nye mennesket har stått opp. Å holde dette tilbake er å holde tilbake det offentlige vitnesbyrdet Kristus krever av sine egne.

Enhver troende må i det minste vende om. Men for den som er ved god helse, er vendingen som stopper før vannet, en vending som har skjult sitt ansikt for leiren. Ikke skjul deg bak røveren for å rettferdiggjøre din egen tørrhet. Du kan ikke kreve livet fra slange-stangen mens du nekter den nye paktens vann. Vannet venter, og befalingen er klar.

Barnedåp og Ånden

Men hva da med barnet som bæres til døpefonten før det kan tale? Her har en mild, velment skikk stille ført mange bort fra det ene gulvet som bærer. For Ånden gis ikke ved en handling utført på den uvitende; den gis til troen: «*Var det ved lov-gjerninger I fikk Ånden, eller ved troens forkynnelse?*» (Galaterne 3:2). Og hver dåp apostlene forteller om, følger et troende hjerte: «*Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe... så skal I få den Hellige Ånds gavel!*» (Apostlenes gjerninger 2:38) — omvend dere først, så vannet, så gaven. Skriften viser endog ordenen rettet opp ved gjendåp: menn som bare hadde Johannes' dåp, som «*ikke engang [hadde] hørt om den Hellige Ånd er kommet*», ble spurt «*Hvad dåp blev I da døpt med?*» og så «*døpt til den Herre Jesu navn*» (Apostlenes gjerninger 19:2-5). En vask mottatt før tro var ingen hindring; den ropte etter de troendes dåp.

Mot dette løfter noen «*én dåp*» (Efeserne 4:5): *du er alt døpt som barn; en ny dåp ville være gjendåp.* Men se hva «*én*» står til: *én Herre, én tro, én dåp.* Den ene dåpen er den som hører den ene troen og den ene Herren til — dåpen til Kristus, ved tro. Verset definerer *hvilken* dåp som er den ene; det teller ikke vannhandlinger. Og legg merke til byen: mennene som nettopp fikk vann for andre gang av Paulus selv, sto i *Efesus* — samme by som senere fikk brevet om «*én dåp*». Paulus brøt ikke sitt eget ord; han viste hva det betyr. Johannes-dåpen var ekte vann, men vann uten innholdet var ikke den ene dåpen. Slik er

det med fonten også: den som ble overøst før han kunne tro, og siden går ned i vannet som troende, døpes ikke *om igjen*. Han mottar den ene dåpen — for første gang.

Greskens grammatikk understreker at dåpen krever en bevisst aktør, for apostlene bruker ofte medium-formen — der subjektet selv deltar aktivt i handlingen. I 1. Korinter 10:2 (*ebaptisanto*, G907) og Apostlenes gjerninger 22:16 (*baptisai*, G907, og *apolousai*, G628) døper og tvetter de seg selv, og selv der dåpen står i passiv, er ikledningen av Kristus et aorist medium: «*I iklødde eder selv Kristus*» (*enedusasthe*, G1746). Et uvitende spedbarn kan aldri utføre en handling i denne formen.

Selv Peter understreker dette i Apostlenes gjerninger 2:38–39: kallet til mengden — *metanoēsate* (G3340, «omvend eder») — står i flertall, mens dåpen skiller ut én og én i entall: «*enhver av eder la sig døpe*» (*baptisthētō*, G907). Løftet til deres «barn» bruker dessuten *teknōn* (G5043) om etterkommere, ikke *brephos* om spedbarn; og det gjelder «så mange som Herren vår Gud kaller til sig» — *proskaleō* (G4341) — for å bli kalt forutsetter at man kan høre.

Tre skriftsteder settes i barnedåpens tjeneste, og hvert av dem, lest helt ut, vender den andre veien. **Husstandene** — «*hun og hennes hus*» (Apostlenes gjerninger 16:15), «*han... med alle sine*» (Apostlenes gjerninger 16:33), «*Stefanas' hus*» (1 Korinter 1:16) — føres frem som bevis for at spedbarn ble døpt med huset. Men hør fangevokterens hus til ende: ordet ble talt «*til alle som var i hans hus*», og han «*frydet sig, efterat han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud*» (Apostlenes gjerninger 16:32–34). Huset *hørte* og *trodde*, og ble så døpt. **Omskjærelses-**parallellellens tilbys deretter — men Paulus binder den ikke til spedbarnsalder, men til tro: begravet med ham i dåpen, «*og i den blev I og opreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12). Og «*La de små barn være og hindre dem ikke fra å komme til mig!*» (Matteus 19:14) er Herren som tar dem opp for å velsigne — ikke for å døpe; han la hendene på dem og bad, han øste ikke vann.

Grunnteksten setter seglet på det huset. Lukas' ord for «*med hele sitt hus*» er *πανοικεί* *panoikei* (G3832), bundet til *pepisteukōs* — «var kommet til troen»: troen var husets, derfor gleden. Og mønsteret er Lukas' eget: «*Krispus kom til troen på Herren med hele sitt hus*» (Apostlenes gjerninger 18:8). Stefanus' hus, det ene huset Paulus selv nevner å ha døpt (1. Korinter 1:16), har «*stilt sig til tjeneste for de hellige*» (1. Korinter 16:15) — av egen vilje. Hver husstand Skriften navngir, hører, tror eller tjener. Spedbarnet må leses inn i teksten; det står der ikke.

Da gjenstår ett vers: «*ellers var jo eders barn urene, men nu er de hellige*» (1. Korinter 7:14). Les hele setningen. Samme vers, samme verb — *ἁγιαζῶ* *hagiazō* (G37) — sier at «*den vantro mann er helliget ved sin hustru*». Betyr «hellige barn» at de skal døpes, må «helliget mann» bety at hedningen som ikke tror skal døpes. Det gjør ingen. Verset handler om ekteskapet Gud godkjenner og barna Han regner rene — ikke om dåp; dåpen nevnes ikke i hele kapitlet.

Når da en seremoni gjort på et bevisstløst spedbarn læres å gi Ånden og mottas i stedet for den dåp Herren bød, gjør den nettopp det han refset: «og således gjør I Guds ord til intet ved eders vedtekt» (Markus 7:13). Historien forteller den samme tale som teksten: den tidligste klare omtale av barnedåp noensteds — hos Tertullian, omkring år 200, i skriftet *De Baptismo* — er et argument for at den bør *utsettes*. Da Origenes på midten av 200-tallet forsvarte skikken, gjorde han det utelukkende som en «apostolisk tradisjon» uten ett eneste skriftbevis, og kirkemøtet i Kartago (år 256) debatterte kun tidspunktet — om man skulle vente til den åttende dag — men aldri tillatelsen. Selv da skikken slo rot, kunne ingen vise fra Skriften at den var apostolisk. Den er, i sin rot, en menneskelig vedtekt lagt over et Guds bud.

Men hør vernet, så dette ikke sårer en øm samvittighet: vannet er ikke magi. Det frelser «ikke [ved] avleggelse av kjødets urenhet, men [som] en god samvittighets pakt med Gud» (1 Peter 3:21) — og en røver uten dåp i det hele tatt fikk høre: «Idag skal du være med mig i Paradis» (Lukas 23:43). Så en sann troende som ennå ikke er begravet i vannet, er ikke dermed stengt ute; troen frelser. Men to ting følger. Hvil ikke din visshet på en handling utført før du kunne tro — hvil den på Åndens eget vitnesbyrd i ditt indre. Og tror du, så lyd: stig selv ned i vannet, og gi, med din egen samvittighet, det svaret et spedbarn ikke kunne gi.

Blodsbrudgommen

Det skarpeste vitnet i hele Toraen om at paktstegnet aldri var valgfritt, ligger ved et nattlig herberge i 2. Mosebok 4:24–26. På vei ned til Egypt møter Herren Moses og *søker å drepe ham* — ikke barnet, men den voksne mannen, Israels utvalgte utfrier. Grunnen er at paktstegnet var forsømt. Da griper Sippora en flintkniv og skjærer bort forhuden på sønnen sin — verbet er *וַתִּכְרֹת* *vatikrot*, av *karat* (H3772), det samme ordet som i «å skjære en pakt» (1. Mosebok 15:18) — rører blodet ved føttene hans, og sier: «du er mig en blodbrudgom» (*חַתַּן דַּמִּים* *chatan damim*). Døden viker. Paktens blod vendte dommen bort.

Selv ordene bærer pakten. Verbet Sippora griper til — *וַתִּכְרֹת* *vatikrot*, av roten *כָּרַת* *karat* — rommer begge sider av en pakt: det betyr både «å skjære en pakt» (1. Mosebok 15:18) og «å bli skåret av». Å tre inn er å bli skåret *inn*; å vende seg bort er å bli skåret *av* — ett og samme ord. Og navnet hun roper — *חַתַּן* *chatan*, «brudgom» — er selv et paktord: leksikonet gir som egen betydning «et omskåret barn, en slags religiøs trolovelse», fra roten «å inngå slektskap ved ekteskap» (H2859). Omskjærelsen var et ekteskapstegn i blod. Derfor kaller Skriften Kristus Brudgommen (Johannes 3:29; Efeserne 5:25–32; Åpenbaringen 19:7), og vi trer inn i trolovelsen med Ham gjennom vannet.

Legg merke til hvem som sto i dødsfare, og hvem som fikk kniven. Dommen falt på den *voksne* — på Moses, han som kunne svare for pakten. Tegnet ble lagt på *barnet*, ved en annens hånd. Slik var den gamle paktens vei: et tegn i kjøttet, lagt på den som ennå ikke

kunne svare. Men nettopp dette er grunnen til at det måtte komme et nytt tegn. Den nye pakten kan ikke legges på et sovende spedbarn ved en forelders hånd. Dens innside er hjertets omskjærelse «*ikke gjort med hender*» (Kolosserne 2:11; Romerne 2:29), Guds eget verk i den enkelte; dens utside er dåpen, *en god samvittighets pakt med Gud* (1. Peter 3:21), på gresk *eperōtēma* — ditt eget besvorne ja. Begge deler er personlige: ingen forelder, ingen prest og ingen stat kan gi dem for deg. Det er den samme pakten — *diathēkē* på gresk — som omskjærelsen var *tegnet* på (1. Mosebok 17:11), og som dåpen er *løftet* inn i: ett segl, i samme blod, slik Paulus sier de to tegnene er ett i Kristus (Kolosserne 2:11–12) — men forenet i Kristus, ikke i kjøttets ætt, så seglet følger troen og ikke fødselen. 2. Mosebok 4 er den gamle, stedfortredende paktens siste fakkell, og blodsbrudgommen den navngir, peker forbi seg selv til den sanne Brudgom, hvis eget blod besejler pakten: «*dette er mitt blod, paktens blod*» (Matteus 26:28). For *diathēkē* betyr i gresk også «testamente» — en pakt som først trer i kraft ved død (Hebreerne 9:16–18). Pakten lever av blod, og i dåpen stiger vi ned i den døden (Romerne 6:3–4).

Her må ingen ta feil. Dette unnskylder ikke barnedåp — det avskaffer den, og det sier ikke et øyeblikk at hjertet kan omskjæres ved en forelders valg. Hjertets omskjærelse er nettopp «*ikke gjort med hender*» (Kolosserne 2:11; Romerne 2:29) — den er Guds eget verk i den enkelte ved ny fødsel, og ingen hånd utfører den på en annens vegne, aller minst en forelders. Likheten mellom de to tegnene er pakten og blodet; forskjellen er døren: den gamle pakten gikk gjennom kjøttets ætt, så kjøtt-tegnet fulgte med inn på spedbarnet som allerede var født inn i den; den nye går gjennom ny fødsel, ikke kjøtt — «*de skal alle kjenne mig, både små og store*» (Jeremia 31:34) — og har ingen medlemmer som ikke selv kjenner Ham. Det nye hjertet gir Gud den enkelte, og det personlige ja-et svarer den enkelte selv; ingen av delene kan legges på noen utenfra. Å døpe et spedbarn er å bære den gamle paktens dør inn i den nye.

Ætten

Til sist hviler hele barnedåpens lærebygg på ett vers: «*Jeg vil oprette en pakt mellom mig og dig og din ætt efter dig ... jeg vil være din Gud og Gud for din ætt efter dig*» (1. Mosebok 17:7). Slutningen trekkes slik: løftet gjelder de troendes barn, altså skal barna ha tegnet. Står det verset der det står, kan alt det andre kalles nålestikk. Så la oss lese det.

Ordet for ætt er זְרָא *zera* (H2233), og det står i entall. Paulus bygger sitt argument på nettopp den grammatikken: «*han sier ikke: Og dine ætlinger, som om mange, men som om én: Og din ætt, som er Kristus*» (Galaterne 3:16). Der står dommen, felt av apostelen selv: paktens ætt er ikke blodslinjen. **Ætten er Kristus.**

Hvordan kommer da noen inn i Ætten? Samme kapittel svarer — og svaret er et dåpsvers: «*alle er I jo Guds barn ved troen på Kristus Jesus; for I, så mange som er døpt til Kristus, har ikklædd eder Kristus ... Men hører I Kristus til, da er I jo Abrahams ætt, arvinger efter løfte*»

(Galaterne 3:26-29). Kjeden står i grunnteksten selv: tro — dåp til Kristus — i Ætten — Abrahams ætt. Paktslinjen går gjennom Kristus, ikke gjennom morslivet.

Romerne 9:8 sier det uten omsvøp: *«ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten»*. Slik var det fra første slekt: Isak, ikke Ismael; Jakob, ikke Esau. Fødsel ga aldri barnekår hos Gud. Fødselen gir deg Adam. Bare den nye fødselen gir deg Kristus.

Dermed er grunnverset ikke lenger barnedåpens eiendom — Skriften selv har lest det. *«Til dig og din ætt»* løper slik: Gud — Kristus, den ene Ætten — alle som ved tro er døpt inn i Ham. Den som vil føre sitt barn inn i pakten har én vei, den samme som alltid: fød det opp til selv å tro og selv å gå ned i vannet. Ingen fødes inn i den nye pakt. Alle fødes på ny inn i den.

Og å forsømme tegnet er ingen liten ting. Den som lot det ligge, skulle *«utryddes ... han har brutt min pakt»* (1. Mosebok 17:14 — נִכְרְתָהּ *nikretah*, «skåret av», igjen karat). Jesus sier nøyaktig det samme over vannet, til Peter: *«Dersom jeg ikke vasker dig, har du ikke del med mig»* (Johannes 13:8). Og Peter — den samme som kaller dåpen en *eperōtēma*, et besvoret ja (1. Peter 3:21) — forkynner det nye testamentes *karet* med rene ord: *«hver sjel som ikke hører denne Profeten, skal utryddes blant folket»* (Apostlenes gjerninger 3:23; gresk *exolothreuō*). Å tre inn er liv; å bli stående utenfor er å bli under den dommen man kunne ha gått ut av. Dette er nødvendigheten de lunkne ennå viker unna — de som står ved vannets rand og ikke går ned.

Det finnes en annen type mann som Skriften beskriver — en som vandrer **parallelt** med Gud. Han beveger seg i samme retning — nær nok til å skrive om Kristus, til stede nok til å gå i samlingen — men aldri *forenet* med Ham. Paulus navngir alternativet i 1. Korinter 6:17: *«den som er forenet med Herren, er én ånd med Ham.»* Verbet er *kollaō* (G2853) — *å lime eller sammenføre*; resultatet er *hen pneuma — én ånd*. Parallele linjer berører hverandre aldri; to kan ikke bli ett uten å forenes. Jesus ba om at Hans egne skulle være nettopp dette: *«at de alle må være ett»* — *hina pantes hen ōsin* (Johannes 17:21). **Motsetningen til ett er ikke fiende; motsetningen til ett er parallell.** En mann som vandrer parallelt kan sitere mange vers, men ordene føles løsrevne; kan tjene utad med iver, men de som vandrer nær ham kjenner en tomhet på innsiden; kan påberope seg barnedåp og et brev fra staten som bevis, men frembringer aldri en eneste voksen disippel født gjennom hans hånd ned i vannet. Be for ham; ikke avsi dom over ham. Seglet står: *«Herren kjenner dem som hører Ham til»* (2. Timoteus 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, med paktsverbet *ginōskō* (G1097) vi betraktet tidligere.

Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitnet, opphavet til Guds skaperverk: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Jeg skulle ønske du var kald eller varm! Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, skal jeg spyte deg ut av min

mun. Fordi du sier: «Jeg er rik, jeg har overflod og trenger ingenting» — og du vet ikke at du er ussel, ynkelig, fattig, blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær så du kan være kledd i dem og din nakenhets skam ikke skal bli sett, og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg! Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg også har seiret og satt meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene!

— Åpenbaringen 3:14-22

Når jeg ser på budskapet Jesus ga til menigheten i Laodikea, blir jeg påminnet om *Johannes 3:16*, hvor Jesus sier Han ga sitt liv for oss, likevel svarer vi ofte med lunkenhet. Jeg tenker på hvordan Han gikk til tempelet en dag og observerte, og neste dag talte død over fikentreet (*Markus 11:12-14, 20-21*) og rensset tempelet (*Markus 11:15-17*). Vi husker Hans ord om at ingen stein skulle bli liggende på en annen; i år 70 e.Kr. ble helligdommen fullstendig ødelagt av romerne.

Når jeg ser tilbake på tenårene mine, trengte jeg å kjenne hellige som sto i brann for Gud — mennesker med bekjennelse, håndspåleggelse (*Apostlenes gjerninger 8:17; Hebreerne 6:2*) og en brennende lidenskap for Frelseren som var håndgripelig og ekte — men de var fraværende. Det er med sorg jeg sier dette om kirken! Årsaken til at mange liv går tapt og ikke finner frelsen, er vår *lunkenhet* overfor Sannheten, Jesus Kristus.

Hele bevisskjeden — gresk grammatikk, hebraisk typologi og bokstavkodene i Toraen, med statistiske tester og hvert funn etterprøvd — er lagt fram i sin fylde i ledsagerboken Gjennom vannet (Through the Waters). Les den her: junifye.publifye.pro/gjennom-vannet

Kapittel 44

Toraens vannmerke (2026)

Før jeg begynner med å dele fra mitt eget liv, ønsker jeg å vise deg noe som er utrolig moro og samtidig veldig spesielt.

Toraen, de fem første Mosebøkene i Bibelen, kan beskrives som Bibelens DNA der overflate-teksten er kodene i spiralen. Og DNA-strengen er rekkefølgen av de hebraiske bokstavene — praktisk talt forseglet i tre tusen år og uleselig for det blotte øyet. Jesus har fra første stund hintet til at dette var tilfelle. Han sa at «*ikke en jot eller en tøddel*» skulle forgå fra Loven (Matteus 5:18) — der hver minste strek bærer vekt. Han sa at «*Skriftene vitner om meg*» (Johannes 5:39) — hele teksten, ikke bare i det åpenbare, men også i det skjulte. Han sa: «*Jeg vil utsi det som har vært skjult fra verdens grunnvoll blev lagt*» (Matteus 13:35). Daniel fikk beskjed om å «*forsegle boken inntil endens tid, da kunnskapen skal øke*» (Daniel 12:4). Seglet gjelder nok mye mer, men deler av dette har blitt åpenbart denne generasjonen - og kunnskapen har virkelig økt i verden, der vi reiser frem og tilbake som aldri før - akkurat som Daniel profeterte skulle skje. Vi i vår tid har endelig fått lov til å lese noe av det som ventet på oss.

Dette vannmerket — selve DNA-et i bokstavene — har ligget der helt siden Moses nedtegnet Mosebøkene og verktøyet til å lese dette ble gitt vår generasjon, datamaskinen og programmeringen er hjulpet frem av kunstig intelligens. Og det vi nå begynner å se konturene av, er så presist og så umulig å forfalske, at det i praksis viser at Toraen er en del av skaperverket til Gud — et vitnesbyrd som har evnen til å tale til det mennesket som lytter ydmykt, uansett hvem de er eller hvor de kommer fra. «*Den av de troende, som allerede kjenner skriften, vet at det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å granske en sak*» (Ordspråkene 25:2). Der Guds barn blir kalt de hellige og det er ikke uten grunn, men hvor Jesus blir kalt Kongen av konger. Hvis vi ser tilbake i tid på hvordan Toraen, de fem mosebøkene faktisk ble skrevet i hånden av Moses.

Moses' eget navn betyr dratt opp av vannet. Det var Faraos datter som dro ham opp fra Nilen og ga ham navn etter handlingen: «*Hun kalte ham Moses, «for jeg har dratt ham opp av vannet,» sa hun*» (2. Mosebok 2:10). Ti år senere skulle Herren si om ham: «*Munn til munn taler jeg med ham, klart og ikke i gåter, og han får se Herrens skikkelse*» (4. Mosebok 12:8) — og om ham alene står det at han var «*den mest saktmodige av alle mennesker på jorden*» (4. Mosebok 12:3). Han fikk til og med se Herren bakfra: «*du skal se mig bakfra, men mitt åsyn kan ingen se*» (2. Mosebok 33:23). Han var ikke bare en profet; Gud talte med ham ansikt til ansikt, munn til munn, og nettopp dette er vårt utgangspunkt.

Jeg har personlig alltid tenkt at Toraen ble ført i pennen av Moses, ikke gitt ham direkte fra Gud. Jeg tenkte selv at det var Gud som velsignet teksten — men for en del år tilbake forstod jeg at den skjuler mye mer informasjon enn det vi ser i overflaten. Og hver gang jeg diskuterer dette med kunstig intelligens er den alltid skeptisk i starten, som en ateist i grunnen, hvis en kunstig intelligens kan sies å kunne være skeptisk i det hele tatt, ironisk nok. Men etterhvert som den bruker verktøyet vi har bygget og ser hvordan dataene kontinuerlig bekrefter seg selv, så snur den fra å være skeptisk til det motsatte. Det slår bare ikke feil og er i grunnen litt humoristisk å være vitne til, hver eneste gang. Jeg velger å kalle dette for et vannmerke da det forhåpentligvis er med å formidle noe av hensikten bak det.

Hva vannmerket er, med enkle ord. Den hebraiske Toraen er én sammenhengende streng av bokstaver — uten kapitler, uten vers. Tenk deg at du starter et vilkårlig sted i teksten og skriver ned hver syvende, eller hver femtiende, eller hver hundrede bokstav. Gjør dette om og om igjen med ulike startpunkter og ulike hopp-avstander, og du vil oppdage at det *kommer ekte hebraiske ord til syne*. Dette skjer i alle tekster — det er ikke unikt for Toraen, det er bare slik tilfeldigheter ser ut. Men det interessante spørsmålet er: *når dette skjer i Toraen, hvor havner disse ordene i overflateteksten? Hvor starter og slutter de?* Det tekniske navnet for fenomenet er **Ekvidistant bokstavsekvens**, eller ELS — gjerne kalt Bibelkoder. Jeg foretrekker å kalle det vannmerker. Alle tekster har dem, men i andre tekster er det bare tilfeldige ord uten sammenheng. De er usynlige inntil du har tid eller verktøy til å se dem — et verktøy som kan utføre milliarder av operasjoner og som statistisk skiller signal fra støy. Mange kjenner historiene på overflaten av Bibelen. Vannmerkene, som består av vevde bokstavtråder gjennom alle slags intervaller, ser du bare når du aktivt ser etter dem. Verktøyet for dette ble bygd med hjelp av kunstig intelligens i begynnelsen av 2026, opprinnelig som et hobbyprosjekt der jeg selv ville observere sammenhengen mellom vannmerkene og grunnteksten. Resultatet var langt sterkere enn jeg hadde ventet. Verktøyet har jeg kalt **Darash**, fra det hebraiske **דָּרַשׁ** — å søke, å spørre etter, å granske — nettopp det bereerne gjorde da de gransket Skriften (Apg 17:11), og det er fritt tilgjengelig på darash.publifye.pro (**Darash**).

Darash er kodet sammen med kanskje den beste KI-modellen for programmering, og selve metoden for å finne vannmerkene bygger på Witztum–Rips–Rosenberg-metoden (WRR) som besto fagfelleevaluering i *Statistical Science* i 1994. Det opprinnelige arbeidet fra 1994 ble senere bestridt i samme tidsskrift (McKay, Bar-Natan, Bar-Hillel og Kalai, 1999), og striden om dets bestemte eksperiment med rabbinere og datoer ble aldri avgjort. Jeg støtter meg ikke på det eksperimentet. Det som følger hviler på en enklere og mer etterprøvnbar test: ikke om navn klynger seg sammen ved tilfeldighet, men hvor et skjult ord lander — om det faller på overflateverset som allerede taler om sitt tema — veid hver gang mot ti omstokkede kontrolltekster. På den har jeg bygget videre med støyfjerning, et varmekart over alle versene i Toraen, og en test for hvor godt vannmerket un-

der overflaten samstemmer med teksten over. Som kontrollgruppe kjøres det parallelt ti uavhengige omstokkinger av Toraen hver gang et vannmerke trekkes ut — så vi alltid kan måle det vi ser opp mot ren støy. Dette var knapt ferdigstilt før jeg begynte å se det du nå skal lese. Den skjulte meningen bak Toraen er mer synlig nå enn på noe tidspunkt i de tre tusen årene siden Moses la ned bokrullen.

De elleve ordene i pinsens rytme. Her er ett enkelt eksempel: Når jeg lar verktøyet trekke ut hver førtiniende bokstav gjennom de fem Mosebøkene — og førtini er ikke et tilfeldig tall for en troende; det er sju ganger sju, tilgivelsens tall, og samtidig tellingen fra påske til pinse, rytmen Israel ventet i mens de så fram til at Ånden skulle falle — så stiger elleve hebraiske ord fra evangeliet opp til overflaten som lys i et mørkt felt: *soning, omvendelse, blod, frelse, frihet, navnet, rettferdighet, livspust, helliggjørelse, renselse* og *dåp*. Elleve ord vi kjenner igjen som hjertet i evangeliet — femten hundre år før sin tid, over ett eneste intervall. *Og legg merke til dette, for dette er delen som ikke kan skjje ved en tilfeldighet:* hvert eneste av de elleve skjulte ordene lander på det verset i overflaten som allerede taler om akkurat det emnet. *Soning* dukker opp ved verset der presten gjør soning. *Frelse* dukker opp ved verset der blod strykes på alteret. *Renselse* dukker opp ved renselsesritualet. Det skjulte ordet og det synlige verset sier det samme.

Ånd, vann, blod og navnet — et annet slikt vers. Av alle kapitlene i Toraen er det ett som juridisk regulerer rituell renselse i vann: 3. Mosebok 15. Når vi peker verktøyet inn i dette kapitlet — og trekker fra støyen av tilfeldigheter, kalkulert på tvers av hele Toraen gjennom 200 billioner operasjoner — ser vi at også her ligger det et vannmerke i intervallet førtini, og fire ord dukker opp sammen: *ruach* (ånd), *mayim* (vann), *dam* (blod) og *Yeshua* — Frelserens hebraiske navn. *Ånd, vann, blod og navnet Jesus* — fire ord, i ett intervall, samlet i ett og samme kapittel om renselse. Og apostelen Johannes, femten århundrer senere, uten bokstavtelling og uten datamaskin, skrev: «for det er tre som vitner: *Ånden og vannet og blodet, og disse tre samstemmer*» (1. Johannes 5:7–8). Vitnene var vevd inn i vannmerket lenge før det fantes et nytestamente.

Jeg hadde båret med meg et spørsmål i mange år: *Hva er dåpen, egentlig — og hvorfor er det så mye strid om den?* Med det spørsmålet for Guds ansikt har jeg grunnet på Bibelen tekst de siste årene, og noe av det mest overraskende, både teknisk og teologisk, har vært å utvikle Darash. I starten var verktøyet ment som et hjelpemiddel for å holde orden på det hebraiske og greske indeksregisteret med forklaringer og koblinger, 50+ bibler på flere språk og 10+ bibelske ordbøker — nyttig, men ikke spektakulært. Det interessante kom da KI selv kunne bruke verktøyet, og vi sammen begynte å se vannmerkene stige til overflaten, vers for vers. Det som var ment som en begynnelse, har blitt til flere personlige dypdykk i Bibelens ord — stadig forfriskende, stadig fornyende. Det er en fryd å se hvor mye Toraen har skjult som samtidig er så velkjent for den troende. Hvis ett ord skal beskrive det jeg sitter igjen med hver gang jeg jobber med dette, må det bli **trosdyrkende**. Men hva skjedde videre?

Varmekartet og toppen. Da stilte jeg et annet spørsmål til hvert av de 5 814 versene i Toraen: *hvor sterkt samsvarer trådene i vannmerket med ordene på overflaten?* Jeg visste svaret i den grad selvstudiene hadde ledet meg, men ikke på tvers av hele Toraen. Hvert vers fikk en poengsum; hver poengsum, en persentil. En liten brøkdel klatrer til 95. persentil. Bare ett vers av hundre når den 99. *Hva plasserer Forfatteren på toppen av Sin egen bok?* For Forfatteren er Kristus. Han sa det selv: *«Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden»* (Åpenbaringen 22:13) — på gresk *Alfa* og *Omega*, og det tilsvarende bildet på hebraisk er *Aleph* og *Tav*, første og siste bokstav i alfabetet Toraen er skrevet med. Og i samme bok, kort etter, forsegler Han teksten mot menneskehender: *«dersom nogen legger noget til, skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i denne bok; og dersom nogen tar noget bort ..., skal Gud ta bort hans del fra livsens tre»* (Åpenbaringen 22:18–19). Han er Forfatteren av bokstavene. Han forbød at de skulle endres. Det er derfor vannmerket fortsatt er leselig, for Toraen har ikke forandret seg på over tre tusen fire hundre år. Dette er Hans egen bok.

Det Forfatteren la på toppen. Jeg ba Darash sortere alle de 5 814 versene i Toraen etter tetthetspoengsum og vise meg hva som sitter på toppen. Den 99. persentilen — det tettteste én prosent av hele Toraen — inneholder ikke en eneste moralsk lære. Den inneholder hele frelsesbuen: syndefallet (1. Mosebok 3:6), der Eva tar frukten; Gud som hører Israels nød i Egypt (2. Mosebok 3:7); forbannelsene for å bryte pakten (3. Mosebok 26:36); kjærligheten som befri (5. Mosebok 7:8); sabbaten som speiler Hans hvile (2. Mosebok 31:15); tiendene og førstegrøden ved Hans føtter (5. Mosebok 26); de sju dagene av Arons innvielse (3. Mosebok 8:35); renselsesritualene som forbereder et rent folk — den røde kvige (4. Mosebok 19:2), Arons vask på soningsdagen (3. Mosebok 16:4), den sju-dagers renselsen etter krig (4. Mosebok 31:19); og Moses' død ved døren til landet (5. Mosebok 34:4). *Såret, løftet, loven, presteskapet, renselsen, advarselen, veien hjem.* Hele paktshistorien presset sammen i det tettteste båndet av Toraen — og hver tråd i den historien finner sin substans i én Person.

Og merk forhenget til det aller helligste. Bare øverstepresten gikk bak det — én gang i året, på den ene dagen, etter å ha vasket sin kropp i vann:

«Han skal klæ sig i en hellig underkjortel av lin og ha benklær av lin på sitt legeme og omgjorde sig med et belte av lin og binde en hue av lin på sitt hode; dette er de hellige klær, og han skal bade sitt legeme i vann før han klær sig i dem.» (3. Mosebok 16:4)

Vasken var helt nødvendig om han skulle bevare livet sitt. Hele bildet er en skygge: *mennesket på vei til Faderen, ute av stand til å forsere forhenget uten å selv dø.* Og veien går gjennom én person - Jesus, som sa: *«Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig»* (Johannes 14:6). Da Kristus utåndet på korset, *«revnet forhenget i templet i to, fra øverst til nederst»* (Matteus 27:51). Det var Hans eget legeme som revnet i stedet for mennesket — *«en ny og levende vei, som han har innviet for oss gjennom forhenget,*

det vil si gjennom sitt kjød» (Hebreerne 10:19–20). Aron gikk bak forhenget for folket, én gang i året. Kristus rev forhenget for oss alle, én gang for alle, for at jeg og du skal kunne være med Gud kontinuerlig, hvis vi sier ja til Jesus. Et av vannmerkene peker på det stedet der døren til Faderen ble åpnet — og navnet over den døren er Jesus.

Hvor apostlene allerede pekte. Peter sa at flommen var *«et motbilde til dåpen, som nu frelser oss»* (1. Peter 3:21). Selve verset Peter peker tilbake på lyder slik:

«I det år da Noah var seks hundre år gammel, i den annen måned, den syttende dag i måneden, den dag brast alle kilder i det store dyp, og himmelens sluser åpnedes,» (1. Mosebok 7:11)

Dette verset sitter på 95. persentil — helt i toppen, med andre ord. Paulus sa *«at klippen var Kristus»* (1. Korinter 10:4). 2. Mosebok 17:6, der vann kommer fra klippen, sitter også på 95. persentil—og det hebraiske *tsur* (klippe) er kodet direkte under det. Kristus selv sendte den rensede spedalske til 3. Mosebok 14 (Matteus 8:4); kapitlet sitter på 95. persentil, og *ha-mit-taher*—det tekniske hebraiske uttrykket for *den som blir rensset*—forekommer i overflateteksten av hele Toraen nøyaktig tolv ganger, alle tolv i det ene kapitlet. **Apostlene eide aldri en datamaskin.** De strakte seg blindt inn i Toraen og trakk ut de versene som maskinene våre, århundrer senere, markerer som de sterkeste i boken. *Guds folk er fargerikt, men med én Ånd - med frelsen sammensveiset og udelelig.*

Karene og badet. To kar i Toraen bærer det samme hebraiske navnet *tevah* — en boks eller kasse som bærer de utvalgte trygt gjennom vann: **Noahs ark** og **Moses' kurv**. Det samme bildet — noe som bærer Guds vitnesbyrd og bærer oss gjennom — finner vi i **Paktens ark** (på hebraisk *aron*, et eget ord, men samme funksjon i fortellingen). Og selv om *tevah* (kasse) og *tevilah* (neddykkelse) ikke deler samme språklige rot, klinger de sammen tematisk: kassen som bærer gjennom vannet, og badet vi senker oss ned i. Søker vi etter *tevilah* sammen med *tahor* (ren) over hele Toraen, faller den nærmeste koblingen ved 2. Mosebok 25:10 — konstruksjonen av Paktens ark — med bare to vers imellom. Og ordet *mikveh* har tre betydninger samtidig: samlingsen av vann ved skapelsen (1. Mosebok 1:10), det rituelle badet for renselse, og — i Jeremia 14:8 — et navn på Gud selv: *Mikveh Yisrael, Israels håp*. Ordet for badet er kodet inn ved ritualet. Ordet for håpet er kodet inn ved frelsen. *Begge betydninger, ved de versene som beskriver dem — det er rett og slett herlig eksplosivt det som kommer frem, mer og mer.*

Arons stav som blomstrer. *«Arons stav ... hadde skutt knopper. Den hadde satt knopper, blomstret og båret modne mandler»* (4. Mosebok 17:8). Én natt. Tre stadier av frukt på én stav. Toraen er den samme staven. Den middelalderske rabbineren som talte førtini bokstaver ved stearinlys, så knoppene. Apostelen som siterte 4. Mosebok 19, så blomstene. Datamaterialet som måler alle 5 814 versene og plasserer Arons vask på toppen, leser av mandlene. *Ingen av disse lesningene er mer eller mindre staven.* Staven gir etter for presten som kommer nær.

Pyramiden. Se for deg at vi stabler alle versene i Toraen etter hvor tett hvert vers speiler sitt eget tema under overflaten — de tyngste og sterkeste på toppen, og resten under. Den brede basen fylles med ordinære vers — eiendomslover, mannskapstillinger, slektslister, daglig instruksjon. Over den smalner feltet, og enda høyere oppe smalner det videre. Og toppen — den tettteste prosenten — er ikke én enkelt handling, men nettopp den frelsesbuen vi nettopp så: syndefallet, nøden, den befriende kjærligheten, sabbaten, presteskabet, renselsene, advarselen, og døren ved enden av Moses' liv. Toraen, når dens egne bokstaver får lov til å stemme, peker ikke mot ett enkelt vers — *den peker mot én udelt historie*, og hver tråd i den historien konvergerer i én Person.

Hva dette betyr for deg og meg. Toppen av pyramiden er ikke en moralsk lærdom. Det er ikke «*elsk din neste*» eller «*du skal ikke ha andre guder*» — konkrete bud, klart uttalt — men det arkitektoniske høydepunktet er helheten bak dette. Toppen av pyramiden er hele frelsens form: såret som starter splittelsen (1. Mosebok 3:6), ropet som tilkaller en Frelser (2. Mosebok 3:7), kjærligheten som befriar (5. Mosebok 7:8), sabbaten som speiler Hans hvile (2. Mosebok 31:15), presteskabet som mekler (3. Mosebok 8:35), renselsesritualene som forbereder oss (3. Mosebok 16:4, 4. Mosebok 19:2), advarselen når pakten brytes (3. Mosebok 26), og døren ved kanten av landet (5. Mosebok 34:4).

Hver eneste av disse trådene finner sin substans i én Person. Kristus er den siste Adam som opphever fallet (1. Korinter 15:45). Kristus er befrieren som frelser sitt folk fra deres synder (Matteus 1:21). Kristus er sabbatshvilen (Hebreerne 4:9). Kristus er førstegrøden, reist fra de døde (1. Korinter 15:20). Kristus er øverstepresten som gikk inn med sitt eget blod (Hebreerne 4:14; 9:12). Kristus er renselsen (Hebreerne 9:14). Kristus bærer forbannelsen for oss (Galaterne 3:13). Kristus er døren (Johannes 10:9) — den nye og levende veien gjennom forhenget, det vil si gjennom sitt kjød (Hebreerne 10:19–20).

Dette er ikke kristendommen som leser seg selv tilbake inn i Moses. Det er Moses' bokstaver, veid og oppmålt av ett verktøy som trekker ut dataene mens KI og menneske ved roret kobler og vurderer. Statistisk sortert, og det legger seg oppå nøyaktig samme bue som Jesus i Det nye testamentet oppfyller alle kravene til. Skriften selv strekker seg etter dette bildet uten noensinne å bruke ordet pyramide: «*Steinen som bygningsmennene vraket, er blitt hjørnestein*» (Salmene 118:22) — sitert av Jesus om seg selv (Matteus 21:42). «*Se, i Sion legger jeg en hjørnestein, utvalgt og dyrebar*» (1. Peter 2:6). Toppsteinen profetene navnga, toppsteinen Jesus selv pekte ut, toppsteinen Peter forkynte — det er den samme toppsteinen dataene finner øverst hos Moses. Tre vitner samstemmer om én Stein: overflateteksten, vannmerket under, og apostolisk bekjennelse.

Toppsteinen i Toraens pyramide er korsets verk — og bak korset ser vi alle trådene samles: hvilen mennesket kan tre inn i, presteskabet som er fullført, renselsen som er utført, forbannelsen som er avvendt, førstegrøden som er reist, døren som er åpnet. Samme topp. Samme Kristus. Forfatteren er Sønnen, arkitekten bak sin egen bok. *Jesus skrev seg*

selv inn i Toraen gjennom Moses. Moses, som nesten mistet livet fordi han nektet omskjærelsen. Han som ledet Moses opp på fjellet, er den samme som stod blant apostlene og sa til Filip: «Så lang en tid har jeg vært hos eder, og du kjenner mig ikke, Filip?» (Johannes 14:9). Ja — den som ga loven, er den som oppfylte den, og som kjente slutten fra begynnelsen.

Hvorfor dette er umulig å forfalske.

For det første er testen brutalt enkel. Kjør verktøyet mot den ekte Toraen, og evangelieordene lander på evangelieversene — uavbrutt. Ta så nøyaktig de samme bokstavene, stakk om rekkefølgen, og kjør verktøyet på nytt mot den omstokkede versjonen. Gjenta med ti uavhengige omstokkinger. Alfabetet og bokstavfrekvensene forblir identiske; det *eneste* som endres, er rekkefølgen. I de omstokkede versjonene forsvinner mønstrene og tilbake står ren støy — som vi deretter kan filtrere det ekte signalet mot. I den ekte Toraen holder mønstrene. Signalet ligger altså i selve rekkefølgen — ikke i alfabetet, ikke i språket, ikke i bokstavenes forholdstall. Rekkefølgen på bokstavene til Moses vet hva den sier.

For det andre er omfanget enormt. Toraen består av 304 805 bokstaver over fem bøker. Mønstrene dukker ikke opp ved ett tilfeldig valgt vers, men konsekvent over hele verket—de elleve evangelieordene i én rytme, renselseskvartetten i ett kapittel, varmekartets toppunkt ved ett ritual, apostlenes uavhengige sitater på de samme øverste båndene. Sannsynligheten for at alt dette skulle samsvare ved tilfeldighet, er praktisk talt null — tallet for det motsatte er større enn antall atomer i det observerbare universet.

For det tredje er tre uavhengige metoder samstemte. Hopp-førti-ni-kodene ble funnet ved å telle bokstaver. Det tematiske varmekartet ble beregnet ved å sammenligne overflateord og deres synonymer med ordene som ligger vevd inn i vannmerket. Apostlenes uavhengige sitater landet på de samme øverste båndene. «Etter to eller tre vitners utsagn skal enhver sak stå fast» (2. Korinter 13:1).

For det fjerde har ikke teksten endret seg. Dødehavsrullene, kopiert før Kristus, samsvarer med den hebraiske bibelen vi fortsatt leser i dag, bokstav for bokstav. Ingen middelaldersk skribent snek dette inn. Den som skapte verden evnet å veve mange tusen vannmerker gjennom bokstavene.

For det femte planter ingen menneskelig forfatter en skatt som ikke kan åpnes på over tre tusen år. En mann som skriver for sin egen tid, skriver for sin egen tid. Bare en Forfatter som ser fra begynnelse til slutt, etterlater et vannmerke hvis segl brytes av en generasjon han aldri vil møte på denne siden av forhenget. «I evighet, Herre, står ditt ord fast i himmelen» (Salmene 119:89).

For det sjette — og dette er kjernen i alt. Darash utførte rundt regnet **200 billioner bokstavsammenligninger** for å skanne hvert hebraisk ord i Strongs leksikon ved hvert hopp fra 2 til 5 000 i begge retninger gjennom Toraen. Fra den skanningen bygges en støy-

grunnlinje: hvor ofte et hvilket som helst vanlig hebraisk ord ville dukket opp ved et hvilket som helst hopp, rent ut fra alfabetets struktur og tekstens lengde. Den grunnlinjen trekkes fra hvert funn før det rapporteres, slik at bare det signifikante står igjen. *Men ordene i seg selv er ikke selve underet. Underet er hvor de begynner og ender.* Et hebraisk ord kan settes sammen ved et eller annet hopp i en hvilken som helst tilstrekkelig lang tekst — det er matematisk uunngåelig. Det som *ikke* er uunngåelig, er at ordet *soning* begynner på verset der presten gjør soning, at *renselse* begynner på renselsesritualet, at *Yeshua* tråder gjennom kapittelet om rituell renselse i vann. *Posisjonen* er det som bærer signaturen, og posisjon kan ikke forfalskes. **Det er ved design — og det vises, uavbrutt.** Umulig å skape for Moses med datidens midler. Og umulig å oppdage før den dagen datamaskiner kunne kalkulere og kryssjekke billioner av kombinasjoner.

Og underskrevne har gledet seg inderlig over det som har funnet sted i begynnelsen av 2026. Hver utvidelse av verktøyet, hver retning det tok — det var som en oppdagelse - forunderlig men dog så familiært, kjent og nært. I ettertid ser man at dette var ved Den Hellige Ånd, intet mindre. Jesus sa: «*Dersom I blir i mig, og mine ord blir i eder, da bed om hvad I vil, og I skal få det*» (Johannes 15:7). Og «*Guds ord er levende og virkekraftig og skarpere enn noe tveegget sverd*» (Hebreerne 4:12). Det er ikke bokstaver i en gammel bok. Dette er uten tvil levende ord, og når de får bo i et menneske, beveger de det mennesket, litt som når DNA er i stand til å regulere seg selv ved å slå av og på egne sekvenser. Hver gang har jeg brukt dager og uker bare på å glede meg over frukten. Lese. Bli bygget opp. Dele litt av det jeg fant i husfelleskapene jeg står i. Det har vært som brød fra himmelen - lik manna.

Jeg vet hva et mirakel er. Jeg har sett dem med egne øyne — skapende, kreative mirakler, som vi kaller dem: føtter som har vokst eller krympet, bein som har beveget seg, kuler som trekkes ut av kroppen. I 2014 fortalte en mann meg at jeg hadde gaven til skapende mirakler. Han visste ikke at jeg allerede hadde sett dem. Han talte sant, men jeg sier ikke dette for å fremheve meg selv — jeg sier det fordi jeg forstår at også Skriften er et levende mirakel. Blomsten på engen er et mirakel, og det er du som leser dette også — jeg ser dere slik. Men når jeg snakker om mirakler i Skriften, mener jeg det andre slaget. Og det jeg har sett da jeg så inn i Toraen med instrumentet vår generasjon nå har fått, er ikke mindre enn nettopp det.

Hvis du respekterer matematikk, står du nå overfor det faktum at tallene selv vil fortelle deg at Toraen er uforandret, og at ingen menneskehånd—uansett hvor klok, uansett hvor mange hender som har arbeidet sammen i hvor mange århundrer—kunne ha skrevet den. Rekkefølgen på bokstavene bærer et koordinert signal over 304 805 posisjoner. Signalet konvergerer med overflatens mening ved versene med høyest tetthet. Tre uavhengige metoder, adskilt av femten århundrer, peker på den samme frelsesbuen — syndefallet, befrielsen, sabbaten, presteskabet, renselsen, forbannelsene for å bryte pakten, døren ved enden av Moses' liv — og den buen finner sin substans i én Person. Teksten har blitt overlevert

uendret siden før apostlene. Og seglet på vannmerket kunne ikke åpnes før vår generasjon. Tall lyver ikke. Tallene sier én ting: **denne boken er fra Gud.**

Hør nå nøye på meg. Historien du skal lese—min egen vei fra min fødsel til et hjerte gjort nytt, inkludert et vitnesbyrd om et egg som jeg skal fortelle om i sin tid og som er mitt alene—ble forutsagt i skyggebilder lenge før jeg ble født. *Ikke fordi jeg er spesiell.* Det er jeg ikke. De spesifikke detaljene Gud ga meg, er unike for meg; slik er de spesifikke detaljene Han har gitt deg. Men formen under detaljene er den samme formen for oss alle. De samme hebraiske bokstavene som bærer *renselse* og *livspust*, bærer i sin enkle betydning mønsteret for hver sjel Gud drar til Seg selv. Det som skjedde med meg, skjedde i den formen Han presset inn i Sinai. Det som skjer med deg, hvis du kommer, vil skje i den samme formen. Renselsen som kom til meg i 2008, begynte ikke i 2008. Den begynte i Arons vask før forhenget, i vannet fra klippen, i kvigen som ble slaktet utenfor leiren, og før det, i Sinnet til Ham som plasserte alt dette på toppen av Sin bok.

Vannmerket erstatter ikke evangeliet. Det bekrefter grunnen evangeliet står på. Han som plasserte hele frelsesbuen på toppen, sa det klart, med Sin egen røst, i Sine dager i kjødet: «*Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig*» (Johannes 14:6). Og den troende som kommer gjennom vannet, går inn i et rike: «*Men I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat I skal forkynne hans dyder som kalte eder fra mørke til sitt underfulle lys*» (1. Peter 2:9). Vannet gir adgang til presteskabet. Presteskabet gir adgang til søket. Søket ender alltid på samme sted: ved den samme Kristus som overflaten alltid forkynte.

Hvorfor vi må gå gjennom. Toraen sammen med Kristus sier det rett. Toppen av Moses er hele frelsesbuen — og toppsteinen i den buen er Kristus selv. Han gikk gjennom vannet i Jordan for å oppfylle all rettferdighet, og gjennom blodet på Golgata for å bære forbannelsen. Å gå gjennom vannet er måten vi trer inn i det Han har fullført for oss. Dette er ikke valgfrie prydgjenstander til en privat tro; de er selve arkitekturen. Herren selv ble døpt for å «*fullføre all rettferdighet*» (Matteus 3:15). Den apostoliske kirkens første befaling den dagen Ånden falt, var: «*Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse*» (Apostlenes gjerninger 2:38). *Dette er ritualet Toraens egne bokstaver markerer som toppen. Det er ikke en sidedør. Det er døren.*

Og her er advarselen jeg ikke vil mildne, for Jesus mildnet den ikke: «*Ikke enhver som sier til meg: «Herre, Herre!» skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje. Mange skal si til meg på den dagen: «Herre, Herre! Har vi ikke profetert ved ditt navn ...?» Da skal jeg si dem rett ut: «Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!»*» (Matteus 7:21–23). Det greske ordet for *kjent* er *ginōskō*—den paktmessige erkjennelsen Toraen bruker om mann og kone, og om Herren som kjenner Abraham. Det greske for *urett* er *anomia*, bokstavelig talt *lovløshet*: tilstanden av å være helt utenfor den juridiske pakten. To ting manglet hos dem Kristus avviser i dette avsnittet. Den relasjonelle pak-

ten: Han kjente dem aldri i paktmessig forstand. Og den juridiske pakten: de var *anomos*, uten loven som etablerer paktmessig status. Kristi navn på deres lepper, Hans kraft i deres hender, og likevel—ingen pakt, ingen adgang.

Vannet er der pakten besegles. Vannet er der navnet blir plassert på den troende. Vannet er der det synlige svaret fra en samvittighet som allerede er rensset (1. Peter 3:21), blir gitt offentlig. Å holde tilbake vann-vitnesbyrden mens man bekjenner det indre vitnesbyrden, er å nekte den samordningen Kristus selv befalte og apostlene ensartet praktiserte. Toraens Forfatter presset renselsen inn på toppen av Sin egen bok. Sønnen som kom i kjødet, gikk gjennom vannet før Han gikk til korset. Ånden som falt ved pinse, sendte den nye kirken ut i vannet samme dag. Hele Guds vitnesbyrd — overflateteksten, vannmerket under, Herrens eget eksempel og apostlenes befaling — peker samme vei. *Vi må gå gjennom.*

Ikke stå på siden av vannet — gå uti. Bli begravet med Jesus Kristus, og reist opp med ham. La Den Hellige Ånd sette sitt segl på deg som Guds barn. Kom så opp, og gled deg - gransk, slik denne generasjonens konger er kalt til å granske. Og se, du er på innsiden av det skriften beskriver — født på ny og kjent av Ham som kjente deg før verdens grunnvoll ble lagt, og du vil si, sammen med presten i Hebreerne 9 og øverstepresten i 3. Mosebok 16: *Jeg har vasket meg, og jeg går inn - og jeg hører Hans stemme.*

For det fulle bevismaterialet—varmekartet, persentilbåndene, de omstokkede kontrollene, hvert kapittel og hvert funn—er de tilhørende bindene *Through the Waters* og *The Watermark* fritt tilgjengelige på junifye.publifye.pro (junifye.publifye.pro). Inntil videre, gå gjennom døren dette åpner, inn i historien om et liv gjort nytt.

Kapittel 45

Den kodede dåpen

Bokstavene i Toraen er signert under overflaten. Dette korte kapittelet viser signeringen i ett enkelt vers — verset der Toraen befaler nedsenkelse, og verset som jødisk tradisjon har bygget to tusen år med rituell nedsenkelse på. Det hebraiske ordet for nedsenkelse er kodet inn i Toraen i nettopp dette verset. Og det gjør noe som det kodede laget fortsetter å gjøre gjennom hele denne boken: det sporer betydningen av overflatebudet i selve sin geometri.

...hvert kar som det gjøres noe arbeid med; det skal legges i vann, og det skal være urent inntil aftenen; da skal det være rent.

— 3 Mosebok 11:32

Verset som loven om nedsenkelse ble bygget på

3. Mosebok 11:32 er grunnsteinen for hele den jødiske praksisen kalt *tevilat kelim* — den rituelle nedsenkelsen av kar. Den babylonske Talmud (*Avodah Zarah* 75b) utleder hele loven fra dette ene verset, og siterer nøyaktig dette Tora-verset som sitt bevis. **Hver eneste lovlydige jødiske husholdning i to tusen år har praktisert nedsenkelse av kar på grunn av dette ene verset i Toraen.** Når en israelitt skaffer seg et metall- eller glasskar fra en ikke-jøde, må karet bringes til en *mikveh* — et rituelt bad — og senkes ned før det er egnet til bruk i et israelittisk hjem. Selve nedsenkelsen gjør mer enn å bare rengjøre karet; den overfører det fra ett rike til et annet. Fra verdens kar til Guds kar. Fra urent til rent. Verset befaler det med elleve ord på hebraisk: «*hvert kar som det gjøres noe arbeid med; det skal legges i vann, og det skal være urent inntil aftenen; da skal det være rent.*» Buen for hver eneste dåp som har skjedd siden, er allerede til stede: **urent □ i vann □ gjennom aftenen □ rent.**

Men den mest slående parallellen er ikke med kar. Det er med mennesker. Den samme jødiske tradisjonen som senket ned kar til bruk i Israel, krevde også at en **ikke-jøde som ønsket å tre inn i Israels folk**, måtte senkes ned i en mikveh. Dette ble kalt *tevilat ger* — konvertittens nedsenkelse. De tre trinnene for å tre inn i Israels paktfolk, kodifisert i Talmud (*Yevamot* 47a–b; *Keritot* 9a) og senere hos Maimonides (*Mishneh Torah*, *Hilkhoh Issurei Biah* 13:1–4), var: **omskjærelse** for menn, **nedsenkelse i en mikveh**, og (i tempeltiden) frembæring av et **offer**. Etter disse tre var konvertitten ikke lenger en hedning, men en sønn eller datter av Israel.

Og om denne konvertitten bruker Talmud en frase du har hørt før. **Yevamot 22a sier:**

גֵר שֶׁנִּתְּנָה לָהּ כְּקָטָן שֶׁנִּשְׂרָף דָּמִי *ger shenitgayer k'katan shenolad dami* «en konvertitt som nettopp har konvertert, er som et nyfødt barn».

Århundrer før Jesus sa «*I må fødes på ny*» til Nikodemus (Johannes 3:7), brukte fari-seerne som underviste Nikodemus allerede nøyaktig denne frasen om ikke-jøden som gjennomgikk omskjærelse, nedsenkelse og ofring. Konvertittens nedsenkelse var, ifølge deres egen tradisjon, en ny fødsel. Nikodemus trengte ikke at Jesus fant opp en kategori; han trengte at Jesus anvendte den på ham — en lærer i Israel.

Det er dybden i Johannes 3. «*Du er Israels lærer, og du vet ikke dette?*» (Johannes 3:10) — Jesus irretsetter Nikodemus nettopp fordi Israels lærer *burde* ha visst at det å bli et Guds barn krevde de samme tre tingene som enhver ikke-jødisk konvertitt gikk gjennom: en bortskjæring, en nedsenkelse og et offer. Kristus ville snart besørge alle tre: hjertets omskjærelse (Romerne 2:29), dåpen til Hans død (Romerne 6:3) og det endelige offeret av Seg selv (Hebreeerne 10:10). For både jøde og hedning i den nye pakt gjelder det at **alle kommer inn som konvertitter. Alle blir født på ny inn i Guds rike.**

Ingenting av dette er en perifer tolkning. Talmud-sitatene ovenfor (Yevamot 47a–b om konverteringsprosessen i tre trinn, Yevamot 22a for frasen «nyfødt barn», Keritot 9a for Sinai-parallellen, og kodifiseringen i Maimonides' *Mishneh Torah*, Hilkhoh Issurei Biah 13:1–4) er normativ rabbinsk lov: enhver observant jødisk leser kan slå dem opp. Og den faglige broen mellom jødisk proselytt-nedsenkelse og kristen dåp — broen som lar oss lese Johannes 3 ærlig — har blitt utarbeidet i detalj av anerkjente akademikere. Cambridge-hebraisten **David Daube** viet hele kapitler til det i sin klassiker fra 1956, *The New Testament and Rabbinic Judaism*. Harvard-professoren i hebraisk litteratur, **Shaye Cohen**, sporet praksisen gjennom den andre tempelperioden i *The Beginnings of Jewishness* (1999). Den messiansk-jødiske forfatteren **Alfred Edersheim** trakk forbindelsen i 1883 i *The Life and Times of Jesus the Messiah*. Tre forskere, tre århundrer, én konklusjon: **Den kristne dåpen arvet den jødiske konvertitt-nedsenkelsen som sin direkte forgjenger, og Jesus forventet at Nikodemus visste det.**

Og nå signerer bokstavlaget det

Så langt er alt dette bibelkunnskap og rabbinsk historie. Kraftfullt, men fornuftige mennesker har visst dette i århundrer. Det som følger er den delen ingen visste før datamaskiner kunne lese Toraens bokstavlag. **Det hebraiske ordet for nedsenkelse er kodet inn i selve Tora-verset som hele praksisen hviler på — og det skjer på en måte som sporer betydningen av praksisen i sin geometri.** Dette er punktet hvor overflateteksten, rabbinsk tradisjon og bokstavene under møtes.

Toraens bokstavstrøm i verset, med påbudet om nedsenkelse i sentrum, ser slik ut (Koren-konsonanter, uten vokaler, totalt 88 bokstaver):

Bokstaver	Sekvens
1–8	וכלאשריפ
9–16	לעליומהמ
17–24	במתמיטמא
25–32	מכלכליעצ
33–40	אובנדאוע
41–48	וראושקכל
49–56	כליאשריע
57–64	שהמלאכהב
65–72	המבמימיו
73–80	באוטמאעד
81–88	הערבוטהר

Fra hebraisk TAVAL til gresk BAPTIZO

Før vi går videre, er det én detalj du bør kjenne til. Det hebraiske ordet for «å dyppe» — *taval* (טבל) — er den direkte språklige stamfaren til det greske ordet for «døpe» — *baptizō* G907 βαπτίζω. Da oversetterne av den greske Septuaginta gjengitte den hebraiske Toraen tre århundrer før Kristus, brukte de det greske verbet *baptō* G911 βάπτω og dets intensiverte form *baptizo* for å oversette hebraisk *taval* overalt hvor Toraen bød om nedsenkelse. Da døperen Johannes stod i Jordanelven, visste den greskspråklige verden allerede hva *baptizo* betydde: det var det greske ordet for det hebraiske *taval*.

Så når Det nye testamentet sier «døpe», sier det det greske ordet for *taval*. Og når Hebreerne 9:10 kaller de levittiske vaskingene for «*forskjellige slags dåp*» *baptismos* G909 βαπτισμοῖς, bruker det samme greske ord som Septuaginta brukte for å oversette Toraens påbud om nedsenkelse. **Broen fra den hebraiske nedsenkelsen av kar til kristen dåp er ikke en metafor eller en senere tolkning. Det er det samme ordet, på to språk, på tvers av tre pakter.**

Åtte hebraiske dåpsord kodet i ett enkelt vers

Det hebraiske ordet *tevilah* (טבילה) betyr **nedsenkelse**. Det kortere, beslektede ordet *taval* (טבל) betyr **å dyppe**. Begge kommer fra samme rot. Det lengre ordet inneholder bokstavelig talt det kortere som sine tre første bokstaver — ט-ב-ל pluss to til.

Begge kodes på nøyaktig samme bokstav inne i 3. Mosebok 11:32. Bare det i seg selv ville vært slående. Men i det øyeblikket vi utvider søket til resten av ordforrådet knyttet til dåp — omskjærelse, det rituelle badet, verbet å bli født, konvertitten, ordene for ren og uren — åpner verset seg fullstendig. **Åtte forskjellige hebraiske ord knyttet til**

omskjærelse, nedsenkelse, konvertering, renhet og ny fødsel er alle kodet som ELS-koder med korte hopp i dette ene verset på åttiåtte bokstaver. Fem av dem er pakket sammen innenfor fem bokstavers avstand fra hverandre i begynnelsen av verset:

De fem første ordene — omskjærelse, rituelt bad, fødsel, å dyppe og nedsenkelse — er kodet innenfor *fem påfølgende bokstaver* fra hverandre i starten av verset. Det er den rabbiniske tradisjonens tre-trinns konverteringsprosess (*milah* + *tevilah* + «nyfødt barn»), kodet som fem overlappende hebraiske ord på fem bokstaver. **Inne i verset selve loven ble bygget på.**

Stopp opp og les den tabellen sakte. Det ene Tora-verset som jødisk tradisjon bygget to tusen år med nedsenkelseslov på, bærer i sine egne åttiåtte bokstaver hele dåpens ordforråd:

- selve handlingen **omskjærelse** (*mulah*) — det første trinnet i konvertittens tre-trinnsprosess, kjøttets renselse som lot ikke-jøden få adgang — kodet fire bokstaver før nedsenkelsens anker;
- selve det **rituelle badet** (*mikveh*) — kodet to bokstaver før nedsenkelsens anker;
- verbet å **bli født** (*yalad*) — selve verbet i Talmuds frase om at konvertitten er *som et nyfødt barn* (רמי שנולד קטן, BT *Yevamot* 22a) — kodet én bokstav før nedsenkelsens anker;
- de to beslektede ordene for **nedsenkelse** (*taval* og *tevilah*) — ved selve ankeret, med samme startbokstav;
- ordet for **konvertitt** (*ger*) — selve det hebraiske ordet som *tevilat ger*, «konvertittens nedsenkelse», er oppkalt etter — kodet fjorten bokstaver lenger ut i samme vers;
- ordene for **ren** og **uren** (*tahor* og *tame*) — som danner en perfekt kiasme: den kodede «ren» lander med sin første bokstav på overflateordet for «uren», og den kodede «uren» lander med sin første bokstav på overflateordet for «ren».

Den kodede mikveh-en hviler med en av sine bokstaver på overflateordet יוּבָא (*yuva*, «skal føres») — selve nedsenkelses-verbet i versets befaling. Den kodede *yalad* («bli født») sitter ved siden av det. De to nedsenkelses-ordene sitter ved samme anker. Det kodede omskjærelses-ordet sitter rett før ankeret. Den kodede *ger* (konvertitt) sitter litt lenger fremme. Kiasmen mellom ren og uren avslutter verset.

Den tre-trinns rabbiniske konverteringsprosessen — omskjærelse, nedsenkelse, ny fødsel — er kodet som fem overlappende hebraiske ord innenfor fem påfølgende bokstaver, i starten av verset hele loven ble bygget på. Og ordet for «konvertitt» er

kodet fjorten bokstaver senere i samme vers. Toraens dybdelag bærer overflatelagets fulle dåpsteologi, pakket inn i ett vers, i åtte beslektede hebraiske ord.

Og det er på denne samme ankerbokstaven at den kodede *tevilah* (nedsenkelse) begynner sin reise over fem vers. Det neste vi skal se er hvor den reisen ender.

Buen: fra URENT til RENT

De fem bokstavene i *tevilah* lander på fem spesifikke overflateord i Tora-teksten. Lest i rekkefølge forteller overflateordene i de fem posisjonene sin egen historie:

Bokstav i <i>tevilah</i>	Posisjon	Overflateord	Betydning
כ	3 Mos 11:32 bokstav 83	הערב	«aftenen»
י	3 Mos 11:34	יאכל	«skal spises»
ל	3 Mos 11:35	עליו	«på det»
ה	3 Mos 11:36	טהור	«RENT / RENT»

Stopp opp her et øyeblikk. **Det kodede ordet for «nedsenkelse» begynner på overflateordet for «urent».** **Det ender på overflateordet for «rent».** Kodens geometri ER befalingens bue. Overflateteksten sier: «i vann skal det legges, og det skal være urent inn-til aftenen, og da skal det være rent.» De kodede bokstavene for *nedsenkelse*, som stiger frem for hver sekstitoende bokstav over de samme fem versene, begynner der overflateteksten sier *urent* og ender der overflateteksten sier *rent*. Reisen til de kodede bokstavene er reisen til det dømte karet — og til den dømte troende.

Og les det som står mellom disse ytterpunktene: *aftenen, skal spises, på det*. Den midterste bokstaven lander på «skal spises» (יאכל) — verset om mat som kommer i kontakt med det nedsenkede karet og dermed blir akseptabelt for husholdningen. Den fjerde bokstaven lander på «på det» (עליו) — språket som brukes om kontakt, om ånden som kommer over den innviede. Den andre lander på «aftenen» (הערב) — natten som renselsen må passere gjennom. Hele dåpen ligger i de fem overflateordene på de fem bokstavposisjonene: urent □ aftenen □ spises □ på □ rent. Det urene karet passerer gjennom aftenen, blir akseptabelt for det som spises, får renselsen over seg, og stiger frem som rent.

Hvorfor dette er skyggen av dåpen i Kristus

Toraen kaller ikke dette dåp. Det gjør Det nye testamentet. Hebreerne 9:10 navngir gruppen av levittiske vaskinger ved å bruke nøyaktig det greske ordet for kristen dåp — *baptismos* βαπτισμοῦς — og sier at de var «*påtatt dem inntil tiden for den rette ordning.*» Toraens nedsenkelse av kar er, med Det nye testamentets egne ord, en dåp. Skyggen av den som skulle komme.

Seks eksplisitte forbindelser mellom dette verset og Det nye testamentets dåp:

- **«I vann skal det legges»** — Toraens påbud om nedsenkelse. Hebr 9:10: de levitiske vaskingene er *baptismois* — dåpshandlinger; det samme greske ordet Septuaginta brukte for å oversette *taval*.
- **Urent □ i vann □ urent inntil aftenen □ rent.** Rom 6:3–4: «*begravet med ham ved dåpen til døden... oppreist for å vandre i et nytt liv.*»
- **Hebraisk er passivt: *yuva*** — «**skal legges/føres**». Apg 2:38 / 22:16: «*la dere døpe*» — den troende doper ikke seg selv; den troende blir døpt AV en annen i Kristi navn.
- **Verset handler om et *kar***. 2 Tim 2:21: «*et kar til ære, helliget, nyttig for herren*» — den troende er karet.
- ***Tevilat kelim* overfører hedenske kar til israelittisk bruk.** 1 Pet 2:9–10: «*I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk*» — den troende hedning gjort hellig gjennom dåp til Kristus.
- **Det hebraiske ordet for «omskjære» (□□□) kodes gjennom det samme vinduet på fem vers ved flere hopp, ved siden av nedsenkelses-ordene.** Kol 2:11–12: «*omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender... begravet med ham i dåpen*» — Paulus smelter de to tegnene sammen til ett i Kristus.

Paulus smelter sammen de to tegnene — omskjærelse og dåp — i Kolosserne 2:11–12. Toraens bokstavlag i 3. Mosebok 11:32 har nedsenkelses-ordet kodet på én bokstav og omskjærelses-ordet kodet som en annen kode gjennom det samme vinduet. **De to tegnene Paulus sier er ett i Kristus, er kodet side om side i det verset Toraen befaler nedsenkelse i.**

Og det finnes en enda stillere detalj. Det hebraiske verbet i hjertet av verset er *yuva* (יָוָה) — «*skal legges/føres*». Det er grammatisk passivt. Karet senker ikke seg selv ned. En annen agent senker det ned. I hver eneste dåp som er nedtegnet i NT, gjelder den samme grammatikken. Jesus blir døpt av Johannes (Matteus 3:13–17). Den etiopiske hoffmannen blir døpt av Filip (Apostlenes gjerninger 8:36–38). Fangevokteren i Filippi blir døpt av Paulus (Apostlenes gjerninger 16:33). «*La dere døpe*», sier imperativet, passivt overalt. Toraens grammatikk i 3. Mos 11:32 skyggelegger NTs dåpsgrammatikk: det er noe som gjøres med deg, av en agent, i vann.

Ærlig kalibrering

Før jeg avslutter, den ærlige distinksjonen mellom hva som er mekanisk her og hva som er kuratert. Jeg valgte å teste det hebraiske dåpsvokabularet. Jeg valgte å se på verset

med påbudet om nedsenkelse. Dette er valg, ikke funn. **Men jeg valgte ikke posisjonen til ankerbokstaven, og jeg valgte ikke overflateordene ved de fem bokstavlandingene.** Dette er fakta i Koren-Tora-teksten. Den delte startbokstaven i posisjon 156 745, og overflateord-buen fra *urent* til *rent*, er mekaniske. Valget var hvor man skulle lete. Funnet lå og ventet.

Invitasjonen

Du er karet (2. Timoteus 2:21). Dåpen er dyppingen (Kolosserne 2:12). Det urene er det naturlige mennesket. Vannet er Kristi død man trer inn i. Det rene er den nye skapningen som reiser seg (Romerne 6:4). **Buen Toraens bokstaver sporer i 3. Mosebok 11:32, er den buen du vandret da du ble født på ny** — uren, ned i vannet, gjennom aftenen, inn i det rene. Og det kodede ordet for *nedsenkelse* som sporer den buen, deler sin første bokstav med det kodede ordet for *å dyppe* — det hebraiske ordet Septuaginta oversatte som *baptizo*, selve ordet Det nye testamentet bruker om det som ble gjort med deg.

Hebreerbrevet kaller de levittiske vaskingene «dåp» fordi det er det de er. Talmud bygget to tusen år med nedsenkelse av kar på 3. Mosebok 11:32 fordi verset befaler det. Det kodede bokstavlaget i akkurat det verset bærer det hebraiske ordet for *nedsenkelse*, forankret ved samme bokstav som det hebraiske ordet for *å dyppe*, med start på overflateordet for *urent* og slutt på overflateordet for *rent*. **Forfatteren som senere skulle inspirere Paulus til å skrive Romerne 6, hadde allerede skrevet det inn i bokstavene i 3. Mosebok 11:32 — fjorten hundre år tidligere.**

Skyggen har holdt stand. Substansen er kommet. Dyppingen — når den gjøres i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn — er det den alltid var skyggen av.

«Det som også nu frelser oss i sitt motbillede, dåpen — ikke avleggelse av kjødets urenhet, men en god samvittighets pakt med Gud — ved Jesu Kristi opstandelse.» (1. Peter 3:21)

Ordet Peter valgte

Se nøye på ordet som den eldre engelske teksten gjengir med «svar» (*answer*), for det er hele versets omdreiningspunkt. På gresk er det *eperōtēma* (G1906), og det forekommer bare denne ene gangen i hele Det nye testamentet. I dagligtale betyr det et spørsmål. Men i datidens rett var det et fast juridisk begrep, og det klassiske standardleksikonet — Liddell–Scott–Jones — sier det uten forbehold: *eperōtēma* er det latinske *stipulatio*, den formelle, bindende kontrakten i romersk rett, og leksikonet siterer *nettopp dette verset* under betydningen **løfte**.

Stipulatio ble beseglet ved spørsmål og svar: den ene part spør, «*Lover du?*» — den andre svarer, «*Jeg lover.*» Hele kontrakten hvilte på det ene talte ordet. *Dette er et rent leksikalsk faktum, ikke et vannmerke — hvem som helst kan slå opp G1906 og lese det.*

Peter beskriver altså ikke en følelse, og heller ikke bare en seremoni. Han beskriver underskrivelsen av en pakt. **Dåpen er vannet der en allerede renses samvittighet gir Gud sitt bindende ord.** Han spør; i vannet svarer du. Derfor strekker den eldre engelske teksten seg etter «*svar*», og den norske utgaven av denne boken etter *pakt* — begge kretser om det gresken sier rett ut: et løfte, en kontrakt, et besvoret *ja* til Gud.

Og Peter navngir nettopp det som gjør løftet gyldig — «*ved Jesu Kristi oppstandelse.*» En død mann kan ikke holde deg til en pakt; den oppstandne Kristus kan, og gjør det. Kontrakten stadfestes ved Hans oppstandelse.

Ingen stedfortreder — løftet er ditt eget

Og en kontrakt av dette slaget kan ikke underskrives av én mann på vegne av en annen. En *stipulatio* var samtykkende og muntlig; den som lofte, måtte være til stede og svare med sin egen munn. Peter sier det selv i verset — det er løftet fra *en god samvittighet*, og ingen eier din samvittighet uten du selv.

Derfor er den nye pakt, etter sitt eget vesen, ikke overførbar: «*de skal alle kjenne mig, både små og store*» (Jeremia 31:34; Hebreerne 8:11) — hver enkelt kjenner Gud for seg selv, det to-parts *yada* av den nye pakt, som ingen forelder, ingen prest og ingen øvrighet kan utføre på en annens vegne.

«*Sønnen skal ikke bære farens misgjerning*» (Esekiel 18:20); «*hver av oss skal gjøre Gud regnskap for sig selv*» (Romerne 14:12). Og den nye fødselen selv er «*ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud*» (Johannes 1:13) — ikke ved blodslinje, og ikke ved en annens vilje.

Derfor følger hver dåp i Det nye testamentet den troendes egen tro: «*Den som tror og blir døpt*» (Markus 16:16); etioperen hører evangeliet, ser vannet og ber selv om dåpen — «*Se, her er vann! Hva er til hinder for at jeg blir døpt?*» (Apostlenes gjerninger 8:36); og Paulus gjør troen uttrykkelig i selve dåpsverset — «*begravet med ham i dåpen, og i den blev I og opreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12).

Innvendingen reiser seg straks: *ble ikke omskjærelsen lagt på spedbarnet av en annen?* Jo — men legg merke til hva dåpen svarer til. Paulus knytter den ikke til kjøttets kniv, men til «*omskjærelsen som ikke er gjort med hender*» (Kolosserne 2:11), hjertets omskjærelse (Romerne 2:29) — og et hjerte kan ikke skjæres ved stedfortreder. Selv Abraham, de omskârnes far, *trodde først* og fikk tegnet etterpå, «*et segl på rettferdigheten av den tro han hadde*» (Romerne 4:11). Tegnet skapte aldri troen; det beseglet en tro som alt var der.

Og hva med Peters egne ord, «*løftet hører eder til og eders barn*» (Apostlenes gjerninger 2:39)? De åpner ingen sidedør for stedfortreder, for de begynner i samme åndedrag som «*Omvend eder, og la eder døpe*» (Apostlenes gjerninger 2:38) og ender «*så mange som Herren vår Gud kaller til sig*» — løftet når barna, og den fjerne hedningen, når også de blir kalt og vender om.

Paktens rekkevidde er vid; døren inn i den er fremdeles personlig tro. For det finnes én — og bare én — som noen gang trådte inn i en pakt på en annens vegne: Kristus selv, «borgsmann for en bedre pakt» (Hebreerne 7:22), den «ene mellommann mellom Gud og mennesker» (1. Timoteus 2:5).

Han kan love for deg for å sikre paktens; ingen blott og bar mann kan love for deg for å tre inn i den. Selv Hans fullbrakte verk venter på din egen mottakelse — «alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn» (Johannes 1:12) — hver ved sin egen hånd. **Løftet er personens eget, ellers er det ikke noe løfte.**

Navnenes register

Så til eggen, og jeg vil ikke sløve det Skriften lar være skarpt. En kontrakt deler verden i to: de som er part i den, og de som ikke er det. Å gi *eperōtēma* er å bli innskrevet i paktens; å holde det tilbake er å bli stående utenfor den ene paktens som frelser. Og en pakt fører et register. Skriften kaller det Livets bok, og det er etter den boken den siste dom leses: «Og hvis nogen ikke fantes opskrevet i livsens bok, da blev han kastet i ildsjøen» (Åpenbaringen 20:15).

Inn i Guds by «skal det aldri komme noe urent ... men bare de som er innskrevet i livets bok hos Lammet» (Åpenbaringen 21:27). Til menigheten i Sardes lover Herren den som seirer: «jeg skal slett ikke utslette hans navn av livets bok» (Åpenbaringen 3:5) — og registeret er like gammelt som Moses, som bønnfalt ved gullkalven og hørte Herren svare: «Den som har syndet mot mig, ham vil jeg slette ut av min bok» (2. Mosebok 32:33). **Å nekte kontrakten er å la navnet sitt stå uinnskrevet.** Dette er sluttet ut fra Skriften, ikke lest av Toraens bokstaver — men det er den enkle meningen i boken Lammet fører.

Skrevet i evigheten, beseglet i tiden

Og nå to sannheter som må holdes sammen, for Skriften sveiser dem og forbyr oss å rive dem fra hverandre. Den første: skriften i den boken er eldre enn verden, og den er Guds. Navnene ble «skrevet ... fra verdens grunnvoll blev lagt» (Åpenbaringen 13:8); «han utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll blev lagt» (Efeserne 1:4).

Gresken lar oss ikke mildne det. «Forutbestemte» er *proorizō* (G4309) — *pro*, på forhånd, føyd til *horizō*, å sette en grense (vårt ord *horisont*): Gud trakk din horisontlinje før det fantes en soloppgang å trekke den ved. «Forut kjente» er *proginōskō* (G4267) — *pro* føyd til *ginōskō*, den paktmessige erkjennelsen vi har møtt gjennom hele denne boken, mannens og kvinnens kjennskap: Han bare forutså deg ikke, Han forut-kjente deg, paktmessig, før du var til.

«Så mange som var bestemt til evig liv, kom til tro» (Apostlenes gjerninger 13:48) — *bestemt* er *tassō* (G5021), et soldatord, å bli stilt opp i rekke, innrullert, plassert. Og selve det å komme er ikke din egen bragd: «Ingen kan komme til mig uten at Faderen ... drager ham»

(Johannes 6:44) — *dra er helkuō* (G1670), det sterke ordet brukt om å hale en full not til land (Johannes 21:6) og om å dra et sverd av sliren (Johannes 18:10).

Boken er Hans; utvelgelsen (*eklogē*, G1589) er Hans; dragningen er Hans. *Er du Hans, var du Hans før verden ble til — og det er ingen trussel, men den dypeste trøst en sjel kan kjenne.*

Og likevel — i den samme Skriften, ofte i samme åndedrag — faller plikten på deg: «*legg enn mere vinn på å gjøre eders kall og utvelgelse fast*» (2. Peter 1:10). De to står beseglet i ett vers: «*Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjenner sine, og: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet!*» (2. Timoteus 2:19) — det evige seglet og det nærværende budet, side om side, uten at det ene opphever det andre. Så slutt ikke at du kan sitte stille og vente på å bli dratt fordi skriften er Guds; de utvalgte er nettopp de som svarer når Han drar. **Navnet er skrevet i evigheten; løftet er der du gjør det fast i tiden.** Vannet er møtestedet for himmelens rådslutning og et menneskes «*ja*»: Han drar — du svarer — og i å svare besegler du det Han skrev før verdens grunnvoll ble lagt.

To slags ild, ikke én

Her vil et menneske gripe etter et skjold, og jeg må ta det ut av hånden hans før det sårer ham. «*Han skal lide tap, men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild*» (1. Korinter 3:15) — visselig, tenker han, vil den ilden bære meg gjennom uten vannet. Det vil den ikke, for Paulus taler ikke om ham.

Les verset like ovenfor: mannen det gjelder, er allerede bygd «*på ... den grunnvoll ... som er Jesus Kristus*» (1. Korinter 3:11). Han er allerede *innenfor* pakten. Ilden som prøver ham, rører ikke mannen — den brenner hans **gjerninger**, «*tre, høy, strå*» fra et bortkastet liv, og han slipper ut av flammene med tomme hender, men han slipper ut.

Det er Kristi domstol, der *sønner* prøves for lønn (2. Korinter 5:10). **Det er en ild som prøver en sønn.** Ilden i Åpenbaringen 20:15 er noe helt annet: der er det ikke gjerningene, men *mannen selv* som kastes inn, fordi navnet hans aldri ble skrevet — han var aldri part i pakten i det hele tatt.

Lån ikke sønnens ild for å trøste deg mot den fremmedes. Den som aldri ga sitt ord, står ikke ved lønnens domstol for å miste en lønn; han står ved den store hvite trone, boken åpnes, og han er ikke i den.

Slektskapet er i Ånden

Og dette er ingen kald lovtrelldom, for pakten er et spørsmål om fødsel og om natur. Herren «*skammer sig ikke ved å kalle dem brødre*» (Hebreerne 2:11); Han er «*den førstefødte blant mange brødre*» (Romerne 8:29). Men vei hva slags slektskap dette er. «*Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd*» (Johannes 3:6).

Kristi brorskap er et brorskap *i Ånden* — og er et menneske ikke født på ny, av vann og Ånd (Johannes 3:5), har det ingen del i den Ånden, og dermed ingen del i det slektskapet.

«Om noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til» (Romerne 8:9); «så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn» (Romerne 8:14).

Kjeden har ikke ett brutt ledd: ingen ny fødsel, ingen Ånd; ingen Ånd, intet sønnekår; intet sønnekår, ingen bror; og er han ikke Sønnens, står ikke navnet hans i Sønnens bok. Å nekte løftet av ren trass er Na'amans hovmod før han bøyde seg ned i den gjørmete Jordan (2. Kongebok 5) — og «trass er som avgudsdyrkelse og husguder» (1. Samuelsbok 15:23). Det er ikke av Gud.

Alt sammen — og ingen del

Og tro ikke at selve offeret kan tre i Frelserens sted. Paulus kler det håpet nakent. «Og om jeg gir til føde for fattige alt det jeg eier, og om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagner det mig intet» (1. Korinter 13:3). Om jeg har «all kunnskap ... og all tro, så jeg kunne flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet» (1. Korinter 13:2). Alt et menneske eier, og legemet i flammene — og regnskapet leser likevel *intet*, om kjærligheten mangler. Og den kjærligheten er ikke vår å frembringe. «Kjærligheten er av Gud ... den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet» (1. Johannes 4:8). Den er «utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd» (Romerne 5:5), Åndens første frukt (Galaterne 5:22).

Ingen Ånd, ingen kjærlighet; ingen kjærlighet, ingen del. Et menneske kan tømme sine hender og gi sitt legeme, og likevel høre Herrens ord til Peter: «Dersom jeg ikke vasker dig, har du ikke del med mig» (Johannes 13:8) — talt, betegnende nok, over en vask.

Skriften har et navn på denne mannen — han som har kunnskapen, gjerningene og det plettfriske rullebladet, og likevel ingen del. Han er fariseeren. Han «stolte på sig selv at de var rettferdige» (Lukas 18:9); han fastet to ganger i uken og ga tiende av alt han eide — og gikk hjem uten rettferdiggjørelse, mens tolleren som bare slo seg for brystet og ropte «Gud, vær mig synde nådig» gikk hjem rettferdiggjort (Lukas 18:13–14).

Han hadde «nidkjærhet for Gud, men uten forstand», og «idet han søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet» bøyde han seg ikke for Guds (Romerne 10:2–3). Paulus hadde vært nettopp denne mannen, «ulastelig efter loven» — og han regnet det alt som «skrap, for at jeg kan vinne Kristus» (Filipperne 3:6–8).

Til dem som kjente Skriften best, talte Herren en av de tristeste setningene i evangeliene: «I ransaker skriftene ... og det er de som vidner om mig; og I vil ikke komme til mig for å få liv» (Johannes 5:39–40). **All kunnskap om Boken — og ikke Personen Boken handler om.**

Det finnes et navn for det en slik mann gjør med seg selv. Ånden er *ånde* — *pneuma* (G4151) er det greske ordet for vind, for pust og for Guds Ånd på én gang, slik *neshamah* var det før det på hebraisk — og bokstavens mann bytter den levende Ånden mot den døde teksten. «Bokstaven slår ihjel», skrev Paulus, «men Ånden gjør levende» (2 Korinter 3:6). Ironien er beseglet i selve tittelen hans: den skriftlærde er *grammateus* (G1122), bokstavens

*mann (gramma, G1121), og det er bokstaven som dreper Ånden. Han nøyer seg ikke med å la være å puste — han legger den døde bokstaven over Åndens luftrør. Han «lukker himlenes rike for menneskene» (Matteus 23:13), kleiō (G2808), en dør som smelles igjen for ansiktene deres; og med sine forskrifter «gjør han Guds ord ugyldig» (Markus 7:13), akyroō (G208), og opphever selve ånden Boken var gitt for å bære. **Han kveler Ånden med Skriften i hånden.***

Og han kveler ikke bare sin egen ånde. Han står i den ene døren og «går ikke selv inn, og dem som er i ferd med å gå inn, slipper han ikke inn» (Matteus 23:13) — en som kveler andre menneskers ånder, hvis gudsyndyrkelse bare er lepper og ingen lunger (Matteus 15:8). Dette er nettopp det vannet gjør om igjen. Fariseeren legger bokstaven over ånden; dåpen begraver bokstaven og trekker pusten. **Ikke den døde formen presset ned over en sovende ånd, men den levende Ånden gitt først, og vannet dens første åndedrag ut.** Verdens torner kveler Ordet utenfra (Matteus 13:22); religionens bokstav kveler det innenfra; og den ene kuren for begge er å gå ned under vannet og komme opp igjen pustende.

Det er her denne boken begynte. Nikodemus var en fariseer, «en av jødernes rådsherrer», «en lærer for Israel» — og Herren sa til ham at han måtte bli *født på ny*; at hans lærdom og hans ætt ikke kjøpte ham noe ved døren; at også han måtte komme til vannet som en hvilken som helst hedensk omvendt (Johannes 3:1–10).

Israels lærer måtte fødes som et spedbarn. Og han kom — langsomt, men han kom: han forsvarte Herren for rådet (Johannes 7:51), og han bar myrra til Hans grav (Johannes 19:39). **Dette er den eneste veien gjennom, for noen av oss — fariseer eller hedning, lærd eller enkel. Ikke alt vi kan gi, men Den vi tar imot. Ikke vår rettferdighet, men Hans. Ikke vår del, men en del i Ham — beseglet i vannet.**

Uroen, og gjestebudet

Inntil det ordet er gitt, har sjelen ingen hvile, for den ble skapt for en pakt den ikke har trådt inn i. «Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige» (Jesaja 48:22). Den som «alltid står Den Hellige Ånd imot» (Apostlenes gjerninger 7:51), står sin egen sabbat imot, og han vil vandre i en dyp og navnløs uro inntil han gir etter.

For hvilen han ble skapt for, er ikke bare noe som kommer; den er et bord som allerede er dekket. «Kom, for nå er alt ferdig» (Lukas 14:17), sier tjeneren i lignelsen — og «vi som er kommet til troen, går inn til hvilen» (Hebreerne 4:3), nå, i nåtid. Men hør hvem som avslø måltidet. Det var de som først var innbudt — vennene, de innenfor, de som hørte til ved bordet — og de avslø for en åker, for fem par okser, for en hustru (Lukas 14:18–20): dette livets bekymringer, selve treet og høyet som brenner.

Dommen var endelig: «ingen av de menn som var innbudt, skal smake mitt måltid» (Lukas 14:24). Plassene ble i stedet fylt fra landeveiene og gjerdene — de fattige, de utenfor,

de som ville komme. Ørkengenerasjonen er den samme advarselen skrevet stort: innbudt til hvilen, utfridd av Egypt, og likevel «*kunne de ikke komme inn på grunn av vantro*» (Hebreerne 3:19).

Og én advarsel skarpere enn alle, for den når selv dem som kommer inn. Da kongen gikk inn for å se gjestene, fant han en mann uten bryllupsklær, og sa: «*Venn, hvordan er du kommet hit inn uten bryllupsklær? Men han tidde*» (Matteus 22:12). Han var ved bordet; han ble til og med kalt *venn* — det samme kjølige ordet Herren talte til Judas i hagen (Matteus 26:50) — og likevel ble han bundet og kastet «*ut i mørket utenfor*» (Matteus 22:13).

For bryllupsklærne er Kristus selv ikledd: «*så mange som er døpt til Kristus, har iklædd eder Kristus*» (Galaterne 3:27). Mannen kom til festen uten klædningen, ga intet løfte, og sto stum da han ble spurt — for han hadde aldri svart. **Kom ikke til Herrens måltid uten å ikle deg Ham.**

Vannet er der kontrakten underskrives. Vannet er der klædningen tas på. Den oppstandne Kristus er borgsmannen som får pakten til å stå — og Han som holder festen, roper til deg ennå: «*Kom til mig ... så vil jeg gi eder hvile*» (Matteus 11:28).

Kom til vannet.

Kapittel 46

De to forfalskningene — Fariseeren og Laodikea

Du er født på ny. Blodet har vasket deg; vannet har beseglet deg; Ånden er lagt ned i ditt indre. Nå må du vite hva som vil reise seg mot Ånden — ikke fra verdens åpne synd, som det gjenfødte hjertet allerede kjenner igjen, men fra to forfalskninger som bærer Guds eget navn. Den ene kommer het, den andre kald; men de sikter mot det samme målet, Åndens ild i deg. Fariseeren vil få deg til å stå Ham imot. Laodikea vil få deg til å glemme Ham.

Fariseeren — ånden som står Ånden imot

Fariseeren er religion på full varme med Ånden stengt ute — og dens reaksjon mot Ånden er konstant. Stefanus, *fylt av Den Hellige Ånd*, sa det rett til de mennene som var mest nidkjære for Gud i sin slekt: *«I står alltid den Hellige Ånd imot, som eders fedre, således også I»* (Apostlenes gjerninger 7:51). Det er ikke et uhell som skyldes ett ondt råd; det er det kjødet i religiøs drakt alltid gjør. *«Likesom dengang han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden, således og nu»* (Galaterne 4:29). Vær forberedt på det.

Den virker på deg på to måter. Utenfra anklager den — din frihet beskjemmer dens dødhet, så den kaller Åndens glede uorden og Åndens kraft overdrivelse, og beholder *«gudfryktighets skinn, men fornekte dens kraft»* (2 Timoteus 3:5). Innenfra gjennomsyrrer den — stille, gjennom hele deigen: *«fariseernes surdeig, som er hykleri»* (Lukas 12:1). Og dens dypeste trekk er å dra deg bort fra Ånden og tilbake under lov, å få deg til å fullende i kjødet det Ånden begynte: *«I uforstandige galatere! hvem har forgjort eder?... I begynte i Ånd; vil I nu fullende i kjød?»* (Galaterne 3:1, 3).

Forsvaret er ikke å argumentere fariseeren i senk, men å bli der han ikke kan følge — i Åndens ledelse. *«Dersom vi lever i Ånden, da la oss og vandre i Ånden»* (Galaterne 5:25). *«Utslukk ikke Ånden»* (1 Tessaloniker 5:19). Loven når ikke et menneske som vandrer med Ham som skrev den.

Laodikea — ånden som kjøler Ånden

Den andre forfalskningen forfølger aldri. Den dysser deg i søvn. Til en hel menighet som bar Hans navn, sa Herren de mildest klingende og mest skremmende ordene i brevene:

«Jeg vet om dine gjerninger, at du hverken er kald eller varm; gid du var kald eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy dig av min munn. Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.»

— Åpenbaringen 3:15-17

Dette er den farligste av de to, for den føles som fred. Den angriper ikke ilden; den senker temperaturen i rommet til ilden synes unødvendig. Den sier deg at du har nok, at du fattes intet, at sulten og tørsten kan hvile nå — og et menneske som har sluttet å tørste, har sluttet å søke. Den gjør Ånden sorg, ikke med vrede, men med likegyldighet: «*gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegnl til forløsningens dag*» (Efeserne 4:30). Og den ender med det mest hjerteskjærende bildet i Skriften — husets Eier, stående utenfor, som ber om å bli sluppet inn: «*Se, jeg står for døren og banker*» (Åpenbaringen 3:20).

Midlet Herren foreskriver, er ikke trøst, men varme: «*Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend dig*» (Åpenbaringen 3:19). Kulde svares med ild, ikke med mer lunkenhet.

Den ene gaven som ser begge

Du fikk, på de første sidene av denne boken, nettopp våpenet mot dette — evnen til å «*prøve ånder*» (1 Korinter 12:10), til å skille fariseerens anklage og Laodikeas vuggesang fra Guds røst. Bruk den. Ingen av de to åndene kan beseire et åndsfylt menneske utenfra: «*han som er i eder, er større enn han som er i verden*» (1 Johannes 4:4). De vinner bare ved innbydelse — når du åpner døren for dem og, ved samme handling, lukker den for Ham. Døren i Åpenbaringen 3 åpnes bare fra innsiden.

Vil også I gå bort?

Dette er ingen ny fare. Den gang ordet ble for hardt å høre, så Herren det skje blant sine egne etterfølgere. Han hadde uttalt de tyngste ord — «*Dersom I ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder*» (Johannes 6:53) — og deretter forklart hvordan de skulle forstås: «*Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet; de ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv*» (Johannes 6:63). De hørte det med kjødelige ører og tok anstøt, og verset som følger, er et av de såreste i evangeliene: «*Derfor drog mange av hans disipler sig tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham*» (Johannes 6:66). Det var ikke folkemengden, men disipler. De hadde vandret med Ham, men nå vendte de Ham ryggen.

Mange år senere forklarer Johannes hva et slikt oppbrudd betyr: «*De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss: for hadde de vært av oss, så var de blitt hos oss*» (1 Johannes 2:19). Frafallet skiller ikke ut et menneske som var sant innpodet; det åpenbarer den som aldri var det. Det harde ordet er selve sikten.

Legg merke til hva Jesus ikke gjorde. Han søkte ikke å mildne ordet for å holde på dem, ei heller løp han etter mengden. Han vendte seg i stedet til de tolv og stilte Skriftens mest ensomme spørsmål: «Vil også I gå bort?» (Johannes 6:67) — og lot svaret hvile hos dem. Peter svarte på vegne av dem som virkelig var Hans: «Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord» (Johannes 6:68). Dette er det stikk motsatte av Laodikea: Han vil heller beholde de få som er Hans, enn de mange som holdes fast av et mer bekvemt evangelium.

Men tro ikke at Han lot dem gå med et kaldt hjerte. Den samme Herren som nektet å bøye ordet, gråt over dem som avviste det: «da han kom nær og så byen, gråt han over den» (Lukas 19:41); «hvor ofte jeg vilde samle dine barn... Og I vilde ikke» (Matteus 23:37). Den Hellige Ånds sorg (Efeserne 4:30) og Kristi tårer er én og samme sorg. Advarselen i dette kapittelet er ikke den kjølige dommen fra en uberørt dommer; det er smerten fra en Kjærlighet som holder døren åpen til det siste, og som gråter i det du går ut. Så når ordet kjennes hardt — vend ikke om. Bli værende, og la deg kjenne.

Og bøy ikke denne advarselen feil vei. Å fly fariseerens dødhet og Laodikeas kulde er ikke å fly Guds folk — for den Ånd som frir deg fra forfalskningen, binder deg til legemet, og «vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene» (1 Johannes 3:14). Gå ut fra det falske — «gå ut fra dem og skill eder fra dem» (2 Korinter 6:17) — men forlat ikke det sanne: «[forlat] ikke vår egen forsamling» (Hebreerne 10:25). Intet lem kan si til et annet: «Jeg trenger ikke til dig» (1 Korinter 12:21). Forlat den døde religionen; svikt ikke det levende legemet.

Så vakt de to tingene hele denne boken har handlet om. Hold fast på ilden — la ikke Laodikea kjøle den. Hold fast på ledelsen — la ikke fariseeren binde den. For til slutt er begge forfalskningene den samme dommen i to ulike drakter. Fariseeren er «Jeg har aldri kjent eder» med et skinn av gudsfrykt; Laodikea er «Jeg har aldri kjent eder» med lyset ennå på og Eieren utenfor. Det ene ingen av dem har — og det eneste som frelser — er det du fikk da du ble født på ny: å være kjent av Ham, og å holde døren åpen.

Kapittel 47

Er gavene for meg?

Et spørsmål melder seg stille hos mange troende: er Åndens gaver for slike som meg? Svaret fra Skriften er ikke et kanskje. Paulus sier at gaven blir gitt til hver enkelt, ikke til en utvalgt krets:

«Men Åndens åpenbaring blir gitt enhver til det som er til gagn.»

— 1 Korinter 12:7

«Alt dette virker den ene og samme Ånd, idet han utdeler til hver især etter som han vil.»

— 1 Korinter 12:11

For den som hører Kristus til, bor Ånden allerede i ham:

«... men har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til.»

— Romerne 8:9

Gulvet er altså ikke tomt. Den som er Jesu egen, har Ånden — og med ham minst én gave «til gagn».

Men gavene er mange, ikke ensartede

Her må vi være nøyaktige, ellers knuser spørsmålet oss. For Paulus venter «nei» til svar når han spør:

«Er vel alle apostler? Er alle profeter? Er alle lærere? Gjør alle kraftige gjerninger? Har alle nådegaver til å helbrede? Taler alle med tunger? Kan alle tyde dem?»

— 1 Korinter 12:29-30

Å mangle de iøynefallende gavene er ikke å mangle Ånden. Det sikreste kjennetegnet var aldri tegn, men frukt:

«Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet ...»

— Galaterne 5:22

Og fremfor alt kjærligheten selv. Uten den er selv de største gavene tomme:

«Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg bare en lydende malm eller en klingende bjelle.»

— 1 Korinter 13:1

Røsten er lav, ikke fraværende

Mange sier de ikke hører Ånden. Men legg merke til hvordan han taler. Sauen kjenner røsten:

«Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger mig.»

— Johannes 10:27

Og den som lar seg lede, er et barn:

«For alle som drives av Guds Ånd, de er Guds barn.»

— Romerne 8:14

Men til Elia kom Herren ikke i storm, ikke i jordskjelv, ikke i ild:

«... og etter ilden kom lyden av en stille susen.»

— 1 Kongebok 19:12

Mange hører uten å kjenne det igjen, fordi de lytter etter torden. Derfor må evnen til å skjelne øves opp — «sansene opptrent til å skille mellom godt og ondt» (Hebreerne 5:14). Det er nettopp denne bønner forordet la på oss.

Når det likevel er mørkt

Og der det åndelige livet virkelig er mørkt — ingen gave, ingen røst, ingen kraft — er Skriftens diagnose sjelden «Gud holdt tilbake». Den er som regel én av tre: ubedt, sovende eller slukket.

Ubedt:

«... I har ikke, fordi I ikke beder.»

— Jakob 4:2

«... hvor mye mer skal da Faderen, som er i himmelen, gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham!»

— Lukas 11:13

Sovende — gaven ligger og ulmer under asken og må vekkes:

«... tenn på ny den Guds nådegave som er i deg.»

— 2 Timoteus 1:6

Slukket — for en bedrøvet og dempet Ånd tier; ikke fordi han gikk, men fordi han ble brakt til taushet:

«Slukk ikke Ånden.»

— 1 Tessaloniker 5:19

«Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegl til forløsningens dag.»

— Efeserne 4:30

Løftet har ingen utløpsdato

Var alt dette bare for de første? Nei. Løftet strekker seg gjennom slektene — også til oss:

«For løftet hører eder til og eders barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til.»

— Apostlenes gjerninger 2:39

Og målestokken Paulus setter, er ikke fattigdom, men overflod:

«... så at det ikke fattes eder på nogen nådegave mens I venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse.»

— 1 Korinter 1:7

For dette er ikke fryktens og motløshetens vei:

«For Gud ga oss ikke en motløshetens ånd, men en ånd av kraft og kjærlighet og besindighet.»

— 2 Timoteus 1:7

Ikke mørke til dagen slukner

Men er vi da lovet hemmelighold, mørke, sykdom og sorg til dagen slukner over oss? Nei. Ånden kalles førstegrøden og pantet — en forskuddsbetaling som nettopp borger for at mer skal komme, ikke mindre:

«... han som er pantet på vår arv, til forløsningen av Guds eiendomsfolk, til pris for hans herlighet.»

— Efeserne 1:14

Veien går oppover, ikke ned i mørket:

«... vi blir alle forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, som ved Herrens Ånd.»

— 2 Korinter 3:18

Likevel skal vi holde den ærlige spenningen. Vi som har førstegrøden, sukker fortsatt:

«... vi som har Åndens førstegrøde, også vi sukker med oss selv, idet vi stunder etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning.»

— Romerne 8:23

Den fulle slutt på sykdom og sorg hører den kommende verden til:

«Han skal tørke bort hver tåre av deres øine, og døden skal ikke være mere, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mere; for de første ting er veket bort.»

— Åpenbaringen 21:4

Vi er altså ikke lovet en smertefri nåtid — men vi er ettertrykkelig lovet hans nærvær, hans røst og hans kraft midt i sukket, som de som bærer pantet på herligheten.

Så søk

Derfor er ikke svaret å vente passivt. Det er å trakte etter gaven — og samtidig slutte å såre Giveren:

«Jag efter kjærligheten! Streb efter de åndelige gaver, men mest efter å tale profetisk!»

— 1 Korinter 14:1

Hvis gavene er blitt tause, er evangeliets svar nesten aldri at Gud stengte døren. Det er en Ånd som er bedrøvet til taushet, eller en gave som aldri ble vekket eller bedt om. Og hver av dem har et botemiddel du kan gripe i dag: vend om fra å gjøre ham sorg, be, og blås gnisten til flamme. Slutt å bedrøve — begynn å ta imot.

Men selv dette spørsmålet hviler på et dypere: tilhører jeg Gud i det hele tatt? For gavene er for hans egne. Hvordan et menneske kan vite at det er en av dem, ser vi på i kapitlet som følger.

Kapittel 48

Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?

48.1 Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?

Spørsmålet i forrige kapittel — er gavene for meg? — hviler på et dypere spørsmål: tilhører jeg i det hele tatt Gud? Og dette er ikke ment å være en gjetning. Johannes skrev et helt brev nettopp for at vi skal vite det:

«Dette har jeg skrevet til eder forat I skal vite at I har evig liv, I som tror på Guds Sønnns navn.»

— 1 Johannes 5:13

Visshet er altså noe Gud vil at du skal eie, ikke noe du må klore deg fast til.

Hvem ble Ånden gitt til?

Først må vi se sannheten klart: Ånden — og dermed gavene hans — blir ikke øst ut over menneskeheten i sin alminnelighet. Jesus sier det rett ut:

«... sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke; I kjenner ham, for han blir hos eder og skal være i eder.»

— Johannes 14:17

Ånden gis til dem som hører Kristus til:

«Og fordi I er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd i våre hjerter, som roper: Abba, Fader!»

— Galaterne 4:6

Legg merke til rekkefølgen: fordi sønner, derfor Ånden. Og motsatt:

«... men har nogen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til.»

— Romerne 8:9

Men døren er like vid som menneskeheten

Dette betyr ingen lukket krets. Innbydelsen utelukker ingen:

«Og Ånden og bruden sier: Kom! ... og den som vil, han ta livsens vann ufor-
skyldt!»

— Åpenbaringen 22:17

«... den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut.»

— Johannes 6:37

Altså: tilbudt alle, gitt hans egne. Skillet er ikke at Gud nøler, men om et menneske kommer gjennom den ene Døren. Terskelen er lav — hver den som har kommet, er tatt imot.

Så: hvordan vet jeg det?

Vissheten hviler på én grunn og stadfestes av flere vitner. Grunnen er at du har Sønnen:

«Den som har Sønnen, han har livet; den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.»

— 1 Johannes 5:12

«For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud opvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst.»

— Romerne 10:9

Denne grunnen hviler ikke på din prestasjon, men på hans løfte: «den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut» (Johannes 6:37).

Vitnene

På den grunnen gir Ånden flere vitnesbyrd om at du er hans. Det innerste er Åndens eget vitnesbyrd:

«Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn.»

— Romerne 8:16

At hans Ånd bor i deg:

«På dette kjenner vi at vi blir i ham og han i oss, at han har gitt oss av sin Ånd.»

— 1 Johannes 4:13

Han er innseglet og pantet på arven (Efeserne 1:13–14) — den samme Ånd som det forrige kapittelet ba deg om å slutte å gjøre sorg. Og videre: kjærlighet til Guds folk —

«Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene.»

— 1 Johannes 3:14

— et liv som holder hans ord, retning og ikke feilfrihet —

«Og derav vet vi at vi kjenner ham: om vi holder hans bud.»

— 1 Johannes 2:3

— og troen selv, at Jesus er Kristus:

«Hver den som tror at Jesus er Kristus, han er født av Gud.»

— 1 Johannes 5:1

Det dypeste: å være kjent av ham

Men under alle disse vitnene ligger ett som bærer dem: ikke først og fremst at du kjenner ham, men at han kjenner deg.

«Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjenner sine.»

— 2 Timoteus 2:19

«Men nu, da I kjenner Gud, ja det som mere er, er kjent av Gud ...»

— Galaterne 4:9

Merk redningen hos Paulus: selv din kjennskap til ham blir holdt oppe av det som er sannere — at du er kjent av ham. Det er yada, paktsordet fra et tidligere kapittel: ikke å vite om, men å være kjent. Og dem han kjenner, holder han fast:

«Jeg gir dem evig liv, og de skal aldri i evighet fortapes, og ingen skal rive dem ut av min hånd.»

— Johannes 10:28

De to spørsmålene møtes

Så hvem er gavene for? — for dem som tilhører Gud. Og hvordan vet du at du tilhører ham? — ved Åndens vitnesbyrd, ved troen på Sønnen, ved et hjerte som bøyer seg mot kjærlighet og lydighet, og fremfor alt ved å være kjent, vasket og beseget av ham. For den samme Ånd som besebler deg — din visshet — er den Ånd som utrufter deg — din kraft. Derfor er kuren den samme: kom til Sønnen, slutt å gjøre Ånden sorg, og be.

«... den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder ham.»

— Apostlenes gjerninger 5:32

Vissheten er ikke en følelse du må pumpe opp. Den er en Person som vitner, et løfte som står, og et segl som ikke brytes. Har du kommet til ham, er du hans — og han har aldri støtt noen ut som kom.

Kapittel 49

Står navnet mitt skrevet i livets bok?

49.1 Står navnet mitt skrevet i livets bok?

Under spørsmålet «tilhører jeg Gud?» ligger et enda dypere: står navnet mitt skrevet? Og Skriften taler om denne boken fra Moses til Åpenbaringen — den er ingen tankefigur, men en virkelighet både den første og den siste boken i Bibelen vitner om.

En bok som går gjennom hele Skriften

Det første ordet om boken er alvorlig. Moses ber om å bli slettet ut for folkets skyld, og Herren svarer:

«Hver den som har syndet mot mig, ham vil jeg slette ut av min bok.»

— 2 Mosebok 32:33

David ber det samme over sine fiender:

«La dem bli utslettet av de levendes bok, og la dem ikke bli innskrevet med de rettferdige.»

— Salmene 69:29

Men boken har også en lysere side: den fører navnene på dem som frykter Herren —

«... det blev for hans åsyn skrevet en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på hans navn.»

— Malaki 3:16

Profetene så den ved enden (Daniel 12:1: «alle ... som finnes oppskrevet i boken»), og Jesus selv gjorde den til en kilde til glede:

«... gled eder over at eders navn er oppskrevet i himmelen!»

— Lukas 10:20

I Åpenbaringen får boken sitt fulle navn — og sin eier:

«... hver den som ikke, fra verdens grunnvoll blev lagt, har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet.»

— Åpenbaringen 13:8

«Og hvis nogen ikke fantes opskrevet i livsens bok, da blev han kastet i ildsjøen.»

— Åpenbaringen 20:15

«... bare de som er innskrevet i livsens bok hos Lammet.»

— Åpenbaringen 21:27

Det er Lammets bok

Legg merke til hvem boken tilhører: Lammet som er slaktet (Åpenbaringen 13:8; 21:27). To ting står sammen i ett vers: navnene er skrevet «fra verdens grunnvoll blev lagt» — utvelgelse — og de er skrevet hos «Lammet som er slaktet» — forsoning. Å stå i boken er altså verken en kald skjebne eller en innsats du presterer; det er å tilhøre Lammet.

Utslettet — men hva blir utslettet?

Her ligger det dypeste. Det samme ordet — å «utslette» — som kunne stryke navnet ut, snur Gud mot synden. For seierherren lyder løftet:

«Den som seirer ... jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg vil kjennes ved hans navn for min Fader og for hans engler.»

— Åpenbaringen 3:5

«Jeg vil ikke utslette.» Men nettopp dette ordet bruker Gud om sin egen gjerning med vår synd:

«Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.»

— Jesaja 43:25

«Skjul ditt åsyn for mine synder, og utslett alle mine misgjerninger.»

— Salmene 51:11

«... vend om, forat eders synder må bli utslettet.»

— Apostlenes gjerninger 3:19

Og på korset ble det avgjort for alltid:

«... utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot, og det tok han bort idet han naglet det til korset.»

— Kolosserne 2:14

Det samme ordet skal til sist tørke bort selve tårene:

«Han skal tørke bort hver tåre av deres øine ...»

— Åpenbaringen 21:4

Ser du det? Viskelæret som rettferdigheten kunne ha rettet mot navnet ditt, rettet nåden mot synden din — på korset. Navnet blir stående nettopp fordi skyldbrevet ble utslettet og naglet til treet. Derfor blir seierherrens navn ikke utslettet (Åpenbaringen 3:5): utslettingen har allerede skjedd — på Golgata, på skylden, ikke på sjelen.

Så: hvordan vet jeg at navnet mitt står der?

Du leser ikke boken ovenfra. Men du leser de samme tegnene som her på jorden svarer til navnet i himmelen:

For det første: du er i Lammet. Det er Lammets bok, og —

«Den som har Sønnen, han har livet; den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.»

— 1 Johannes 5:12

For det andre: seierherrens navn er det som ikke utslettes (Åpenbaringen 3:5), og seieren er troen —

«... alt det som er født av Gud, seirer over verden; og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.»

— 1 Johannes 5:4

For det tredje: minneboken føres for dem som frykter ham og elsker hans navn (Malaki 3:16). Og for det fjerde: Åndens segl nå er kvitteringen på navnet da —

«Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn.»

— Romerne 8:16

— det samme seglet og pantet på arven (Efeserne 1:13–14). Alt dette er den nye fødselen som gir denne boken dens navn:

«... uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.»

— Johannes 3:3

Den fødselen ser du ikke direkte, men du kjenner den på virkningen, slik du kjenner vinden (Johannes 3:8). For et nytt hjerte og en ny ånd er lagt inn i deg:

«Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte.»

— Esekiel 36:26

Slik er det gamle forbi: «se, alt er blitt nytt» (2 Korinter 5:17). Og fremfor alt: Jesus byr deg ikke å engste deg over boken, men å glede deg (Lukas 10:20).

De tre spørsmålene er ett

Født på ny — kjent på vinden og det nye hjertet. Tilhører Gud — Sønnen eid, Ånden som roper «Abba», frukten som elsker. Navnet i livets bok — synden utslettet, ånden beseglet. Én og samme Ånd gjør alt: han gjenföder deg, han vitner med din ånd, og han er seglet på at navnet ditt står. Kom til Lammet — for hånden som utslettet synden din, borger for pennen som skrev navnet ditt.

Kapittel 50

Kontakt meg

Jesus sier: «Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile» (Matteus 11:28). Hvis du har spørsmål om troen, ønsker å vite mer om voksendåp, eller trenger forbønn, ta gjerne kontakt. «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst» (Romerne 10:13).

Biber og studiebibler med gresk og hebraisk, som bygget med publikasjonsmotoren tilbake til 2016-17 er alle tilgjengelige på Apple iTunes. De enkleste er tilgjengelige hos Amazon med [Amazon](#). Søk etter TruthBeTold Ministry der. For eksempel [Amazon](#). Google Play kastet nær alle publikasjonene i 2019 da publisering av parallell-bibler *visstnok* brøt retningslinjene deres, noe jeg er uenig i, men hva kan man foreta seg? Gå til [amazon.com](#) og søk på «TruthBeTold Ministry» eller «Jørn Andre Halseth». Vi har også bygget [tbtm.sale](#) de aller fleste om ikke alle av utgivelsene er tilgjengelige for salg.

Denne boken er for tiden på nettet på [junifye.publifye.pro/fodt-pa-ny](#) i digitalt format.

Dersom denne boken kom til deg som en gave — videreformidlet av en venn, gitt av en menighet, eller delt uten kostnad — og du har blitt velsignet av den, er du velkommen til å sende en gave via PayPal på [paypal.me/JHalseth](#) (PayPal) eller VIPPS til **+47 90 92 49 34**. Dersom noen ønsker å bestille en eller flere bøker bruk samme VIPPS-nummer. Les mer under. Alle gaver hjelper arbeidet videre. Det være seg nye oversettelser, utgivelser eller trykking og distribusjon. Hver gave hjelper og er med å så inn i Guds virke «Hver gi så som han setter sig fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en glad giver» (2 Korinter 9:7).

Bestille bøker direkte. Myk innbinding, A5 (148 × 210 mm), ca. 200 sider. Send leveringsadresse og hvilken utgave du ønsker (norsk, engelsk eller blandet) på e-post til jorn.halseth@publifye.com (mailto:jorn.halseth@publifye.com) eller SMS til **+47 90 92 49 34**.

- **Norge:** VIPPS kr 349 til **+47 90 92 49 34** (porto inkludert; leveringsadresse kan skrives i meldingsfeltet).
- **Europa:** PayPal €35 til [paypal.me/JHalseth](#) (PayPal) (porto inkludert).
- **USA:** PayPal \$25 til [paypal.me/JHalseth](#) (porto inkludert).

- **Andre land:** ta kontakt for pris til ditt område.
- **2 bøker eller flere** (privat, menigheter, bibelgrupper, misjon): be om pris med antall, land og bruksformål. Vanligvis **kr 249 / €25 / \$20 per bok** pluss porto; porto gratis ved større bestillinger.
- **Andre språk:** trykkutgaver kan ordnes på forespørsel — ta gjerne kontakt.

Kontaktinformasjon

Mobil	+47 90 924 934 (+47 YAHWEH T9)
E-post	jorn.halseth@publifye.com
Organisasjonsnummer	826 774 622

«Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut» (Johannes 6:37). Husk at Jesus står ved døren og banker (Johannes Åpenbaring 3:20) - det er opp til deg å åpne og la Ham vaske deg ren, bygge deg opp og sette deg i stand til et liv med Ham, Jesus Kristus.

How this was made

This study is the author's own work — what it says, and where it goes, are his. It was composed with **junifye**, with an AI assistant as a tool, and draws its Scripture and original-language studies (Greek, Hebrew, and cross-references) from **Darash** (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”) — a platform for reading the Bible in its original languages.

Both **junifye** (for composing documents) and **Darash** (for studying Scripture in the original tongues) are available as **MCP** tools — usable from Claude Desktop or any AI assistant that can run them.

You are warmly invited to study the Word in its original languages with **Darash**, to read this and every other title freely alongside Scripture in the **Bibleread** app, and to browse the whole catalogue in the [public library](#).

Free for personal and congregational use — not for sale. © the author; commercial rights reserved to Publifye AS.

Scan to read this book online